

Áldás, békesség!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja
XII. évfolyam 2. szám

2023. március-április

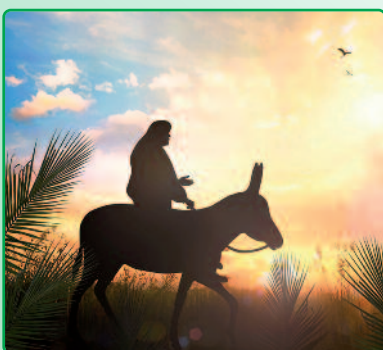
**Ímé, jön néked a te Királyod;
igaz és szabadító Ő**

A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készséggé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére, és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen. (Zsid 13,20-21)

8

Jön néked a te Királyod
Szikszai Béni előadása

19

MÁTRAHÁZA 2023

20

Sipos-Vizaknai Gergely
evangélizációja Pomazon

Atyánk, milyen nagy szükségünk van kegyelemre! Minden nap vétkezünk. Nem vagyunk képesek parancsolatodat teljesíteni, hogy szeressünk téged teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel, teljes elménkkel és teljes erőnkkel. Szeretetünk langymeleg. Még a legnemesebb szándékaink is ellentmondásosak. Azt kívánjuk, amit nem lenne szabad kívánnunk. Bosszant mások viselkedése, pedig öt perccel korábban magunk is úgy viselkedtünk. Ha nem mutatsz irántunk kegyelmet, végünk.

Ó, Istenünk, hadd lássuk Krisztus kegyelmét és csodáljuk olyannak, amilyen. Ajándékozz meg minket erővel, hogy megértsük szeretetét. Adj vágyat, hogy olvassuk és ízlelgessük Jézus irgalmának történeteit az evangéliumokban. Hadd csodáljuk, amit Ő tett, hogy utánozhassuk Őt. De hadd legyen ez jóval több, mint külsőleges utánzás. Hadd jöjjön ez a szívből, ahol bűneink miatt meg vagyunk törve, s ahol irgalmaddal táplálkozhatunk, élhetünk irgalmadból, reménykedhetünk irgalmadban és vágyódhatunk irgalmad után.

Tedd Jézus irgalmát a Megváltó legcsodálatosabb tulajdonságává szemeinkben. Hadd szemléljük, és eközben hadd váljunk hozzá hasonlóvá. És irgalmad iránti éhségünket tedd láthatóvá, hogy mások számára is nyilvánvaló legyen. Tölts meg bennünket az Ő irgalmával, hogy irgalmat tanúsíthassunk. És hadd szeressünk irgalmat tanúsítani. Tedd ezt annyira tulajdonságunkká, hogy lássák: ezek vagyunk.

Egyesíts hát bennünket úgy Krisztussal, hogy az Ő irgalma a mi irgalmunk legyen, és irgalmunk Krisztust jelenítse meg. Csak Ő az, akit végül is adhatunk. Dicsőítsd meg irgalmát, Atyánk, hitünkben és türelmünkben. Köszönjük Neked, ó, köszönjük Neked Krisztust és irántunk tanúsított, benne megnyilvánult irgalmadat.

Jézus nevében könyörgünk, hallgass meg minket. Ámen.

(John Piper: Lásd és csodáld JÉZUS KRISZTUST! című könyvéből) ■

jól ismert történet eseményei szinte láthatóvá lesznek előttünk, ahogy olvaszuk a történéseket. Márk evangéliumában az általa legfontosabbakról ír, arról, hogy akit ő megismert a názáreti Jézusban, az KI. Nála a Jézusról szóló tudósítás ott kezdődik, amikor a „munkavállalót” (bocsánat a szóhasználatért, hiszen Jézus szolgálni jött közeink!) megbízója beiktatja.

Milyen csodálatos végiggondolni: a világmindenséget teremtő Isten elhagyja a határok nélkülít, hogy emberként határok közé szorítsa magát! Egy istálló jázsla után a falusi élet egyszerűsége vette körül, s Ő, ahogy a Luk. 2:40-ben olvassuk: „...növekedett és erősödött lélekben teljesedve bölcsességgel és az Isten kegyelme volt ő rajta.” De olvassuk mást is. A János 1:11-ben ez van: „Az övéi közé jött és az övéi nem fogadták be őt.” Őt azonban semmi sem tántorította el vállalt feladatától, sem a körülmények, sem az emberek viselkedése. Mi is lenne ezzel a világgal, benne velünk, ha nem ment volna végig a vállalt úton engedelmesen!

A negyvennapos „próbaidő” után teljesen felkészülve, elhívja munkatársait, és megy velük az Ő falujába, ahol galileai működése idején élt, lakott. Majd más helyeken is járt, hogy visszatérjen Kapernaumba, az Ő falujába.

„...meghallották, hogy otthon van” (1. vers). Elgondolkodtató. A mi otthonlétünknek milyen híre van? Se nem oszt, se nem szoroz, hogy vagyunk-e, vagy sem? Egy utcabéli és semmi több? Pedig a szomszédság tele van testi-lelki betegekkel, rászorulókkal, akiknek – ahogy a harmincnégy éve betegnek –, nincs emberük. Vakon keresnek, és sokszor rossz megoldásokat találnak. S az, aki utcabéliük, nem mondja: „Itt van Jézus, aki kész és tud segíteni!” Hol vannak az általa gyógyult, csodáit tapasztaló gyermekei, akik együtt vihetnék eléje a rászorulót, mert buzog bennük a mentő szeretet?

Jézus ott van a templomban, az Ő falujában, házában. Sokan mennek találkozni vele? Őt akarják hallgatni? Nála keresnek tanácsot, vigasztalást, gyógyulást? Kérdések sokasága tolul elé, s közben ismerem a sokszor ki sem mondott válaszokat is: „Fontosabb” dolguk van. Már találtak maguknak embert, nézetet, de nem ŐT. Vannak, akik messziről nézik, mert kíváncsiak, ülnek a padban, de közel nem mennek hozzá, eszükkel kóstolgatják az ígét. Aztán ha valakivel valami baj, katasztrófa történik, szörnyülködnek, hogy mik vannak. Vannak emberek, akik azért közelebb mennek hozzá, már vitáznak: „Miért ez a háború? Hol van ilyenkor? Hiszen az volna a dolga, hogy segítsen!”

Fel kellene ismerni, nincs más, nincs más út, csak az embervilágért emberré lett Isten Fia, akinek van hatalma gyógyítani a testet és a lelket is! Testvérem, belegendoltál-e már abba, hogy a menny és föld Ura mit vállalt érted? Ha szűk a cipőd, eldobod – neki bár szűk volt az emberlét, mégis végigjárta érted a Via Dolorosát, a fájdalmak útját! Ítéltre neked kellett volna menned, de az Ő szájából hangzott el: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” (Máté 27:46.)

Nem csupán az egyénnek van felelőssége abban, ha tévútra jut, és

nem a helyes útra, hanem azoknak is, akik tudják, hogy hol van Jézus, de nem szólnak, nem segítenek.

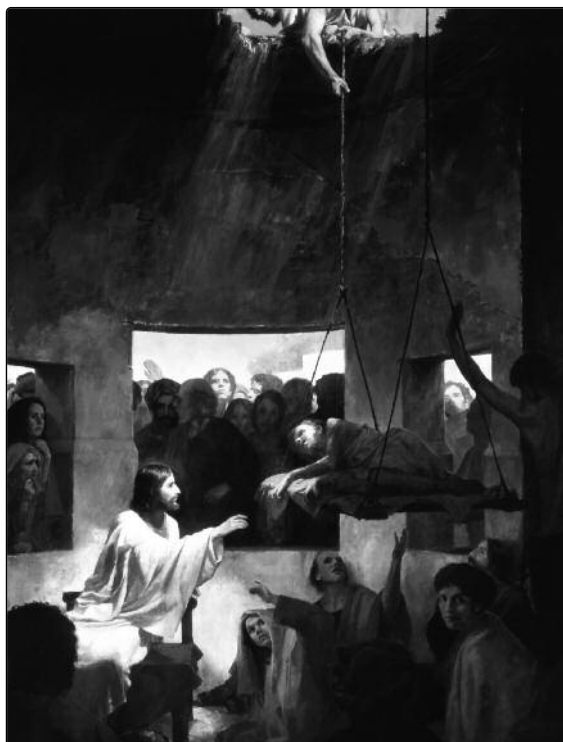
„Jézus azonnal észrevette az ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodtak...” (8. vers). Nem tudom, hogy a mostani gyülekezeti tagok miként gondolkodnak Jézusról és az Ő hatalmáról, de a nem jó eredménye látszik. Hangzik itt is, ott is az evangélizáció; hívogatás van, igaz, ellenszél is. De hála legyen Istennek, van a „sokaság”, mely felismeri: „Itt van Isten köztünk...”, illetve azt, hogy „Egyedüli reményem, óh Istenem, csak Te vagy!”

Hány kudarc kell ahhoz, hogy felébredj, testvérem, és megtapasztald: a hihetetlen megtörténik, ahogy Kapernaumban is, és dicsőíteni fogod az addig félreismeret, s most Jézusban felismert, megismert Istent.

A gutáitott a jézusi szóra azonnal válaszolt, mert megtette, amit mondott. Hány szót, ígét eresztettél már el a füled mellett, s utólag – ráadásul – azt mondtad, hogy azt nem is hallottad. Persze! Mert abba az üvegbe a forrás vize nem fog befolyani, melyet egy dugó zár le. – Tudod, mi ez a dugó? Az a bűn, amely az ÉLET VIZE és a te lelked között van! Annak onnan ki kell kerülnie, hogy betölthessen Jézus önmagával.

Túl vagyunk az ünnepeken, átélhetted annak felemelő hangulatát, de az elmúlik. S ismét jönnek, felerősödnek a meg nem gyógyult ember panasza, fájdalma. „Mi könnyebb...” – kérdezi Jézus. Értsd ki ebből, hogy a te személyed, a te állapotod nem egy megoldhatatlan eset az Ő számára. „Van hatalmad rá, tudom...” – szoktad énekelni –, mondd tovább: „...hát segíts bajomon!” De szív szerint kérjed! Hidd el, nagyon várja, hogy meghallja a te suttagásodat vagy kiáltásodat. Milyen szép a Szondi két apródja című vers bizonyágtétele: „Krisztusa kezében kiesz a kegyelem, egyenest oda fog folyamodni!”

Befejezem a régi szép énekkel: „Kövesd a Jézust, kövesd még ma, halld, miként hangzik hívó szava! Közel van Ő, hogy megáldana, Édesen mondja: jöjj!”

Kedves testvérek! A napokban egyik este a televízió csatornáik között kapcsolgattam, és feleségemmel együtt leragadtunk az egyik műsornál. Szabó Magda *Pilátus* című művét adták, amit néhány évvel ezelőtt dolgoztak fel. Arról szól ez a mű, hogy egy vidéki asszony búcsúzik a férjétől, majd eltemeti, és új életet kell kezdenie. A leánya egy elvált orvos, Budapesten dolgozik, biztos egzisztenciával rendelkezik, és megpróbálják átgondolni a jövőt. Nincs más út, eladják a vidéki házat, az édesanya Budapestre költözik a lányához egy nagyon szép bérlakásba, ott kell újakezdeni az életét.

Ez az asszony egyedül az emlékeibe kapaszkodik. Megpróbál visszaemlékezni azokra a percekre, órákra, amelyekben férjével a legboldogabb pillanatokot élték át. A képanyag ezeket az emlékeket persze meg is jeleníti. Próbálja újakezdeni az életét Budapesten, de az emlékei visszahúzzák. Férjének ráadásul méltó síremléket is szeretne állítani. De nem sikerül valami jól ez a rendelés. Amikor elmegy, hogy Mindenszentekre felállíttassa a sírkövet, a kőfaragó mester csak ennyit mond: „Tizenöt éve nem volt ilyen nagy munkám. Korábban egy püspöknek készítettem ilyen hatalmas síremléket.”

Kedves testvérek, nem végződik jól ez a történet. Elmegy ez az asszony is, a lánya pedig mossa kezeit: ő mindent megtett az édesanyjáért. S mégis úgy megragadott, szíven ütött ennek az asszonynak a története, akinek élete utolsó egy-másfél évében az emlékezés, az emlékeihez való ragaszkodás jelentett mindent. A budapesti bérlakás szobájában a kis apró emlékek a vitrinben, a szetteivel kapcsolatos apró kis kacatok, amelyeket ma már senki sem tartana meg, hiszen felesleges tárgyak, számára mégis a boldog pillanatok, órák emlékét jelentette. És persze maga a síremlék is, amit azért állított és azért tervezett ilyen grandiózusra, mert valahogy így érzett a férje iránt.

Miért mondom mindezt? Azért, mert az első húsvét története egy ugyanilyen emlékezéssel kezdődik. Asszonyok igyekeznek vissza Jézus Krisztus sírjához. Szó szerint azt mondja itt a Szentírás, hogy a síremlékhez mennek vissza, hogy elvégezzék a gyászmunkát, mindazt, ami ilyenkor szokásos. Nagypénteken csak arra volt idő, hogy úgy sebtében rendezék Jézus Krisztus holttestét, most vissza kell menni, valahogy ki kell nyitni a sírboltot, és meg kell kenni illatos kenetekkel.

Fontosak számunkra az emlékek, és fontos mindannyiunk számára az emlékmunka. Mert hogyha ezt nem csináljuk, akkor a temetőben a síremlékeket felveri a gaz. És gyakran átvitt értelemben is igaz ez: begazosodik az életünk. De vajon húsvét csak erről az emlékmunkáról szól, erről a gyászmunkáról, ennek feldolgozásáról?

Mert azt látjuk először is, hogy az első húsvét ünnepén nem úgy történnek az események, ahogyan azt előre eltervezték, ahogyan azt az ünnepnapon, a csendességben jó előre kigondolták. Három esetben sem az történik.

Először is a legnagyobb problémájuk, hogy ki fogja majd elhengeríteni azt a mázsás követ. Ők sem tudták. S egyszer csak azt tapasztalják, hogy **a kő elhengerítettett**. Nagyon fontos, hogy ezt megértsük. Nem nekifeszült öt-hat ember, nem hívták a férjeiket,

A húsvéti örömhír: Isten beleszól az életedbe! Nyilas Lottán esperes húsvéti prédikációja

Textus: Lukács 24,5-6

nem hívták a tanítványokat, nem hívták az előljárókat, nem kötötték két igavonó állathoz, hogy elhúzzák ezt a követ: a kő elhengerítettett. Ő, de sokszor próbáljuk meg mi az életünket erőből megoldani, elrendezni, megfeszíteni saját magunkat! Terveket készítünk, hogy hogyan is lesz a holnapunk, a holnapután. És egyszer csak Isten valami mást, valami újat ad. Isten beavatkozik. Isten – hadd mondjam így – életet ad.

Emlékszem egy igehirdetésre. Szabó István püspök úr szolgált egy lelkipásztor beiktatásán, és végig erről beszélt: hogy Isten az, aki elvégzi előttünk a dolgunkat. Isten az, aki előttünk megy. Isten az, aki a megoldást készíti. Ekkor egy atyafi, nevezetesen a gyülekezet gondnoka odaállt, köszöntötte a püspök urat, és azt mondta: „Püspök úr, megértettem, amit mondott. Nagy kő volt itt a gyülekezetünkben, nagy fájdalom, nagy probléma, de megoldottuk: a papot elhajtottuk.” Nem tudom, hogy maradt-e a püspök úrnak haja. Végig arról beszélt, hogy nem ti, nem mi, hanem Isten az, aki igazgatja az életünket, nem várt módon beleszól az életünkbe és helyére teszi a dolgokat.

A kő elhengerítettett. Hány és hány ember várja ma is ezt! Hányan könyörögtek ma is azért, hogy ami megoldhatatlan, az kerüljön Isten kezébe! A megoldhatatlant rendezze az élő Isten!

A kő elhengerítettett.

A második nagy csodálkozás az első húsvét hajnalán az, hogy Jézus sírjánál nem öröket találnak, akiket felbéreltek, akiknek az lenne a dolguk, hogy senki oda ne menjen, hanem mennyei küldötteket. Angyalokat az Isten világából. A nagy ünnepeink mindig erről szólnak, kedves testvérek, Isten belép a mi világunkba, belép a hétköznapjainkba. A mennyeiből tapasztalhatunk meg valami csodálatosat. A fájdalomban örömet ad, örök helyett angyalokat.

A harmadik nagy csodálkozás pedig az, hogy ők azért mennek, hogy Jézus Krisztus testét, ezt a megtört, megcsúfolt, megvert, keresztre feszített testet méltó-

képpen felkészítsék a temetésre, de az nincsen ott. Egyetlen egy szó van Jézus Krisztus helyett, a legfontosabb, amit ma megérthetünk: **feltámadt!** Az angyalok szava, üzenete mindent magyaráz. Jézus Krisztus él, örökké él. Jézus Krisztus győzött. Vajon bennünket meggyőző-e Jézus Krisztus szava? Meggyőző-e bennünket az evangélium? Hisszük-e azt, hogy ami ott történt, az igaz, hogy az valóság?

Neked mi jut eszedbe, hogyha Jézus Krisztus nevét hallod? Mit mondasz Róla? Kinek tartod Őt? Sok nagyon nemes válasz meg-

fogalmazódhat: jó ember, tanító, bölcs, gyógyító, aki meghalt. De kedves testvérek, hogyha Jézusról csak ez jut eszünkbe, akkor igaz az, amit az igehirdetés kezdetén mondtam, és most másképpen is mondom: igaz az, amit szeretnének elhithetni velünk, hogy minden templom csak emlékmű, vagy inkább műemlék, amit meg kell óvni a pusztulástól, amit renoválni kell, amiért alamizsnát kell gyűjteni. De húsvét éppen arról beszél, hogy Jézus nem halott. Jézus Krisztus él! Nem a templomot kell megmenteni a pusztulástól, hanem nekünk, pusztulásba rohanó embereknek kínál életet.

És Ő ezt nem a semmiből mondta. Húsvét nem a semmiből lett. Jézus Krisztus erről nagyon konkrétan és nagyon határozottan szólt, előre beszélt. Lukács evangélista el is mondja, hogy Jézus háromszor is elmondta, miközben Jeruzsálem felé haladt, hogy az Emberfiának, Jézus Krisztusnak szenvednie kell, meg kell öletnie, és a harmadik napon fel kell támadnia. Jézus prófétikus igehirdetése, prófétikus gondolatai is ezt erősítették meg, amikor azt mondta, hogy ugyanúgy lesz majd, mint Jónás idejében. Nem adatik más jel, mint a Jónás próféta jele: Jézusnak is három napig kell a halálban lennie, mint a prófétának a cethal gyomrában. Vagy azt mondta, hogy lerombolom ezt a templomot, és három nap alatt újjáépítem. A zsidók meg voltak rökönnyödve: Hát ezt a templomot évszázadokon keresztül építették! Már Dávid is tervezte, Salamon építette, aztán romba döntötték, és évek, évtizedek kellettek ahhoz, hogy újra felépüljön! Aztán még Heródes is javíttatta a templomot. – Hogy beszélhetsz erről? Jézus azonban önmagáról beszélt.

Testvéreim, Jézus Krisztus feltámadt. Erről beszél az evangélium, ezt hirdette, ezt előlegezi meg. Mi nem a halott Jézusra emlékezünk, hanem arra, hogy beteljesedett minden szava, feltámadt, él. Örökké él! Győzött! És hogyha él az Isten, ha él Jézus Krisztus, ha győzött a halál felett, akkor itt van. Akkor igaz az, amit az Ő missziói parancsában hallunk tőle, az Ő szájából: Veletek vagyok! Veled vagyok! Nem veletek voltam, és nem veled voltam. Itt van közöttünk.

Húsvét arról szól és arra hív bennünket, hogy ne aggódjunk, ne féljünk, hanem engedelmeskedjünk az élő Istennek. Engedelmeskedjünk, és higgyünk az élő Istennek akkor, amikor túlterheljük magunkat, amikor kevés az erőnk! Higgyünk az élő Istennek, hogyha úgy érezzük, egyedül vagyunk! Higgyünk, ha nem tudjuk kordában tartani az életünket, és csak önmagunkat hibáztatjuk! Higgyük, hogy Jézus helyreállított mindent! Ha betegség, nyomorúság járja át az életünket, vagy ha úgy érezzük, lejárt az időnk, ha nem bírjuk elviselni az életet, akkor is Jézus Krisztus, a feltámadt Krisztus áll mellettünk! Ott van a nehezekben, ott van a mélyben, ott van az utolsó órán is, mert Ő feltámadt, mert Ő győzött, mert Ő él!

Tudjátok, sok mindent meg tudunk tanulni. Meg tudjuk tanulni a húsvéti szokásokat. A kátésoknak jelzem, meg tudjuk tanulni a kátét. Meg tudunk tanulni dogmatikai tételeket, de a legnehezebb az, amit nem megtanulnunk kell, hanem megélnünk. Megélnünk azt a valóságot, ami az első húsvétkor történt. Nem a hihetlent és nem a lehetlent hisszük, hanem azt, ami megtörtént. Jézus Krisztust, a feltámadottat, az élő Urat. Hisszük és mondjuk, valljuk évszázadok óta: Húsvét napján feltámadt az Úr! Valóban feltámadt! Halleluja! Hisszük és valljuk. Véget ért a

böjt. Isten új szövetséget kötött velünk. Öröm van a mi életünkben.

A régi liturgia szerint a böjti időszakban megszűnt az a szó, amit ma többször is énekeltünk már: Halleluja. Kedves csobánkai kántorunk, *Pálffy Donát*, amikor az imaterembe léptem, éppen azt a részét játszotta a dicséretnek, hogy „Halleluja”. Mondtam neki: „Halleluja! Jézus feltámadt!” Azt válaszolta Donát: „Nem elég ennyiszor játszani! Többször kell játszani a Halleluját!” Játszani és mondani: Jézus Krisztus feltámadt. Újra felcsendül a Halleluja a liturgikus énekeinkben, és újra mondjuk. Isten új szövetséget kötött velünk, dicsérhetjük Őt ezért, örömünk van. Hát mondjuk el ezt másoknak is! Valljuk meg ezt másoknak is!

A régi egyházatyák, amikor húsvétra tekintettek, kétféle gyakorlatot követtek. Az egyik az volt, hogy húsvéthoz kapcsolódott a keresztség sákramentumának a kiszolgálása. Húsvéthoz kapcsolódott a gyülekezethez tartozásnak, az új életnek a kifejeződése. S mindazok, akik nem keresztek meg, húsvétkor megújították a szövetségüket az élő Istennel, Jézus Krisztussal, az ő győztes Urukkal. És ezért hirdették, mondták, heteken keresztül erről szólt az életük: Feltámadt az Úr! Valóban feltámadt!

Bátorítson bennünket az élő Isten annak megtapasztalására és megvallására, hogy veled van, hogy melletted van, te pedig valld meg ezt minden helyzetben, szeretted körében, gyülekezetedben, munkahelyeden, ebben az életben! Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott 2023. április 9-én, húsvét vasárnapján a pomázi református templomban)

SÍREMLÉK BIZTOSÍTÁS

Kedves Testvérek! Református temetőnkkel kapcsolatosan fontos tudni, hogy a megváltott sírhely az egyházközség tulajdona, amely fölött a megváltott időszakra a családnak csak rendelkezési joga van. A síremlék viszont annak a tulajdona, aki azt elkészítette, így a sírkő vagy kripta esetleges megrongálódása esetén a helyreállítás költsége is a síremlék tulajdonosát terheli.

A sírkövek nem csak vandalizmus áldozatai lehetnek, hanem az időjárás, a magas belvíz is jelentős károkat tud okozni. Utóbbi esetekben pedig – mivel nincs személyi felelőse a bekövetkezett kárnak –, a síremlék tulajdonosát terheli a helyreállítás teljes költsége.

Sokan nem tudják, hogy több biztosító a lakásbiztosítás kiegészítéseként a magánszemélyeknek is lehetőséget kínál a temetői sírkő vagy kripta biztosítására. Javasoljuk a síremlék-tulajdonosoknak, hogy az esetlegesen bekövetkező temetői károk megtérülése érdekében vegyék igénybe ezt a biztosítási szolgáltatást.

A Presbitérium

Érfalvy Zsolt Új kezdet

Elveszett a biztonságérzet,
De az is, csak a világ illúziója volt.
A felépített rend felborult,
A mostani idő a szenvedésről szól.

Ők földrengésben, háborúban,
Mi válságban is könnyen.
Ennyi szenvedés láttán
Már kicsordul a könnyem.

Mi a megélhetésért küzdünk,
Ők az életükért harcba,
Törmelékben, aknamezőn,
Levegőért kapva.

Mikor azt gondoltam,
Ennél rosszabb nincsen,
Akkor Isten így szólt:
A lelked a te kincsed.

Mert pénzednél, éltednél
Nagyobb érték hited.
Csak ez vezet a helyes útra,
Az örök élet tied.

Az igazi harc a lelkekért folyik,
Bár legtöbbünk a haláltól fél.
Pedig testünk úgy is elvész,
Míg lelkünk – örökké él.

Éljek erős házban, tudva,
Szívem csak a jólétért hevül?
NEM! Inkább leszek romok rabja,
De szabad, mert lelkem hazakerül.

Csak Istennél van biztonság,
Jézus helyreállít rendet.
Ő mindent kézben tart,
Nála az új kezdet!

Kiszolgáltatva... Milyen nyomorult tud lenni ilyenkor az ember! Már kis korunkban sokan átéljük. Jött egy erősebb vagy erőszakosabb gyerek, és elvett valamit, elkergetett, bántott. Nem tehetünk ellene, hisz erősebb volt, és éppen nem volt olyan, aki mellénk állt volna.

Amikor e sorokat írom, a szomszédságunkban háború van. Mennyi ember éli át: kiszolgáltatott! Nála sokkal nagyobb erők tombolnak, s nincs rájuk hatása. Még örülhet, ha menekülni tud. De gondolhatunk a természet erőire is. Mily kicsiny az ember a földrengéssel, árvízzel, szélviharral szemben! Betegségek, járványok – része a mindennapjainknak, s oly kiszolgáltatott a beteg, megnyomorodott ember! A halállal szemben pedig végképp és teljesen az. Nincs földi hatalom, amely védelmet tudna nyújtani.

Kevesebbet gondolunk rá, pedig éppúgy része a mindennapjainknak egy másik típusú kiszolgáltatottság. Talán még hétköznapibb tapasztalat, amikor saját indulataink, rossz döntéseink, önzésünk, irigységünk, bosszúvágyunk, kicsinyességünk következményeit szenvedjük. Amikor természetünk sötét oldala felett nem tudunk uralkodni, és az sebez minket, mi sebzünk másokat, majd mások újra minket. Kiszolgáltatottak vagyunk.

Akkor vált az emberiség azzá, amikor az első ember nem akarta az Istentől való boldog függést, hanem hallgatott a Gonosz csábító, de hazug ajánlatára. A Szentírás arra figyelmeztet, hogy végső soron **ez szolgáltatta ki az embert minden nyomorúságnak**, végül a halálnak is!

Ha végigtekintünk az emberi nemzedékek hosszú során, egy személy emelkedik ki a tömegből, aki szabad volt. Nem engedett az erőszaknak, érintése nyomán betegek gyógyultak, halottak támadtak fel, sötét indulatok helyén szeretet sarjadt. Erősebb volt a viharnál, démoni erőknél – még a halálnál is. Emberek gonoszsága sem tudott neki ártani, amíg „el nem jött az Ő órája”. **Jézus Krisztus nem volt kiszolgáltatott** – mégis a legteljesebben azzá vált. Az utolsó éjszakán hagyta magát elfogni, megkötözni, s hazug vádak alapján el lehetett ítélni. Pilátus megalkuvó döntése után pedig teljessé vált kiszolgáltatottsága. Leköpték, ütötték, gúnyolták, a legsötétebb indulatok játékszerévé tették. Már nem ember volt, „csak egy halálraítélt”, akivel bármit megtehettek. Megkorbácsolták, keresztre feszítették, megölték. Ez volt a mélypont.

Miért engedte? A mi sorsunkat és annak evilági és örök következményeit vette magára. Elszenvette a kiszolgáltatottságot, és mindannak a büntetését, amit az Istentől való elszakadás és annak következményei miatt érdemlünk, mindazt, ami kiszolgáltatottá tesz bennünket. **De a mélypont nem a végállomás volt. Jézus feltámadt**, áttörve ezzel a kiszolgáltatottság bilincseit. És azoknak is, szabad életet ad, akik hisznek Benne, engednek Neki, s megvallva elrontott múltjukat, Tőle kérnek új életet. Őt követve is átélünk sötét napokat, de kiszolgáltatottak sosem leszünk, mert Ő tartja kezében az életünket. Ezért vállalta Jézus a teljes mélypontot. **Értem és érted!**

(Az Evangéliumot Minden Otthonba Alapítvány kiadványa) ■

Emberek, akik Istennel járnak. – Milyen csodálatos! A mindenható örök Isten téged is biztat, hogy ne félj, neked is ígéri, hogy Ő maga megy veled.

Mit is jelent járni? Kimért léptekkel haladni, se túl gyorsan, se túl lassan, csak haladni előre abban a tudatban, hogy senki és semmi nem téríthet el utamtól. Ebben a mai rohanó világban a járás igen ritka jelenség lett.

De mit jelent az Istennel járás? Ha nem Ő maga ígérte volna meg, hogy veled és velem akar járni, nem is mernék erről írni. De az örökkévaló Istennel lehet járni, Vele lépést tartani. Ez a lépéstartás csak úgy lehetséges, ha belső csend és belső békesség van benned, és Őbenne megnyugszol. Akkor keletkezik diszharmónia az élő Isten és a te lelked között, ha valamilyen bűn kerül közétek. Ekkor nem tudsz lépést tartani Vele, hanem vagy sietsz, vagy lemaradsz: „*Vajon járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg?*” (Ám 3,3) Annak tehát, hogy az élő Istennel jársz, az az első feltétele, hogy eggyé légy Vele. Eggyé a Szenttel, az Úr Jézus Krisztusban a kiontott vére által. Akkor azután csak Ő, csak az Ő cselekvése, az Ő lépései határozzák meg a tiedet is.

De mi teszi a Vele való járásunkat bizonytalanná és ingadozóvá? Isten sok gyermekének élete állandó hullámlás, egyszer fent, máskor lent. Van amikor ujjongva előre sietnek, máskor meg rezignáltan elbuknak, lemaradnak. Vajon az Úr ilyen változó? Talán félnék, vagy erőtlen Urunk van? Szó sincs róla! Azt mondja a Biblia: *Köszikla az Úr!* De sok hívő megijed a sötétség hatalmától. Az Efézus 6,12 aktuálisabb ma, mint valaha: „*Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.*” De az ige azzal biztat: „*A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát*” (Ézs 9,1). Minden oldalról körülvesz bennünket a sötétség fenyegető hatalma, de emiatt nem kell kétségbeesnünk, akik az élő Istennel járnak. Nem kell lehajlnod, s erőszakkal kitépni magad a sötétségtől, rád támadó erőinek, a megkecsesedés hatalmának, a káromlás lelkeinek, a fáradtság démonainak szorításából. Győztes lehetsz, mert már Dávid azt mondja a Zsoltárok 23,4-ben: „*Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól...*” Mi az alapja, az oka ennek, hogy nem félsz? „*...mert te velem vagy*”. Úgy kell az élő Istennel járnod, mintha senki más nem volna ezen a világon, csak Ő és te. Előtte a sötétség is világossággá változik: „*...mert te velem vagy*”. Tanulj meg úgy járni Istennel, mint Mózes, akiről meg van írva: „*...hanem kitartott, mint aki látja a láthatatlant*” (Zsid 11,27). Te is megteheted ezt a hétköznapjaidban, „*...mert te velem vagy*”. Nem látlak, nem érzem a jelenléted, de tudom hit által.

Van azonban még másik, sokkal rosszabb és veszélyesebb oka is annak, hogy Istennel sok gyermeke gyakorlatilag már nem is tudja, mit jelent Istennel járni: a külső (testi), de sokkal inkább a belső (lelki) fáradtság miatt. Külsőleg, testileg egyre túlhajszoltabbakká válunk, bár az élet egyre kényelmesebb, mert a technika segítségével minden sokkal könnyebben és gyorsabban megy. Az emberek mégis sokkal fáradtabbak, mint valaha. Soha nem volt még

Az Istennel járás

„*Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek és ne rettegjetek tőlük, mert maga az Úr, a te Istened megy veled, nem hagy el téged, és nem marad el tőled.*” (5Móz 31,6)

ennyire kevés az időnk, mint most, amikor a technikai eszközökkel már annyi időt meg lehet spórolni.

De ez a külső, testi fáradtság a belső kimerültségből adódik, és ez veszélyes! Istennel az a gyermeke, aki belsőleg, lelkiileg fárad el és válik rezignálttá, nem tud lépést tartani Istennel. Lemarad, s utána már nincs közössége az Úrral. S akkor elapad a kegyelem forrása, amely naponta adna erőt, ahogy az ige mondja: „*De még nagyobb kegyelmet is ad...*” (Jak 4,6) „*Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre*” (Jn 1,16). De aki belsőleg, lelkiileg elfáradt vagy ellustult, az elveszíti ezt a kegyelmet. „*Ügyeljete arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől...*” (Zsid 12,15).

Istennel olyan sok megfáradt gyermeke van, akik elszakadnak ettől a kegyelemtől, főleg azok, akik lelki-szellemi lebénulás miatt maradtak le. Ilyenkor a kegyességet, a „hívóséget” az „énünk”-ből kell kitermelni. Az pedig már nem az igazi, mert Istennel az ilyen lemaradt gyermeke elszakadt az egyetlen forrástól, amely az Istennel járásból fakadt, a bőséges kegyelemből. Így születik meg a keresztyén törvénytörés, lelki valóság nélkül. Ez a te nagy nyomorúságod oka is. Állandóan produkálnod kell az olyan kegyesség látszatát, az olyan hívóséget, amelyik nem a lelked valódi állapotát tükrözi, mivel az már nem a kegyelem forrásából táplálkozik. Bele-fáradtál az Istennel való járásba. Az igében pedig ez van: „*...járnak és nem fáradnak el*” (Ézs 40,31).

Mit tehetsz ez ellen a veszélyes fáradtság ellen, mikor a hitéletedben minden kérdéssé válik? A választ ugyanott, az Ézsaiás 40,31-ben találjuk meg: „*De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.*” Nem fáradsz el, ha megtanulsz az Úrban bízni. Ezt az Úrban bízást az intenzív imaélet tükrözi. Az imanélküliség és a lelki fáradtság ikrek. Fáradtságod legalapvetőbb oka az imanélküliség, vagyis a hűtlenséged az imaéletben. Amilyen biztos, hogy az Úr él, olyan biztosan megtartja a szavát. Ő regenerálja az elfogyott erőt. Megadja, hogy repülhess, mint a sas, hogy fuss és ne lankadj meg, hogy Vele jársz és ne fáradj el. Ha akarod! Kezdd hát el még ma! Légy imádkozóvá, s akkor győzelmesen jársz majd Istennel!

(Wim Malgo: *Emberek, akik Istennel járnak* című könyvéből)

IMA

ADAGOLÁS:
3x egy nap bő hittel és türelemmel.

FIGYELMEZTETÉS
Aggódás és kételkedés nélkül szedje!

Dr. Úr Jézus

Jön néked a te Királyod

Szikszai Béni előadása
a Bp-Pestszentlőrinc
Erzsébet-telepi
gyülekezetben
1980 áprilisában

„Örülj nagyon, Sionnak
leánya, örvendezz,
Jeruzsálem leánya! Ímé, jön
néked a te királyod; igaz és
szabadító ő; szegény
és számárháton ülő, azaz
nőstényszamárnak vemhén.”
(Zak, 9:9.)

Kedves testvérek, az ige mindenekelőtt örömről beszél és örömről szólít föl bennünket. Pál apostol valamelyik levelében azt írja, hogy az Isten országa megigazulás, megbékélés és Szent Lélek által való öröm, és az öröm valóban csak a Szent Lélek által lehet a miénk, mert az igazi öröm forrása az a vigasztalás, amelyet a Szent Lélek vigasztal a mi szívünkbe. Az igazi öröm alapja pedig az a reménység, amivel már Ádámot megajándékozta Isten, hogy Szabadítót támaszt az aszszony magvából, aki eljön, és visszahelyezi az embert abba a jogba, amit elveszített a bűneset következtében.

Ez a vigasztalás végigvonul az egész Szentírásán és az ószövetségi szertartásokban. Ha beljebb lapozunk a Bibliában, mindig megtaláljuk benne ezt a biztatást, vigasztalást, hogy „jön néked a te királyod”, és egyre erőteljesebben, valahogy olyasféleképpen, mint a naptámadat, amikor először csak árnyékokat lát az ember, aztán pedig mindig fényesebb-fényesebb lesz a teljes délig. A mi mennyből megjelent Urunk, Jézus Krisztus testté lett, megfeszítettet, föltámadt és fölment a mennyekbe, de ezzel nem fejeződött be az Ő munkája, mert amikor felköltözött a mennyekbe, az angyalok így szóltak az ácsorgó tanítványokhoz: „Ez a Jézus, aki azonképpen jön el, amiképpen láttátok őt a mennybe menni”. És azóta az egyház, a keresztyén emberek kellene legalábbis, hogy állandóan ebben a vágyakozásban legyenek, hogy „bizony jövel Uram Jézus!” Mert végül az egész Szentírás ezzel a kiáltással hívja segítségül és ezzel a reménységgel fejeződik be, hogy hamarosan vissza fog jönni.

Jézus Krisztus visszajövetelének várása

Jézus várása nélkül keresztyén életünk vérszegény, földszagú élet. Amíg nem úgy járjuk keresztyén életünket, hogy Jézus bármelyik pillanatban visszajöhet és benyithat az ajtón, bármelyik pillanatban jöhet az Ő egyházáért, ha nem azzal ülünk le a gyülekezetben, hogy könnyen

meglehet, mire az istentisztelet végére érünk, az övéi elragadtatnak, a többiek pedig itt hagyatnak, akkor vérszegény keresztyénné lettünk, mert nincs ez a váradalom ott a mi szívünkben.

Mi a keresztyénségtől sok minden jót, sok minden szépet várunk. Olyasformán vagyunk, mintha a vőlegény otthon hagyta volna a menyasszonyt, mert elment valahova külföldre, és a menyasszony a csomagoknak örülne, amiket a vőlegénye küld neki, az ajándékoknak, amikkel megajándékozta, de nem őt magát várja vissza. Mi is így vagyunk az Úr Jézus Krisztussal. Örülünk az ajándékainak, örülünk egymásnak, örülünk, hogy békességünk van, hogy bűnbocsánatunk van; de jó volt most is megtapasztalni az Ő békességét, éltető áldását! – de nincs ott a szívünkben az a maradhatatlanul mély, forró vágyakozás, hogy „jövel Uram Jézus!” Nem várjuk Őt vissza szorongva, vágyakozva, teljes sóvárgással és akarással úgy, mint ahogy a menyasszony várja az ő vőlegényét, hanem belenyugszunk a történetekbe, amint vannak.

Kedves testvérek, a híradás, hogy „jön néked a te Királyod”, egyéni és mégis közösségi. Sion leányáról és Jeruzsálem leányáról beszél az ige, de figyeljétek meg, hogy nem így, hogy Sion leányai és Jeruzsálem leányai, hanem egyes személyben. Tehát Jézus várása csak egyes személyben történhet. Még az egyház, mint intézmény vagy közösség, vagy Szent Lélek által felkent misztikus test sem várhatja Jézust vissza, hanem csak egyénileg várhatjuk Őt vissza. Mindenkinek személy szerint kell Őutána vágyakozni, Sion leányának és Jeruzsálem leányának egyaránt. Nekünk szemtől szemben egyénileg kell szembeállnunk a várakozással és vágyakozással, és szemtől szemben kell szégyellnünk és sajnálnunk magunkat, hogyha nem várjuk Őt vissza.

A leány váradalmával

Továbbá az üzenet csak ahhoz szól, aki a leány váradalmával tekint előre.

Az ószövetségi korban a leányoknak nem sok joguk volt. A leányt

az apja tulajdonképpen eladta a házassághoz, és a leánynak nem sok tiltakozásra vagy ellenvetésre volt lehetősége. A leányt kevesebbre becsülték a fölértékelésnél, tehát nem volt teljes jogú tagja a zsidó közösségnek úgy, mint a férfiak. Az asszonyok a templomba se mehettek be, csak a későbbi időkben a karzaton foglalhattak helyet, ami azonban le volt rekesztve, és nem láthatták, mi történik az istentiszteleten. A deszka mögött meghúzódva legfeljebb csak hallhatták azt, amit hallani lehetett, de nem vehettek részt szemtől szemben az istentiszteleten. Így a keresztyén embernek is leányként kell vágni Jézus visszajövetelét.

Nem várhatjuk Őt a hős férfiak izmos odaszánásával, hogy „Gyere, Uram, itt vagyok készen a Te megmentésedre, segítségedre”. Nem várhatjuk Őt a sportolók nagyszerű teljesítményével, nem várhatjuk Őt a fegyveresek, a vívók nagy erejével, hanem csak úgy, ahogyan az egyszerűek, az együgyűek, a kicsinyek, úgy, mint egy elhagyott, fájó lelkű asszony – ahogy Ézsaiás próféta mondja. Csak úgy várhatjuk vissza, mint akik ki vannak szolgáltatva a világnak, a világ állapotának, a világ kellemetlenkedéseinek. A zsidó lányt bárki megerőszakolhatta az utcán, különösebb baja nem lett belőle, ha csak az nem, hogy feleségül kellett vennie. Állandóan ki volt téve mindenféle zaklatásnak, semmilyen jogvédelemben nem részesült. Isten gyermekei is csak így várhatják Őt vissza, hogy ebben a világban mi senkitől sem várhatunk jogvédelmet. Mi ennek a világnak a kiszolgáltatottjai vagyunk, a világ lábtörlői, lába kapcái; belénk rúghatnak, tehetnek velünk, amit akarnak. Urunk elbocsátott minket, mint bárányokat a farkasok közé, de aki nem úgy jár a világban, mint bárány a farkasok között, annak a szívében nincs is igazi váradalom.

Kedves testvérek, az a baja a keresztyénségünknek, hogy mi *valakivé* lettünk ebben a világban. A keresztyének is igyekeznek *valakivé* lenni. Megdöbbenéssel szemléltem és szemlélem, hogy a keresztyéneket miként kísérti a nagyobb tekintély, nagyobb elismerés, nagyobb hatalom munkahelyen és utca körülmények között, hogy nem tudnak alázatosan megmaradni azon a helyen, ahova Isten őket állította. Mert *valakivé* akarnak lenni a világban. Mások pedig úgy akarnak *valakivé* lenni, hogy különböző szektás tanokat, elképzeléseket dobjanak be a köztudatba, annak megtestesítőjeként járnak-kelnek, és nem tudnak alázatosan senkik maradni. Nem tudnak alázatosan leányok maradni, akinek nincsen semmi joga és nincsen semmi követelése a világgal szemben. Mindig szomorúan látom, amikor keresztyén testvéreim *valakivé* lesznek, és mindenáron *valakivé* akarnak lenni, és nem tudják tudomásul venni, hogy ők nem hivatalosak ennek a világnak a lakodalmára, mert ők az Úr Jézus Krisztus menyegzőjére hivatalosak, leányok, akiket nem hívnak ennek a világnak az asztalához.

Ő jön hozzád

Aztán ott van az igében – ezzel kezdődik az egész –, hogy „**jön** *néked a te királyod*”.

Kedves testvérek, az ember sohasem mehet az Istenhez. Embertől

Istenhez nem vezet út. Mi hiába szeretnénk menni, előttünk zárva van a mennyország, előttünk zárva van az Isten szíve, előttünk zárva vannak a titkok. Imádkozhatsz, ameddig akarsz, beleverheded a fejedet a padlóba és véresre korbácsolhatod magad, vagy böjtölhetsz, sanyargathatod magad – Istenhez elérkezni embertől, emberi úton, nem lehet. Csak ha Ő jön hozzád!

Amikor Noénak Isten megmutatta a szívárványt – emlékezzetek rá –: a szívárványban az ég hajol a földhöz, és nem a föld hajol az éghez. Mi sokszor abba a tévedésben és kísértésben vagyunk, hogy imádságaink, bibliaismeretünk, keresztyén tapasztalataink és nem tudom, mi egyebek, megnyitják előttünk az eget, holott nekünk mindennap azzal a szent várakozással, vágyakozással és szorongó aggodással kellene ott állni Isten előtt, hogy jön-e ma nékem az én Királyom? Eljön-e most, vagy sem? Azzal kinyitni a Bibliát, hogy jön-e, szól-e vele, megszólít-e most engem az Ige? Megnyitja-e az Ő szívét az én imádságom előtt? Mert hogyha nem jön hozzánk Isten, akkor mi hiába megyünk hozzá. Itt mi elégedelhetnénk és elimádkozhatnánk akármeddig, míg azok a riadozó falak az éneklésünktől szétrepednének és eldőlnének, Isten nem jönne hozzánk. Azért, mert Isten akkor jön, amikor akar! Jön, amikor neki tetszik! Jön, amikor Ő jónak látja!

Tehát jól jegyezzük meg, hogy embertől Istenhez nem vezet út.

Néked jön

Aztán – úgy olvassuk tovább –, hogy „**jön** *néked a te királyod*”.

Sajnos az új fordítás úgy írja, hogy *hozzád*. Ez nem fejezi ki azt, amit Isten Szent Lelke ki akar fejezni. Mert aki hozzám jön, az csak látogatóba jön, aki hozzám jön, az

nem az enyém, aki hozzám jön, az ott marad egy darabig, aztán továbbmegy. De *néked* jön – itt ez a csodálatos: Isten úgy jön hozzád, hogy neked adja magát! Jézus Krisztus úgy jött ebbe a világba, hogy odaadta az életét. Odaadta! „Ó mély titok, ó szent csoda, önnön magát adá oda” – mondja egy énekvers. És az a csodálatos dolog, hogy *néked* jön a te Királyod. Nem hozzád látogatóba, nem a szomszédodba, nem is azért, hogy elbeszélgessetek, nem is azért, hogy hozzon egy csokor virágot, hanem *néked* jön. Ahogy a vőlegény a menyasszonynak jön, hogy egyesüljön vele, hogy eggyé legyen vele, ugyanúgy jön hozzád, ugyanúgy „**jön** *néked a te királyod*”, hogy eggyé legyen veled, hogy egyesülj vele, hogy betöltse a te életedet.

Azt mondja az Úr Jézus Krisztus, hogy „aki nem eszi az én testemet és nem issza az én véretem, semmi köze sincs hozzám”. Tehát Ő azt akarja, hogy ahogyan a kenyér és a bor vérré lesz benned, ugyanúgy az Ő élete hatalma alá kerítse a te életedet. Akkor botránkoztak meg benne a zsidók, akkor hagyták el és dühödtek fel ellene, amikor ezt mondta: „Az én életem bizony étel, mint ahogy a testnek bizony étel a kenyér. És aki nem eszi az én testemet és nem issza az én véretem, semmi közöm hozzá.” A zsidó főpapok ekkor értették meg, hogy Jézus olyan úr akar lenni fölöttünk, mint a kenyér. „Ez úgy akar rajtunk uralkodni, mint a kenyér. Ahogy kenyér nélkül nem létezhetünk, nála nélkül sem létezhetünk.”

Hát így „**jön** *néked a te királyod*”! Hogyha te igazán élni akarsz a keresztyén életet, csak így élheted, hogy *néked* jön, közösségre kerül veled, és hatalmába veszi az életedet!

Szilkszai Béni

A te Királyod

Azt olvassuk, hogy „jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő”.

Istennek minden igazsága Őbenne lett igenné és ámenné. Mi a mi igazságunkat elveszítettük Édenben, odáig menőleg, hogy a Heidelbergi Káté szavai szerint Isten mind a velünk született, mind az elkövetett bűnök miatt rettenetesen haragszik, és minden mi igazságunk, minden mi igyekezetünk nem érhet közel hozzá. A mi igazságunk csak olyan, mintha a nagyolvasztó acéltartályához egy papírlappal közelítenénk. Azonnal füstté és semmivé válna. Egyszer Diósgyőrben láttam a nagyolvasztó csapolását, és valaki elmondta, hogy amikor egyszer csapolták az acélt, egy ember beleesett az acélfolyamba. Csak egy parányi kis párafelhőt láttak, semmi többet. Eltűnt. Ilyen a mi igazságunk is az Isten igazságához mérten. Ha mi hozzá közelítenénk a magunk igazságát, azonnal füstté és párává válna.

Azt olvassuk a Szentírásban, hogy „őbenne volt a teljes igazság, pedig mindenben hozzánk hasonló, megkísérthető volt, bűn nélkül”. Máshol pedig azt olvassuk, hogy „azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette érettünk, hogy mi Isten igazsága lehessünk őbenne”. Azt mondta, hogy „eljön a világ fejedelme, és én bennem nincsen semmije.” Ki merné ezt közülnünk elmondani? Jézus oda tudott állni az ördög elé, és azt tudta mondani, hogy „Mondd meg, hol vétkeztem!” Vagy oda tudott állni a fustélyos tömeg (furfósbotokkal felfegyverkezett tömeg – a szerk.) elé, hogy „Egész nap veletek voltam a templomban, hát miért nem bántottatok akkor engem?” Mert az Ő igazsága valóságos igazság, tökéletes és tiszta igazság maradék nélkül.

A te Szabadítód

És azt olvassuk, hogy Ő Szabadító.

Kedves testvérek, a bűnből csak Jézusnak van szabadítási joga. Azért mondja az ige, hogy „ha a Fiú megszabadít, akkor valósággal szabadok lesztek”. Mert hiszen próbálnak emberek is szabadításokat gyakorolni, emberi ügyeskedéssel és spekulációval. „Majd én megoldom! Majd én megcsinálom! Majd én elintézem! Jöjjön hozzám, majd én elrendezem az életét!” Szabadítani csak Jézusnak van joga. Minden más szabadítás rossz szöktetés. Megszöktetni átmenetileg van lehetősége másnak is, de megszabadítani csak Jézusnak van joga. Ő az, aki az ördög munkáit lerontotta, Ő az, aki az ördögöt a lába alá tiporta, Ő az, aki így kiáltott: „Most van a világ kárhozzátása! Most vetted ki a világ fejedelme!” Neki tehát joga van ahhoz, hogy megszabadítson téged.

És igazi Szabadító Ő: azért jön néked, hogy megszabadítson. Azért jön néked, hogy megoldja a kezeidet. És azért jön, hogy föloldozzon téged a lányságod nyomorúságos állapotából. Az első keresztyénység idején szokásos volt, hogy keresztyén leányokat, akik nem mentek férjhez, eljegyezték maguknak házas férfiak, mert az eljegyzett leány már nem volt szabad, nem lehetett büntetlenül bántani, kikezdeni vele. Ezért van az első Korinthusi levélben az a sokat vitatott rész, hogy ha valaki úgy gondolja, feleségül veszi jegyesét, akkor vegye el – ott ezekről a leányokról van szó.

Ha az Úr Jézus Krisztus téged eljegyzett magának, nincs hatalma feletted többet az ördögnek. Nincs joga hozzád. Ő téged megvásárolt magának drága véren, az Ő hibátlan, szeplőtlen Bárány véren, és senkinek nincs joga hozzád. Egyedül Ő szabadíthat meg téged, és Szabadítóként jön hozzád, hogy kiszabadítson a te atyáidtól örökölt hiábavaló életedből, a nagy kérdéseidből, a mammon hatásaiból. Csak Ő szabadíthat meg téged! Én nem tudlak megvigasztalni, nem tudlak megnyugtatni, mert újra jön az ördög a maga kísértéseivel, de Ő alkalmas, és van hatalma arra, hogy olyan szabadságlevelet adjon neked, ami Isten előtt is érvényes.

A szegény Jézus jön

Kedves testvérek, csak aki a „szegény” Jézusban ismeri fel, hogy Szabadító, annak Királya Ő.

Szegény a Király, szegényen jön: „A rókáknak van barlangjuk, az égi madaraknak van fészük, de az Emberfiának nincsen fejét hová lehajtania”. Otthon, az édesanyja házában sem volt helye. Nem is volt nagyon ajánlatos odamenni, mert hiszen Mária és Jézus testvérei talán még meg is kötözték volna, hogy ne kockáztassa az életét. Azért mentek el érte annak idején, mert „magán kívül van”. Haza akarták vinni. Akire keleten a mai napig is rámondják, hogy magán kívül van, az kívül van a törvényen, azt nem bántják. Az csinálhat, amit akar, rá kell hagyni. Azt akarták elhítenni a világgal, hogy Jézus magán kívül van, azért csinálja ezeket, amiket csinál, hogy ne bántás. Tehát nem volt neki még az édesanyja házában sem otthona.

Otthon nélkül, szegényen járt Jézus, nem volt semmije. Amikor megfeszítették és megosztottak ruháin, az egyetlen varrással varrt köntöse volt az egyetlen, amire sorsot vetettek, a többi öltözéke, saruja, fejkendője, miegyéb, olyan értéktelen volt, hogy nem volt rajta érdemes még vitatkozni se. Csak dobálták a katonák egymásnak: „Ha kell, viheted. Nekem nem kell. Ócska, elhasznált.”

Ő szegény volt, és nekünk a szegény Jézust kell Királyunkként tisztelnünk.

Kedves testvérek, a szegény Jézus jön hozzád. Tudod-e Őt Királyként fogadni? Tudod-e kitakarítani a szobádat, vagy azt mondani: „Uram, térj be hozzám! Dobj ki, amit akarsz! Égesd el, amit akarsz! Itt vagyok! Rendelkezésedre állok! Cselekedj velem, ahogy jól esik!”

Amikor Elíezer, Ábrahám szolgája megérkezett ura rokonságához, megkérdezték Rebekától: „Akarsz-e elmenni ezzel a férfiúval?” Rebeka, akinek fogalma sem volt, hogy Izsák tulajdonképpen kicsoda, hogy néz ki, milyen a jelleme, goromba-e vagy szelíd, alacsony-e vagy magas, azt mondta: „Elmegyek”.

És „jön néked a te királyod” szegényen, számárháton ülve, és odaáll eléd, Sion leánya és Jeruzsálem leánya: „Halld csak, leány!” – mondja a zoltáríró –, „Szépségedet a király kívánja; hiszen urad ő, hódolj hát meg neki!” Oda tudsz-e roskadni ez elé a szegény, számárháton ülő Király elé? Az elé, akit a világ kicsúfol, kinevet, akit elmond mindennek, akire nézve mindenféle hamis és hazug bizonyosságokat keresnek. Most már azon túl vannak, hogy tagadják, hogy létezett, de istenfiúságát és isteni hatalmát ugyan ki fogadja el? Kigúnyolják, kicsúfolják egyházban és egyházon kívül, a világban és mindenütt szerte a földön. Ez a szegény, számárháton ülő Király jön hozzád, jön mégis. Mit cselekszel? Mondod-e az ének szavával: „Jöjj be, ó, mért állasz ott künn, Isten áldott embere?” Megnyitod-e előtte az ajtódat?

A leghétköznapibb úton jön

És kedves testvérek, Jézus mindig a természetes emberi úton közeledik hozzánk.

Erről a számról sokféle tanítás hangzott már el. Mindig is azzal akarták kifejezésre juttatni Jézus szegénységét, hogy számárháton közeledett. Márpedig keleten a legelőkelőbb emberek is számárháton utaztak. Nem csak a szegények ültek számaron (sőt, a szegények inkább gyalog jártak), hanem a gazdagok is. Lovaik legfeljebb csak a római légióknak voltak, vagy harcokocsikat húztak. A zsidóknál nem volt lótenyésztés és nem tartottak lovakat. Szamarat tartottak, és így Jézus is számaron vonult be, a leghétköznapibb, legmindennapibb közlekedési eszközön, amit mindenki használt. A jerikói útszélen az irgalmas szamaritanus is számarra tette föl a megvert és kifosztott utast. Amelyik úton hozzánk jön Jézus, az mindenkinek mindennapi út, de éppen úgy csodálatos. Nem csodákkal, nem elragadtatással,

nem mennyei kinyilatkoztatással jön, nem válik ketté az ég, hanem a maga természetes útján jön hozzánk Jézus.

Látsz egy kezet, amelyik kér. A Jézus keze. Látsz egy könnyet, amelyik leperdül. A Jézus könnye. Látsz valakit, aki roskadozik, és át kell karolnod. Ő az, aki roskadozik.

Az élet legtermészetesebb, legközvetlenebb útján jön hozzánk. Roskadozik a terhek alatt a feleséged? Mellé kell állnod! Vagy nyugtalanodsz a férjed miatt, mert a munkahelyén sok problémája van? Mellé kell állnod! Mert ezen az úton, a mindennapi élet hétköznapi útján jön hozzád Jézus. Mi azt gondoljuk, Jézus csak a templomban jön hozzánk, és ezen lepődnek meg az utolsó ítéletkor azok, akik azt kérdezik tőle: „De hát mikor láttuk, hogy bejöttél hozzánk? Mikor láttuk, hogy éheztlél, és nem adtunk enni, vagy szomjúhoztál, és nem adtunk inni, vagy beteg voltál, és nem látogattunk meg? Mikor volt ez?” És szenvednek majd, mert nem tudták megőrizni az élet mindennapi útján a hitet.

Ővele minden körülmények között, mindenütt lehet találkozni. Elénk áll, és Királyként ítéli meg a mi szolgálatunkat. Mert ez a koldus, ez a szegény Király, aki néked jön, hogy szolgálj néki, ez a beteg, koldusszegény Király azt akarja, hogy meglátogass másokat, hogy könnyeket törölj le, vigasztalj, bátoríts, erősíts másokat.

A te Királyod jön néked számárháton, a mindennapi életünk legközvetlenebb útján.

Úgy jön, ahogy senki más

Aki ilyen módon közelít hozzád, úgy jön néked, *ahogyan rajta kívül senki más.*

Márk evangéliumában azt olvassuk, hogy egy olyan számaron volt be Jeruzsálembe, amelyiken még nem ült senki. A szamarak természetük szerint általában csökönyösek, nem lehet csak úgy meglovagolni, be kell törni őket. Mi is ilyen szamarak vagyunk. Minket is be kell törnie az Úrnak, mert nem akarjuk, hogy lovagoljon rajtunk.

De senki más nem tud úgy hozzád szólni, mint Ő, senki más nem tud úgy szeretni téged, mint Ő, és senki nem tud olyan szomorúan nézni rád, mint Ő. Amikor Péterre rátekintett a tagadás után, Péter azonnal sírva fakadt. Csak egy tekintetért. Egy biztató szavától, amikor odaiktált a tanítványoknak, „Biztatok, ne féljetek!” – egyszerre megerős-

sódték a tenger hullámaival szemben. Amit Ő mond, amit Ő cselekszik, amivel Ő közelít hozzád, azt emberek nem tudják utánozni. Arra emberek képtelenek. A Szent Lélek Isten valahogy olyan csodálatosan és titokzatosan közelíti meg a te szívedet és fogja meg szeretetével az életedet, ahogyan senki és semmi más nem teszi.

A fák még jórészt benne vannak a fagyos, vagy félig fagyos földben. Aztán megcsókolja őket az Isten szeretete a napsugáron keresztül, és egyszerre csodálatos módon, érthetetlenül, megfoghatatlanul megindul bennük a nedvkeringés; levelet, virágot, gyümölcsöt hoznak. Ez az a titok, amit sohasem érthet meg senki, hiszen ez a Szent Lélek munkájának a titka. „A magasságosnak árnyéka árnyékoz be téged – mondja az angyal Máriának –, és ami fogantatik benned, az szentnek nevezetetik, Isten Fiának”. Egyszer csak valami megfoghatatlan, emberi törvényt teljesen kizáró úton, anélkül, hogy férfit ismerne, valaki fogantatik a te szívedben, és ez a csodálatos módon született valaki a te Királyod, a te Urad, aki jön néked. Emberi eszközökkel, emberi ügyeskedéssel, szónoki fogásokkal, betűkkel, képes mutogatásokkal, énekarokkal, zeneszóval vagy muzsikával nem lehet ezt elvégezni. Isten Szent Lelke végig csendben, szinte észrevétlenül, titokban munkálkodik a te szívedben, és egyszer csak rádöbbsz, megérted, hogy valami történik veled. Nem az vagyok, aki voltam.

Amikor annak idején elkezdtem olvasni a Bibliát, eleinte sok minden megvilágosodott előttem, főleg az, hogy milyen rosszak az emberek, még a gondolataik is hamisak (persze, ez volt a legegyszerűbb). Aztán – magam sem tudom hogyan – titokzatosan és csendben, egy tavaszi délelőttön végére értem a Jelenések könyvének is, és akkor egyszerre megéreztem, rádöbbsztem, hogy valami csodálatos történt. Azóta tudom, hogy akkor született meg a szívemben Jézus, akkor érkezett nékem az én Királyom, akkor költözött a szívembe, akkor vett birtokba engem, és azóta is Őt igyekszem szolgálni.

Erőtelen eszközön jön

Az az eszköz, ami által Ő közelít, emberileg *erőtelen.*

Szamarcsödörrel messzire lehet menni, de egy nőstényszamar vevhén nem lehet. Jézus ilyen erőtelen eszközön jön.

Én is ilyen erőtelen eszköz vagyok; a bűnnel, a hitetlenséggel, az emberi értetlenséggel, a mammon rabságával szemben tehetetlen.

Amikor újra és újra csak azt érzem, a sötétbe markolok, pereg vissza minden, még az is megkísért, hogy feladom. De ahogy ez a számár meg volt kötve, én sem tudok elszaladni – menni kell! Mert nem is az eszköz a fontos. Ugyan melyik számár merné azt gondolni, hogy neki dobálják az útra a köpenyeket meg a faágakat? Mert mi szamarak sokszor úgy gondoljuk, hogy nekünk dobálják az útra.

Az eszköz erőtelen. Te is az vagy, tehetetlen, de a nőstényszámár vehén „jön néked a te királyod”. Azok, akik valamikor elvitték hozzád a te Királyodat, ők is ilyen tehetetlen, erőtelen eszközök voltak. És mindig így jön hozzánk az Úr. A por lesz sárrá, északon fénylik aranszínű világosság, az ég hajol a földhöz, az Isten lesz testté.

Kedves testvérem, „jön néked a te királyod”; „jön néked a te királyod”, Isten népe. Várod-e Őt?

Volt nekem egy nagyon drága testvérem, egy nálam jóval idősebb ember, az öreg Patkós bácsi Makón, aki a makói Bethániának volt az elnöke, aki egyúttal a pénzt is kezelte. Minden este odatette a pénzeszacskót az asztalra, kiírva a végösszeget egy papírra, azzal, hogy „Hátha éjszaka hazavisz az Úr, akkor ne legyen probléma. Rögtön tudják használni.”

Földszagú, giliszta keresztyénységünk, amelyik csak egy-egy csendes délután dugja ki fejét a nap felé, vagy egy-egy bibliaóra alkalmával, egyébként pedig a földben bujkál, akkor lesz igazán ragyogó és gazdag, hogyha várja a Királyát. Halld csak, leány! Szépségedet a Király kívánja; Urad Ő, hódolj néki!

Urunk, nem is tudjuk igazán megmondani, mennyire igaz vágyakozás a szívünkben az, amit énekeltünk. Hiszen olyan jól el vagyunk mi ebben a világban, ebben a jelenvaló földi életben! Olyan nagyszerű dolog keresztyénné lenni! Úgyhogy mi tulajdonképpen nem is várunk igazán Téged. Legtöbbször kétségbeesnénk, ha azt közölnéd velünk, hogy még ma hazaviszel minket. Bocsásd meg, hogy hűtlen menyasszonyaid vagyunk, leányok, akik megfertőztettük magunkat ezzel a világgal, mindazzal, amit magával hozott e világnak szerelme, hatalma, hogy sokszor meggyaláztunk, megcsúfoltunk. Bocsásd meg, hogy nem jártunk úgy, mint eljegyzett menyasszonyod, és nem járunk úgy, hogy védjen a gyűrű, amit Te húztál a kezünkre. Engedd meg, Urunk, cselekedd a Te Szent Lelked által, hogy föltámadjon a mi szívünkben a forró vágyakozás, a keresés, a kutatás Teutánad. Bizony hamar jövel Uram Jézus! Ámen.

(Hálás köszönetünket fejezzük ki Balla Gábor igazságügyi hangtechnikai szakértőnek, aki az eredeti hangfelvételt digitalizálta és hangminőségét feljavította.)

Szépségedet a Király kívánja

„Halld csak, leány...! Szépségedet a király kívánja; hiszen Urad Ő, hódolj hát néki.” (Zsoltár 45,12)

Ez az Ige nem csak nőknek szól. Az Úrral szemben a férfiak is csak asszonyok. Az egész gyülekezet a menyasszonyi gyülekezet. Egyetlen férfi van: Jézus, a Vőlegény. Aki az Övé, mind beletartozik a menyasszonyi képhe.

Mit kell hallanunk? „Halld csak, leány!” Nem a külső fülünkről van szó. Mi sokszor másfelé figyelünk, még ha Isten beszél, akkor is. „Feledd el népedet és az atyád házáat.” Feledd el mindazt, ami eddig kötött, és fontos volt számodra – mert Valaki megkéri a kezéd. Képes vagy-e mindent otthagyni az igazi Vőlegényért? Azért a szeretetért, amelyik soha nem fog elhagyni és becsapni?

„Csupa ékesség a király leánya bent.” A szépséged nem az arcod formájában van. Isten mást néz. Eszter királynéről azt olvassuk, mielőtt a királyhoz ment, hat hónapig mirtuszolajjal, és hat hónapig keresztül illatos szerekkel „bántak vele, mert ennyi időbe telik a szépítésük” (Eszter 2,12). Mibe kerül a szépség! Még inkább a belső szépség? Születésünktől kezdve belül csúnyák vagyunk. Belenéztl már az Ige tükrébe? Láttad már az önző, hiú, képmutató arcodat? Be ne csapjon az ördög, hogy milyen kedves, szerető, alázatos vagy!

Mi mindenen kell keresztülmennie annak, aki a Király menyasszonya! Vajon hány „miért” van az életedben azért, hogy belülről szépülj? Ezért vagyunk a földi életben, ezért történik velünk annyi minden, mert Isten azt akarja, hogy méltó menyasszonyai legyünk az Ő Fiának.

„Vont aranyból van a ruhája.” Az arany a hit. Vajon hitből van-e minden az életedben?

(Tausch Liza: „...Beszéded megelevenít...” – Áhítatok minden napra című könyvéből)

Andrew Murray 1828-ban született misszionárius szülők gyermekeként. Tíz testvérel együtt igen nagy szeretetben nevelkedett családjában Dél-Afrikában, ahol éltek. Kitűnő iskoláztatást kapott előbb Skóciában, majd Hollandiában, ahol teológiai tanulmányokat végzett. Tizenhét éves korában, még az Utrechti Akadémia hallgatójaként Andrew heves vizsgálat alá vetette saját hitét, és 1845-ben átélte a megtérés élményét. Noha ez akkor még nem hozott alapvető változást, ez volt az a határozott pillanat, ahonnan élete új szakaszát számította. Húsz éves korától már prédikált, melyet hatalmas tömegek hallgattak és számtalan megtérés kísért.

Az *igazi Szőlőtő* című könyve elsőként prédikációknak íródott, miközben a pásztor a gyülekezetre gondolt. Wellingtonban bőven termő szőlőskerteket műveltek, és az itteni gazdák közül sokan hallották az akkor már jól ismert Andrew Murrayt arról a példázatról beszélni, amely János evangéliuma 15. fejezete 1-16. verseiben található. Ezeket a prédikációkat a szerző később összegyűjtötte harmincegy rövid imádságos elmélkedésben, amely kis könyv 1897-ben került először kiadásra.

Az *igazi Szőlőtő* című könyv olyan egyszerű módon íródott, hogy bárki számára világossá tegye Isten Igéjét, aki odafigyel. Andrew Murray el tudta érni korának fiataljait és hátrányos helyzetű embereit lényegre törő prédikációival és írásaival. És mivel az élete teljesen megmaradt az Úrban, Krisztus szavait világossá tehetette egy másik század számára is: Munkáld meg érte! Nyugodj meg benne!

Erről vall a mű előszavában is: „Késztetést éreztem, hogy arról írok, ami segít a fiatal keresztyéneknek könnyebben megérteni azt, hogy hogyan lehet keresztyén életük gyümölcsöző. Úgy tűnik, a keresztyén életben nincs olyan alapvető kísértés és kudarc, amelyben ne találkoznánk ennek hiányával. Az Úr Jézus közelsége, örök hűsége és a hitből való élet természetes gyümölcstermése olyannyira feltárul ebben a példázatban, hogy valaki meggyőződéssel mondhatná: „Engedd be a példázatot a szívedbe, és minden rendben lesz.” Tanítson

A Szőlőtő titka

Urunk, a Szőlőtő titkának tanulmányozására az imádat szellemében, várakozva Isten tanítására és áldására!”

*

Az Atya a Szőlősgazda, Jézus Krisztus a Szőlőtő, az emberek a szőlővesszők. Amilyen biztosan a Szőlősgazda azzá teszi a Szőlőtőt, amivé lennie kell, úgy minden egyes vesszőt is azzá teszi, amivé lennie kell. A mi Atyánk, a mi Szőlősgazdánk a biztosíték a növekedésünkre és a gyümölcstermésünkre. A szőlővessző feladata a teljes odaszentelés, tökéletes hasonlóság, abszolút függőség és kétség nélküli bizalom. A szőlővessző célja, hogy gyümölcsöt teremjen az emberek üdvösségére.

Az *igazi Szőlőtő* üzenetének központjában az áll, hogy a keresztyén élet lehet teljes és eleven. Hívóként elérhető számunkra az erő, a szeretet, a hatalmas öröm és végül a legmélyebb közösség az élő Istennel. A szerző buzgó szándéka, hogy olvasói megragadják a „szent titkot”, és a láthatóra tereli a figyelmünket, hogy megmutassa nekünk a láthatatlant, ahogy Krisztus tette régen a példázatok tanításában. „Minden földi dolog – kezdi a szerző az első fejezetét – a mennyei valóságok árnyéka, Isten láthatatlan dicsőségének kifejezése teremtett, látható formában. Minden szőlőtőke Krisztust jelképezi, róla prédikál és kijelenti Őt.” Ezután meghív bennünket, hogy legyünk részesei a titoknak: „Jöjj, és tekints a mennyei Szőlőtőre, míg a szemed minden mástól el nem fordul, hogy Őt csodáld!”

Andrew Murray: *Az igazi Szőlőtő – bibliai áhítatok a hónap minden napjára* – Evangéliumi Kiadó-MSEJK – Budapest-Pozsony, 2016

Hamar Jánosné Enikő

És eljött az óra

Dani Eszter lelkipásztor igehirdetése

Az elutasítás üzenete

Egyre nagyobb volt a déli forróság. Sikár városa lecsendesedett. Az emberek házaikba, az állatok az árnyékba húzódtak. S ekkor, a nap legforróbb órájában egy asszony alakja tűnik fel a poros úton. Napi rendszeres útját teszi a hőségben. Akkor, amikor senki nem jár arra, amikor senkivel nem kell találkoznia. Nem hiányzik neki, hogy ujjal mutogassanak rá, hogy összesúgjanak a háta mögött. Lehet, hogy nem tennék. De ő maga érzi lelkében a bélyeget. Kudarcot vallott, megvetik, kiközösítik. Valamikor ő is ugyanazokkal a vágyakkal indult, mint minden más fiatal. Álmodozott a nagy szerelemről, szép esküvőről, gyerekekről, biztonságról, boldog családi életéről. Régen volt... Ez már a múlté. Férfihez ment. Szép volt az esküvő. De nem sikerült a házasság. A férje elküldte. Kudarcot vallott. Kevés volt. Vagy csak nem illettek egymáshoz. Újra férfihez ment. De ez a házasság sem sikerült jobban. Újra apja házában találta magát. Álmai összetörték, szertefoszlottak. A valóság sivár, siralmas. Mi a baj veled? Őt nem lehet szeretni? Miért nem tud ő boldog kapcsolatban élni, miért nem kell ő a férfiaknak? Miért nem tud ő megnyugodni egy mellett? Az elutasítottság, magány, kielégítetlen szeretetvágy, értéktelenség érzése egyre erősebb lett az egymást követő válások után. Az emberek megvető tekintete, kiközösítése még mélyebbre nyomta. De az igazi fájdalom ott belül rága a lelkét: *Lehet engem szeretni? Van értékem? Lehetséges, hogy engem valaki igazán megértse? – vagy teljesen értéktelen, kudarcot vallott csőd-tömeg vagyok? Mindenki megvet. Igazuk van. Én is megvetem, utálok magam.*

Az elutasítás üzenete nagyon fájdalmasan nehezedett rá. Olyan fájdalom ez, ami belülről feszíti az embert. Amikor szeretetre vágynak, de nem veszik észre. Amikor gyerekként biztonságra vágynak szülei karjaiban, de kiszámíthatatlan, hogy mikor jön a „csöközön” és mikor az ordítózás, verés. Amikor a házastársának boldogan, büszkén számol be valamilyen eredményéről, sikeréről, de elismerés, dicséret helyett az a kérdés feszül neki, hogy miért nem jobb? És ezt, vagy azt meg miért nem csináltad meg? Amikor semmi nem elég. Hiába küzdesz, nem vesznek észre, nem vagy elég, nem kapod meg, amire vágysz. Szeretetet adsz, de a másik lezár. Nem viszonozza, esetleg még meg is aláz. Az elutasítás üzenete fájdalmas. Megerősítés helyett lenyom, bizonytalanná tesz. Sötétségbe, reménytelenségbe taszít. Az elutasítás üzenete **hamis üzenet**, amely azt sugallja: *nekem nem jár, soha nem fog sikerülni, engem nem lehet szeretni → ebből következik, hogy én sem szeretem magam.*

Tehát mindent számbavéve, inkább délben megyek a kúthoz. Mit nekem a hőség? Miért ne büntetném magam ezzel? És legalább emberekkel sem találkozom.

Jézus üzenete

De ez a mai napi út máshogy alakul, mint a többi, amikor gyorsan megfordul és ugyanabban a reménytelen, nyomott állapotban ér haza, mint ahogy elindult. Ma szokatlan kép tárul a szeme elé, ahogy a kút felé néz. Egy férfi van a kútnál. Már messziről jól látja. Nem izgul, hisz a férfi zsidó. Látszik az öltözetén. Idegen, nem ismerheti. Férfiak nőket egyébként sem szoktak megszólítani. Zsidók meg különben sem állnak szóba samáriaiakkal... Nyugodtan, közömbösen folytatja lépkeit. És most mégis. Ez az idegen megszólítja, és vizet kér tőle. Tényleg,

hozzá szól? Elég lehetetlen, de mivel senki más nincs a környéken, kénytelen elhinni. Mikor szól hozzá férfi ilyen tisztelettel? Valamikor régen. Amikor még fenn tudta tartani a látszatot. Amikor még nem látzott kívülről, hogy mekkora csőd az élete... Mikor kértek tőle valamit udvariasan és kedvesen – és nem parancsolva, megalázó módon?! Jólesik ez a viszonyulás. A férfi idegen. Nem tudhat róla semmit. Most egy kicsit úgy viselkedhet, mint aki rendben van. Eljátszhatja, hogy ő egy rendes asszony... És neki van merítő edénye. Valóban tud adni vizet ennek a szomjas fáradt vándornak.

Vajon **ő miért van** ebben a forró déli órában egyedül a kút mellett? Ki ez a férfi? Furcsa a válasza: **„Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.”** Élő víz?! lehetetlen, bolond ötlet. Mindenesetre kedves tőle, hogy akár neki is adna. Neki, akinek már rég nem adott senki ajándékot – akivel nem szoktak ilyen kedvesen beszélni. ...Csodavízről beszél... **„Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.”** Milyen jó is lenne! Víz, ami után soha nem szomjazik meg az ember – mert forrássá lesz benne. Jó lenne, ha lenne ilyen víz. Nem kellene minden délben megtennie ezt a fárasztó utat. Lelke mélyebb szomjára nem is mer gondolni. Csillapíthatatlan, fájdalmas szomjúság – szomjúság

„De eljön az óra, és az most van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk. Az asszony így felelt: Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent. Jézus ezt mondta neki: Én vagyok az, aki veled beszélek.” (Ján. 4:23-26.)

„Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tündödjétek! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok!” (Ézs. 43:18-19.)

a szeretet, megértés, befogadás után... Jobb nem is gondolni rá. Szerette őt egyáltalán valaha valaki igazán? Volt olyan, aki a legmélyebb érzéseit, gondolatait megértette, aki igazán együtt tudott érezni vele? Talán a szülei szerették... – mégis, igazán mélyen mindig ott volt benne a szeretet utáni kielégítetlen vágy. Szomjúság valami több, mélyebb után. Valami után, ami kimozdítja őt mély magányából. Ami akkor is jelen van, amikor emberek veszik körül, amikor kifelé mosolyog. Vágy arra, hogy értékesnek érezze magát, a helyén legyen, legyen célja, értelme az életének... Szabad a szorongásoktól, a bűntudattól... Élő víz, ami mindent átjár, mindent megtisztít, élettel telít. Jó lenne. De, nem reális. Akármilyen kedves is ez az idegen, inkább kicsit „bolond”. Egy próbát azért megér: **„Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni!”**. Ilyen víz nincs. Mégis, jólesik vele beszélgetni, a közelében lenni. **„Menj el, hívd a férjedet, és jöjj vissza!”** – Micsoda? Idehívni a férjét? Férj is kellene hozzá?! Hát, az pont nincs.

Itt a szomjúság legfájdalmasabb pontja. Rátapintott. Nincs férje – ez az ő nagy szégyene, kudarca. Volt több is. Mind elzavarta. Az a férfi, akivel most él, már csak kihasználja. Elveszi tőle, ami neki kell, de már azzal sem tiszteli meg, hogy a nevét adja neki. Hogy feleség rangra emelje. És ő nem mer szólni. Örül a fedélnek a feje fölött. Túri a megaláztatásokat, befelé nyelve a könnyeit. Úgy tesz, mintha minden rendben lenne. Ez a fájdalmas valóság. Arcizma rándulása sem mutatja, hogy mennyire fáj, hogy élete érzékeny pontjára tapintottak... „Kedves idegen, ha tudnád... **férjem nincs.** Ha az kell az élő vízhez, akkor erről is lemaradok. Nem baj. Már megszoktam. Ezt is túlélem, mint oly sok minden mást.”

De a vándor válasza meghökkent: „**Jól mondtad, hogy férjed nincs, mert őt férjed volt, és akivel most élsz, nem férjed: ebben igazat mondtál.**” Ki vagy te? Aki pontosan tudod történetemet? Nem csak a tényeket, hanem a lelkem fájdalmait, kudarcait is ismered? Ez ijesztő. A gyors témaváltás mutatkozik a legjobb megoldásnak. Isten valamilyen prófétája lehetsz, vitassunk meg hát valamilyen vallásos témát, ami sokkal általánosabb, ami nem rólam szól. Hol kell imádni az Istent? Jeruzsálemben, ahol ti zsidók szoktatok, vagy jó a Garizim-hegyén is, ami nekünk jutott?! **Lélemben és igazságban.** Az általános, elméleti kérdés is személyessé válik. Őszintén. Takargatás és bujkálás helyett felvállalva az igazságot. Bármi is az igazság. Most olyan egyszerűnek tűnik. Isten előtt felvállalni a fájdalmakat, hiányokat, a bűnt, a kudarcot – a teljes igazságot. Őszintén Elé állni – lélemben és igazságban. ... Ha majd eljön a Messiás, akkor majd minden más lesz. Lélemben és igazságban. ... Te idegen, az Isten embere vagy. Talán tudsz róla valamit? „Én vagyok az, aki veled beszélek!” Hihetetlen! Mégis, az asszony lelke mélyén tudja, hogy ez az ember igazat mond. Az előző órában – ő, akivel már senki sem állt szóba – a Messiással, Isten megígért szabadítójával beszélt! Lehetetlen – és mégis igaz. Még mindig itt áll előtte. És közelségében valami egészen új történik a lelkében. Ez az a bizonyos élő víz? Mindent tud róla, de nem ítéli el... A szeretet, ami lényéből árad, egészen mélyen érinti. Ott, ahol mindig vágyott megerősítésre, elfogadásra, de csak visszautasítást, csalódást gyűjtött be. Már elhitte, hogy ő értéktelen, reménytelen, hogy őt szeretni sem lehet. És ebből az identitásból élt. Ezért ment délben a kúthoz – megkímélve másokat jelenlététől. De most, az idegen mellett – akiben Isten szólította meg, hisz Ő a Messiás – más igazság bomlik ki előtte. **Fontos valakinek. Aki nem csupán valaki, hanem a menny küldötte!** – a várva várt Isten Fia! Fontos Isten számára! Tőle kért inni, hosszan beszélgetett vele, élő vizet kínált neki. Pedig mindent tud róla. De tekintete fájdalmas együttérzéssel végig ugyanazt a szeretetet sugározza. Nem veti meg, nem utasítja el – sőt... eddig nem ismert mélységben érinti meg, öleli körül szeretetével, elfogadásával. Talán ez az élő víz.

Küldetésben az új identitással

Az asszony gyors döntést hoz: most, azonnal mennie kell! Itt van városuk szélén a megígért Messiás! A többieknek is találkozniuk kell vele. De hogy éppen ő legyen a hírnök?! A megvetett bűnös nő, azok között, akik elküldték, megalázták, akik tegnap még szóba sem álltak vele? Most már ez nem számít. Az üzenete fontosabb, mint a múltja. Fontosabb Jézus jelenléte, hogy mások is találkozhassanak vele, mint a bélyeg, a skatulya, amit rátettek, amivel eddig azonosult. A Jézussal való találkozás után bosszút sem akar már állni senkin. Meg tud bocsátani, el tudja engedni – hisz Krisztus is megbocsátott neki! És új kezdődött, ami mindent felülír. Ő most a hírnök, akit Isten maga szólított meg ebben a férfiban – aki tudta az igazságot, mégis elfogadta – akitől élő vizet kapott. Új képet látott meg magáról, új identitást kapott. A lehetetlen vált valósággá. Egy vágy hajtja: mindenkinek hallania kell a nagy hírt!

A Messiás itt van, találkozni lehet vele! És az asszony korszóját is otthagya meg, repül a hírral a városba... Nézzétek meg! Nekem mindent megmondott. Nem ő a Krisztus? És a csoda folytatódik. Az emberek hallgatnak a szavára – kimennek a kúthoz, és maguk is találkoznak a vándorral – és felismerik benne a Messiást, hisznek benne. A megvetett nő csodálatos üzenet hírvivője lett és életet átforgató találkozás munkálója. Új szerepe lett a városban, új belső képet, új identitást kapott a Jézussal való találkozásban. „**A régi elmúlt és újjá lett minden!**”

„**Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tűnődjétek! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok!**” (Ézs. 43:18-19.) Ámen.

(Elhangzott 2023. február 13-án az egyházmegyei csendeshét evangélicációján Mátraházán)

Alapállásban

„Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók...” (Mt 6,5)

Mikor helyes az imádságom? Az imádságom is csak az Isten országa rendjének belső törvényszerűségében lehet Isten előtt kedves. Ha valaki nincs benne Isten országának a rendjében, és imádkozik, nagyon veszedelmes dolgot művel. Ez megdöbbentő, azonban ennél kevesebbet mégsem mondhatunk. Itt is a dolgok mikéntjén, tehát nem a külső megjelenési formáján van a hangsúly, ami azt jelenti, hogy az imádság nem kéréseknek vagy hálaadásoknak vagy bűnvallomásoknak a mozaikja, sorozata, hanem alapállás. Ezt úgy hívták a régiek, hogy orante – az orare latinul azt jelenti, imádkozni –, és a kérdés az, hogy az én alapállásom orante-alapállás-e.

Nem elég, hogy imádkozzál, te magad is imádsággá kell hogy légy! Nem azt jelenti, hogy ledarálsz egy Miatyánkot, vagy elmondasz néhány köszönő szót, hanem azt, hogy a te lényed, életformád, egzisztenciád maga a megtestesült ima.

Visky Ferenc

Az Északpesti Református Egyházmegye idei presbiteri / gyülekezeti munkás csendeshetének központi témája a nemzedékek bibliai fogalma volt. A reggeli ima-közösség és áhítat után előadásokat hallgatunk meg, melyek átfogó képet adtak az örök isteni értékek nemzedékről nemzedékre átörökített rendjéről, korszakokon átívelő folytonosságáról.

A csendeshét témájának teológiai alapvetését dr. Péntek Dániel Gábor református lelkész, egyetemi adjunktus (KRE HTK Bibliai Teológiai és Vallástörténeti Tanszék) változta fel.

A nemzedék szó héberül *dór*, a görögben *genea*. Az Ószövetségben a *dór* kifejezés hosszabb, behatárolt időszakra utal, egyes szövegekben kb. 40-től 100 évig terjed egy nemzedék ideje. A törvényszövegekben és a zsoltárokból a szó az örökérvényűsége utal: „nemzedékről nemzedékre”.

A nemzedék szónak a Bibliában különböző jelentésárnyalatai vannak.

Jelenti az egy időben élők összességét. Pl.: „*Nóénak ez a története: Nőé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nőé.*” (1Móz 6,9) Jézus beszél arról, hogy szemben áll a saját korában élőkkel; az „ez a nemzedék” kifejezés Izraelnek a Jézus korában élő, hitetlen népére vonatkozik.

„*Bizony mondom nektek, hogy nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem történik. Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.*” (Mt 24,34-35)

Jelenthet egy vagy több korábbi nemzedéket is. Pl.: „*mégis őseinek nemzedékéhez kerül, soha többé nem lát napvilágot*” (Zsolt 49, 20); „*Ébredj, ébredj,*

szedd össze erődöt, ó, Úrnak karja! Ébredj, mint hajdanában, az ősrégi nemzedékek idején!” (Ézs 51,9) Az Újszövetségben ezt jeleníti meg a 42 generáció Jézus családfájában (Mt 1,17).

Jelenti egy közös ős leszármazottjait (törzs, nemzetség, nemzet). Pl. „*Nem tartozhat az Úr gyülekezetéhez a félvér: még a tizedik nemzedéke sem tartozhat az Úr gyülekezetéhez. Nem tartozhat az Úr gyülekezetéhez ammóni vagy móábi ember: még a tizedik nemzedékük sem tartozhat soha az Úr gyülekezetéhez.*” (5Móz 23,3-4)

Jelenti az istenfélőket, mint az igaz nemzedéket, illetve az istenteleneket, mint a bűnös nemzedéket. Pl. „*hogy majd egyszer nagyon megrettennek, mert Isten az igaz nemzedékekkel van!*” (Zsolt 14,5),

Jelenti továbbá a nemzedékek összességét („örökkévalóság”). Pl. „*Majd azt mondta Isten: Ez a jele a szövetségnek, amelyet most szerzek veletek és minden élőlényvel, amely veletek van, minden nemzedékkel örökre*” (1Móz 9,12), illetve „*Szövetségre lépek veled, sőt utódaidal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is.*” (1Móz 17,7)

A fogalom jelenti a hosszú, nemzedékeken átívelő életet is. Pl.: „*Adj napokat a király napjaihoz, évei nem-*

Nemzedékek az örök isteni rendben Egyházmegyei csendeshét Mátraházán 2023. február 13-17.

zedékekre terjedjenek!” (Zsolt 61,7) és kifejezi a nemzedékek változását. Pl.: „*Nemzedékek jönnek, nemzedékek mennek, de a föld örökké ugyanaz marad.*” (Préd 1,4)

A nemzedék fogalmának gazdag jelentéstartalmát a nemzedékek közötti kapcsolat szemszögéből is vizsgálhatjuk, mit mond a Biblia a nemzedékek közötti ellentétről, a bűn és bűnbánat folytonosságáról, a megtapasztalt üdvösség és az ígéretek folytonosságáról és a nemzedékek megbékéléséről. Az előző generációknak meg kell tanítaniuk a fiatalabb nemzedékeknek az ÚR parancsolatait, és hirdetniük kell előttük üdvözítő tetteit, ez vezet a nemzedékek megbékélésére, mely az Ószövetség szerint a végidőkbeli helyreállításakor valósul meg (Mal 3,22-24).

*

A nemzedék bibliai értelmezésének mintegy folytatásaként hangzott el Fodorné dr. Ablonczy Margit családpsztorációért felelős lelképásztornak, a KRE HTK adjunktusának előadása „Közösségeink nemzedéki terhei” címmel. A lelkész először mindenekelőtt a nemzedékek mai besorolását és jellemzését mutatta be.

Így az 1925-1942 között születetteket a *csendes vagy veterán generációnak* nevezte, melynek tagjait a pálya széléről figyelő (óvatos, visszafogott), biztonságra törekvő magatartás jellemez, amelynek magánéletében a családi értékek kiemelt fontossággal bírnak, és nehezen tudnak megbirkózni a digitális társadalom kihívásaival, a „felgyorsult világgal”. Az 1943-1960 között születettek a *Baby-boomerek* (próféták, idealisták), akik jórészt a háború után születtek, ifjúkorukat a civil mozgalmak határozták meg. Gyermekek és fiatal felnőttekük a lázadás, a szabálytagadás jellemezte (hippikorszak), és a jelenben magatartásuk motivációit a megfelelés, a mély szakmai tudás és a sokoldalúság igénye jellemzi.

Őket követi az 1961 és 1981 között született X generáció (nomádok, reaktívok, digitális bevándorlók), az ébredés, a „lelki

Kissné Erdélyi Piroska

ismereti forradalom” ciklusának gyermekei, az átmeneti generáció, amely a fiatalkorát a relatív béke és jólét korszakában töltötte. Megoldáskereső, megbízható, kontrollált magatartás jellemzi őket, mely elmélyült szakmai igényességgel és tudással párosul. Magatartásuk motivációi: státusz, pénz, a társadalmi ranglétrán való előrelépés. Majd 1982-

1995 között megszületett az *Y generáció* (hősök, civilek, a digitális bennszülöttek első generációja), akik már a posztmodern világ szülöttei, és akik a 2001. szeptember 11-e utáni krízisperiódusban éltek fiatalkorukat. Tagjai magabiztos, energikus, kifejezetten tehetséges, kreatív személyek, akik a korábitól jelentősen eltérő viselkedést mutatnak a tanulás és a munkavégzés területén. Együtt nőttek fel a modern technika fejlődésével, kifejezetten információ-éhesek, a multikulturális környezetet könnyedén, laza attitűddel kezelik, és jellemző rájuk a „multitasking” (több feladat egyidejű elvégzése, akár gyors oda-vissza váltásban is). Motivációs struktúrájuk elemei: erős a kortárs csoportok hatása, szívesen dolgoznak társakkal együtt, ugyanakkor jellemző rájuk a céltalanság és a kiszámíthatatlanság is.

Az 1996-2010 között születetteket *Z generációnak* nevezik (művészek, alkalmazkodók, netgeneráció, digitális bennszülöttek). Életüket „bedrótozva” élik (szimultán több médium felhasználói), bátrak, kezdeményezők, kevésbé kételkednek saját képességeikben és korlátaikban, praktikus szemléletűek. Motivációs struktúrájuk elemei: „Beleszülettek” az internet világába, mely emberi kapcsolataikat és kommunikációjukat is átalakítja: az online világ kitágítja énjük határait, és alakítja identitásukat. Az offline vagy „való” világban konfliktuskezelési képességük hiányos (pld. indulatkezelési nehézségek, agresszió, a tekintélyhez való megváltozott viszony).

A 2010 után születettek korosztálya az *Alfa generáció*, amelyről még nagyon kevés információ áll rendelkezésünkre. Több helyen „új csendes” generációként említik, mivel családi és óvodai viselkedésükre a korábbiakhoz képest csendesebb, visszafogottabb viselkedés jellemző (ugyanakkor egyes tagjainál az agresszió erősödése is megfigyelhető).

Ezután a modern (18-20. század) és a *posztmodern* (21. század) generációinak összehasonlító elemzése következett. A posztmodern kornak különös veszélye a túl korai információ áradat, mert az ember érése nincs összhangban az információk feldolgozásával. Hiszen tudjuk, az élet lassan érlel, a gyorsítás silányít. További veszély a családok elbizonytalanodása és a szerepzavarok előretörése, közösségeinkben az elköteleződés hiánya miatti állandó veszteség-élmény. Ami a posztmodernben jó lehet, az a szabadság és a személyes felelősség megélése, az információk elérhetősége. Ezért látni kell a posztmodernben a lehetőségeket is: az életlehetőségek szélesebb skáláját, azt, hogy nem a félelemre, szegénységre, kiközösítésre helyezzük

Fodorné dr. Ablonczy Margit

a hangsúlyt, hanem együtt döntünk és együtt vállalunk közösséget.

Utóbbival kapcsolatban nagyon érdekes volt annak az afrikai törzsnek a példája, amelyet a lelkipásztor asszony elmondott: hogyan „büntetik” meg a vétkest, aki valami rosszat tett a másik ember vagy a közösség ellen. Megfogják, a falu közepére viszik, ahol a törzs összes tagja körülállja. Majd a törzs minden tagja elmondja a vétkesnek mindazt a szép és jó dolgot, amit élete során tett, mindenki mond valami jót róla. Így emlékeztetik társukat természetének jó oldalára, hogy emlékezzenek, ki is ő valójában, ahonnan elszakadt. Büntetés helyett abban segítik bukott társukat, hogy visszatérjen a helyes útra, tanuljon a vétkeiből, és érezze, hogy szükség van rá.

Az isteni „örök rend” lényege, hogy „*a gonoszt jóval győzed meg*” [Rm 12:21]. Ahogy Bőjte Csaba szokta mondani: Jóvá még senkit se szidtak. Ezért figyelni kell az indulatainkra („*de te uralkodhatsz rajta*” [1Móz 4,7b]), növekednünk kell testben, lélekben, Isten és az emberek előtti kedvességben [Lk 2,52], ápolnunk kell kapcsolatainkat („*aki Isten akaratát cselekszi*” [1Jn 2,17]), együtt tanulmányozni a Bibliát [ApCsel 8,30-31], beszélgetni róla, együtt haladni a hit útján Jézussal és a testvérekkel [Lk 24,14-15]. Ezek a keresztyének feladatai minden korban és minden nemzedék életében.

*

A következő napi előadást dr. P. Tóth Béla nyugalmazott szentendrei lelkipásztor tartotta: „Az örök isteni törvény és a világ vallásainak sokfélesége” címmel.

A személyes jellegű bevezetést egy lélektani, valláslélektani (James Fowler metodista lelkésznek az egyéni vallási fejlődés lépcsőfokaira vonatkozó megállapításai nyomán), majd egy filozófiai kitekintés követte, az előadás második részében pedig illusztrációk hangzottak el a világ vallásai, a hinduizmus, az egyiptomi vallás, a kínai univerzizmus, a buddhizmus, az iszlám és a judaizmus köréből.

Minden vallásban találhatunk valamit, amin legalábbis elgondolkozhatunk, és ami által még erősebb lehet a saját hitünk. De az nem

igaz, hogy minden jó, és annak az ellenkezője is jó. Van egy isteni örök rend, isteni örök igazság és remény. A Római levélben olvassuk, hogy ami Istentől láthatatlan, tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásainak értelmes vizsgálatából meglátható. Van örök isteni igazság, ami bele van szerkesztve az emberi mivoltunkba. Nem lehet büntetlenül embert ölni, házasságot törni, lopni stb. Az örök isteni törvény beteljesítője Jézus Krisztus, a zárókő. A világ vallásai mind figyelemre méltóak lehetnek a maguk módján, de a zárókő nélkül nem érnek semmit. Éppen

dr. P. Tóth Béla

ezért – Pákozdy professzort idézve – mi keresztyének nem a keresztyénség kizárólagosságát, hanem Jézus személyének a páratlanságát valljuk. Azt mondjuk, hogy vissza Krisztushoz, és bárki bármikor visszatérhet hozzá, az igazi, a fentről született Emberfiához, a fölfelé tekintő Emberfiához, aki megmutatta nekünk, hogyan kell embernek lenni.

A világ vallásainak szent könyveiben a mai napig nincsen második fejezet. Nincs benne Újszövetség. Mi azonban az Újszövetség népe vagyunk, ezért úgy kell élnünk, ahogy az Emberfia élt.

Balogh Tamás

Hamvas Béla írja, hogy „A legtöbb, amit az ember elérhet, hogy a valóságon túli valóság ostromának enged, és visszatér oda, ahol nincsenek tárgyak, dolgok, nincs külső valóság, nincsenek emberi ének, de megvan a lét teljessége, az örök ragyogás.”

*

Balogh Tamás gödöllői református lelkipásztor is a generációk különböző sajátosságairól és feszültségeiről tartott előadást, ezzel összefüggésben pedig arról, hogyan

alakul át az egyház és a társadalom, milyen hatásai mutatkoznak ennek az egyház életében, közösségeiben a generációk együttélése, konfliktusai, a hitelvi tisztaság, a nyelvhasználat, a hittudatosság, a liturgia, az egyházzene stb. területein.

Jürgen Moltmann teológus ellentét-párja, az identitás és relevancia feszültsége azt jelenti, hogy minél jobban ragaszkodok ahhoz, hogy valami azonos maradjon önmagával (pld. a hagyományos családi értékek), az idő előrehaladásával egyre nagyobb feszültséget jelent a relevancia oldalán. És ahogy haladunk a relevancia felé, hogy megfeleljünk a mai igényeknek és elfogadottak legyünk, végül semmi sem fog megkülönböztetni bennünket az aktuális relevanciától, mert feladjuk saját elveinket annak érdekében, hogy megnyerjünk másokat.

Egy 1996-os amerikai kutatás ezzel kapcsolatban három tézist állapított meg.

1) Az identitást nem kell föladni ahhoz, hogy megnyerjünk valakit, a túlságos engedékenység nem növeli a vallásba belépők számát. A kutatás megállapította, hogy az emberrel szemben szigorúbb követelményeket támasztó ún. fundamentalista, konzervatív vallási irányzatokhoz nagyobb elköteleződéssel csatlakoznak, és ezeknél kisebb a lemorzsolódási arány is.

2) Ha valaki részt vesz egy vallási csoport összejövételén, annál nagyobb valószínűséggel fogja később ezt a csoportot választani. Ezért érdemes sokszínű programokkal hívogatni embereket a közösségeinkbe.

3.) Ha valaki elhagyja a gyülekezetét, és egy másik vallási közösségbe tér át, ez egyre erősebb elköteleződést eredményez (ez a kutatási eredmény egyébként nem igazolta az eredetileg felállított tézist, ami ennek ellenkezőjét állította).

Mindezek a tételek, ha abból a szempontból nézzük, hogy akarjuk-e más emberek csatlakozását elősegíteni, azt jelentik, hogy a hitelveken semmit sem szabad változtatni (a lényegi dolgokon), ami

azonban nem jelenti azt, hogy ne kellene változtatni a vallás kegyességi formáin (a formai dolgokon): a liturgián, a nyelvezeten, az egyházi zenén stb. Ezek nem hitelvi kérdések, hanem annak figyelemmel kísérése, hogy hol kapcsolódnak az emberek Istenhez és egymáshoz. Természetesen a biblikus meggyőződéseinket ezekkel kapcsolatban is meg kell tartanunk.

*

Az egyházmegyei konferencia záró előadását *Hajdú Zoltán Levente* lelkipásztor, a Református Missziói Szolgálat főigazgatója „Az országos egyház a gyülekezetépítés szolgálatában” címmel tartotta. A csendeshét napjait *Dani Eszter* solymári lelkipásztor esti evangélizációja zárta, ennek a sorozatnak az első prédikációját teljes terjedelmében közöljük.

Összességében elmondhatjuk, hogy Krisztus Urunk végig jelen volt közöttünk, és megáldotta összejövételünket az Ő szeretetével, megadva számunkra a ráfigyelés, az egymásra figyelés és a befelé figyelés lehetőségét. Különös kegyelme Urunknak, hogy a morzsaszedés alkalmával egyik asszonytestvérünk bizonyosságot tett arról, hogy csendeshetünkön személy szerint is meglátogatta őt Megváltónk, és új élettel ajándékozta meg. Áldott legyen az Úr neve!

Puskás Attila

NEHÉMIAÁS

TÁBOR

"Kezdjük hát el az építkezést! És hozzáfogtak nagy buzgalommal a nemes feladathoz."

Neh 2,18

Mór

2023.06.26-07.01.

Jelentkezz bátran!

Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség

Gyülekezeti családi hétvége Mátraházán

2023. február 17-19-e között ismét részt vehettünk szokásos gyülekezeti csendeshétvégénken Mátraházán. Hálásak vagyunk a lehetőségért, hisz mindig áldásos alkalmak ezek. Az idén (ez volt a harmadik) 64-en voltunk gyerekek, felnőttek együtt.

Péntek esti áhítatunkon a Zsidók 12,12-13 versével biztatott az Úr bennünket. Utána ismerkedős játékokat játszottunk. Öröm volt számunkra is, hogy megismerkedhettünk olyan gyülekezeti tagokkal is, akik pár éve járnak gyülekezeteinkbe, és még nem ismertük őket igazán. Nyilas Zoltán esperes úr kérésének eleget téve, őket is imádságainkban hordozzuk.

Reggelente imaközösséggel kezdtük a napot, melyen szép számmal vettünk részt.

Szombati áhítatunk a Lukács 18,9-17 versei alapján az imádság fontosságát helyezte a szívünkre:

- az imádság nem az Úr elé vetett szó;
- imádságainkban ne irányítsuk az Urat;
- alázattal boruljunk le az Úr elé;
- nekünk van szükségünk arra, hogy imádkozzunk;
- lássuk be bűnös voltunkat, és higgyük el, hogy Jézus Krisztus által lehet örök életünk;
- legyünk hálásak, ha az Úr megtalált és örök életet adott!

Hálás a szívünk, hogy egy csobánkai idős testvérünk itt Mátraházán döntött Jézus Krisztus mellett. Az Úré a dicsőség!

Szombaton ebéd után a gyöngyösi Szent Bertalan plébániatemplom kincstárába látogattunk el. Művészien megmunkált ötvöstárgyakat, kelyheket, képeket, szobrokat, régi könyveket láttunk. Felmehtünk lifttel a templom déli tornyába is, ahonnan Gyöngyös városának és a Mátra hegyvidékének csodálatos látképe tárult szemünk elé.

A vasárnapi istentiszteleten az Úr üzenete a Lukács 18,16-17 versei alapján szólt hozzánk: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket!” Ezzel az igei útravalóval indulhattunk haza.

Jó volt együtt lenni, együtt énekelni új énekeskönyvünkből, beszélgetni testvérekkel. Testileg, lelkileg feltöltődve érkezhettünk haza.

Várjuk, hogy az Úr kegyelméből jövőre is találkozhatunk fenn a hegyen.

Testvéri szeretettel: Benedek Julianna

Küzdelem és győzelem az ÚRRAL

Sipos-Vizaknai Gergely lelkipásztor evangélizációja Pomázon

Az idei böjti evangélizációs hetünkön február 20-24-e között SIPOS-VIZAKNAI GERGELY Felsőgöd-Alsógöd-szödligeti református lelkipásztor hirdette Isten ígését a Bírák könyve 6-7-8. fejezetei alapján. Mondhatnánk úgy is, hogy a Bírák evangéliumából szólt az ige, mert hiszen az Ószövetség is evangélium – tanította a lelkipásztor –, minden Jézus Krisztusra mutat benne.

Az első nap címe: „**Téged is keres JÉZUS!**” (Bír 6,1-23).

Sok-sok kérdés hangozott, Isten hozzánk szóló kérdései: Tapasztalod-e, hogy keres téged az Isten? Megtalált ember vagy-e már? A lelkipásztor személyes bizonyágtétele is erről szólt: hogyan találta meg őt az Úr. Már a teológián felragyogott előtte, hogy Jézus Krisztusban Isten váltságot szerzett a világnak, és Benne számára is nyújtja a kegyelem, a bűnbocsánat és az örök élet ajándékát. Ez ugyan még nem megtérés volt, de onnantól fogva az Isten ígéje szent, örök, igaz és tévedhetetlen volt számára.

Aztán 28 éves korában egy olyan súlyos ízületi gyulladást kapott, hogy szteroidokat kellett szednie, és bottal járni. Azt mondták az orvosok, hogy később a botból valószínűleg tolokocsi lesz. De mivel még mindig nem értette meg Isten akaratát, egy szén-monoxid mérgezés oda szorította, hogy rájöjjön, rossz a megközelítés. Nem azt kell kérnie, hogy „Uram, vedd el a betegséget”, hanem „Uram, vedd el a bűneimet”! Ahogy a 32. Zsoltárban írva van: „*Míg elhallgattam a bűneimet, megavultak a csontjaim a napestig való jajgatás miatt*”. Ezzel szorította oda az Úr keresztje lábához, amíg azt nem mondta: „Uram, ebben és ebben vétkeztem ellened. Köszönöm, hogy a Golgota keresztjén értem is adtad az életedet, fogadj gyermekedde.” És elmúlt a betegség nagy része.

Jézus Krisztus életre hív magához; ezt jelenti Krisztusban lenni. A Krisztus visszajöveteléig való csapások és ítéletek, mind az Isten kongató, mentő szeretetét jelentik, hogyha a szelíd szóból nem értünk, akkor értsünk a viharból. A szívünkön kopogtat az Úr. Először azért, hogy feltámasszon, megtérítsen, meg azért, hogy felébresszen a langyosságból és megerősítsen. Hallod-e a hívását?

*

Az evangélizáció másnap lelki nagytakarítással folytatódott: „**Nagytakarítás JÉZUSSAL – JÉZUSÉRT**” (Bír 6,25-32).

Küzdelem nélkül nincs győzelem. A vallásos élet kívülről nézhet úgy ki, mint a hívő, meg lehet tanulni formaságokat, szólamokat, de a meg nem tért ember lelkiileg halott. Ezért oda kell járulnunk Jézus Krisztushoz: „Uram, vizsgálj meg a szívemet, hogy mi benne a rendetlenség, mi ott a bálvány”. Amit Tőle hallunk, azt pedig kezdjük el megtenni! Minden igeolvasásból, minden igehallgatásból úgy álljunk fel a térdünkről, hogy „Nekem ma ezt mondta az Isten...” – és kezdjük el megtenni!

Otthon van-e már nálunk Jézus? És mi otthon vagyunk-e már Jézusnál? Ő állít szolgálatba, Ő állít bele a küzdelembe. Meg kell néznünk, milyen lelki csontvázak vannak az életünkben, és elhinni azt, hogy az Úr a megvallott bűnt eltörli.

Takarítani, bűnt vallani, bocsánatot kérni. Ne tőrjünk meg semmit, ami nem az Úr szerint való az életünkben, a lelkünkben, a laká-

sunkban! El kell jutni oda, hogy a bűnt bűnként vallom meg, és nem rejtegetem. Nem szabad a bűn megváltását halogatni. Őszintének kell lennünk, hogy megértsük, mire mutat rá az Úr. Hogy mi az, aminek nem kellene benne lenni a leltárban, de ott van, és mi az, ami hiányzik a leltárból, pedig ott kellene lenni? A legveszélyesebb pedig az az állapot, amikor azt mondjuk: „Igen, Uram” – de minden marad a régiben. Mindig fel kell tenni magunknak a kérdést: Mit tenne Jézus? „*Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem?*” Mit szólna Jézus a gondolatainkra, az életvitelünkre, az időbeosztásunkra?

És honnan ismerjük meg a bűnt? Az Isten Ígéséből. Nem mindegy, hogy ki vagy mi az imádatunk tárgya. Amikor önmagam vagyok a legelső, az az egó-bálvány. Kérjük az Úr Jézus Krisztust, hogy Ő mutasson rá, mi az, amit elé kell vinni, hogy vére árán oldja le a kötelékeket, törölje el a bűnt, és töltsön be az Ő Szentlelkének erejével és örömeivel. A hívó élet ugyanis öröm és boldogság. Az Úr elkészítette. Kérd el és fogadd el Tőle!

*

A következő alkalom címe egy fontos kérdés, amire igei választ kerestünk: **Hogyan formál az ÚR?** (Bír 6,33-7,8)

Kész vagy-e arra, hogy megadd magad? Kész vagy-e arra, hogy megtegyed, amit az Úr mond? Mert Jézus figyelmeztet: Sokan lesznek, akik azt mondják: „Uram, Uram! Hát a Te nevedben prédikáltunk! Egy csomó evangélizáción ott voltunk! Rengeteg internetes ige hirdetést meghallgattunk!” De azt kérdezi az Úr: „Akkor miért nem tetted meg, amit hallottál? Nem ismerlek!”

Készen állsz-e az Úr szerinti életre, az Úr szerinti szolgálatra?

Add meg magadat az Istennek! Ne féltsd magadat az Istentől! Az Úr formálja az övéit. A megtéréskor tulajdonképpen célba értél, hiszen megszületted, de másik értelemben csak rajtvonalhoz álltál. Ki tud növekedni a hitben és a kegyelemben? Aki hitben van és kegyelemben. Honnan tudhatod, hogy hitben vagy és kegyelemben? Az Isten Lelke győz meg arról, hogy a golgotai keresztáldozat bűntörő hatalma és a feltámadás ereje rád is áll. Amikor rájössz: „Én vagyok a Krisztus gyilkosa, de ha magamra veszem a Krisztus gyilkosságának a tényét, akkor magamra vehetem a kegyelmét is.” És hogy lesz ebből felmentés? Úgy, hogy megvallod a bűnödöt, és megkapod a Szentlélek ajándékát, a kegyelmet! Személyessé teszi számodra az ítéletet, és személyessé teszi a kegyelmet.

Gedeon megfújja a kürtöt. Mikor? Amikor betölti a Szentlélek. Győzött az Úr! Nem győzni fog – győzött! Bevégzett tény az üdvösséged. Készen van. Kétezer éve készen van, neked már csak át kellene venni. Amikor az Isten ígését hirdetik, kürtöt fújnak. Meghívó, harangszó, személyes hívás – Jézushoz! Tudunk-e harcba indulni az Úrért?

Az Úr Jézus Krisztusnak megváltott gyermekei vannak és nem szupersztárjai. A csillag Jézus Krisztus. Ő az Isten Fia, az Isten Báránya. Ő meghalt, de feltámadt. Győztes Isten, akinek volt hatalma és szeretete odaadni az életét, de volt hatalma visszajönni a halálból. Soha ne kételkedjünk ebben! Az Úr halála nem veszteség, hanem büntörtlő győzelem. Aki ebben kételkedik, bent marad a cellában. Kinyitják neki az ajtót, de nem jön ki. Istennél tudod mi az ítélet? A visszautasított kegyelem.

Ne csak hagyj, hanem kérd, hogy az Úr végezze a munkáját az életedben! Mire készít? A megtérésre, az üdvösségre és a szolgálatra. Az Úr ad győzelmet. Személyessé tette már számodra megváltását és győzelmét?

*

De **Hogyan ad győzelmet az ÚR?** (Bír 7,9-22) – ez volt a csütörtöki este címe.

Az Úr azt mondta Gedeonnak a 32 ezerről: „Sok”. Aztán azt mondta a 10 ezerről: „Sok. Küldjél haza még 9700-at!” Ha mindenkit hazaküldött volna, egyedül is adott volna győzelmet. Mert az Úrral mindig többségben vagyunk.

Nézzünk a csodákra, és ne azt mondogassuk mindig, hogy „Urunk, mi veszésre állunk”. Minden attól függ, kire nézünk. Amire rááll a fókuszod, oda fogsz megérkezni. Lehet fókuszálni a gödörré, az ellenségre, saját magadra, a kudarcaidra, a kísértéseidre, a bukásaidra, de lehet fókuszálni Jézusra. Istentől a mi bűneink választanak el. Mert a bűn eltompítja a lelki hallásodat, nem hallod meg az evangéliumot. A bűntéher leoldása viszont felszabadít az öröme, az igazi életre. Van életkedved, van életerőd, nem beszélve a szolgálat gyümölcsözőségéről. Az Úr vezet, tanácsol és bátorít.

Gedeon, amikor meghallja, hogy győzött, leborul imádkozni. Nem áll meg félúton. Az Úr Jézus Krisztus győzött, de az elkészített ajándékot át kell venni. Az elkészített bűnbocsánatot el kell kérni, a megtett bűnt meg kell vallani. Amikor azt mondd, megérkeztem, na ott könnyű elbukni. Az egyik legnagyobb hibánk, hogy megállunk félúton a saját lelki esküvönkre menet. Abból pedig nem lesz házasság. Istennél nincs élettársi kapcsolat. Istennél örök hűség van. A győztes pozíció, a térdelő pozíció.

Hogyan lehet megtérni? A Krisztus győzelme árán. Elfogadni azt, ami már megtörtént. A kísértő roppant jó reklámszakember. Híttető. Elbizonytalanít Istennel szemben és becsap magával szemben. Az Úr Jézus Krisztus legyőzte a téged fogva tartó Sátánt, az egész démoni seregét, a bűnt és a halált. Az örök élet ajtaja számodra is nyitva van!

*

Az evangélizációs hét záróalkalmán így szólt Isten kérdése: **Mostantól merre tart az életed?** (Bír 8,22-35).

Egy ikerpár történetét hallottuk. Az egyik hívó volt, a másikat gyilkosság miatt körözték. A gyilkos odamenekült a hívó testvérehez, aki elbújtatta, és magára vette testvére piszkos, véres ruháit. Így fogták el a rendőrök. A tárgyaláson a bíró előtt beismerte testvére gyilkosságát, elítélték és kivégezték. Életét adta a testvéréért, akit szeretett. Önfeláldozása annyira megindította a bűnös szívet, hogy megtért, és az ártatlan tiszta ruhájában ikertestvére tiszta életét kezdte élni a Krisztus kegyelméből.

Így állt az Atya elé Jézus is értünk, és magára vette bűneink ítéletét. Ezért mondhatjuk: „Jézusom, én vagyok a Te bűnöd, Te vagy az én igazságom. Te magadra vetted az én szennyes ruhámat, én magamra vettem a Te tiszta ruhádat. Azzá lettél miattam, aki nem voltál, és azzá tettél, aki nem voltam!” A megtért emberre Isten úgy tekint, mintha semmi bűnt nem követett volna el, a Krisztusban látja. Hihetetlen, ezért kell hozzá hit. És a hívó ember ettől kezdve már nem vágyódik vétkezni. Vétkezik a hívó ember? Igen. Akkor mi a különbség? Hogy már bántja, és ugyanúgy visszamegy bocsánatot kérni, de már mint gyermek. Soha nem én állok! Mindig az Isten tart! Amikor süllyedni kezdek, mint Péter, csak azt kiálthatom: „Uram, könyörülj, mert vétkeztem!”

Amikor be szeretnél majd lépni a mennybe és megkérdi az Úr: „Miért akarsz ide bejönni?”, mit mondanál? Egyet lehet: „Uram, elfogadtam a kegyelmedet. Egyedül Te érted.” Az Úr Jézus Krisztus helyetted vállalta a keresztet, azért, hogy te ne halj bele – az ítéletbe. Légy hálás érte! „Siessetek, hamar lejár! / Kegyelme már régóta vár. / Ma még lehet, ma még szabad, / Borulj le a kereszttel!”

P.A.

Sebestény-Jäger Orsolya Ha jössz Mamámnak

Mint betemetett utakon a tél,
egy messzi gyermekkori tájon,
mormolom titkom mintegy önmagamnak,
hogyha mégis kimondanám, ne fájjon.

Ha jössz, én ugyanannak látlak,
barackvirág színed szirmain a szám.
Neved suttogják a szétszaladó évek,
s Te maradsz a legszebb, édes jó Anyám.

A terméketlen fügefa (Lk 13,6-10)

Mert megmérettetel:
Gyümölcsöt keresgél ágadon a Gazda,
már maroknyi termésed lehetne,
ám ágaid üresek, mintha kint havazna,
s meddőn nyújtóznak messzire az ágak,
csupasz karjai egy kietlen világnak.
mégis
megnyílik fölötted az égbolt:
föléd hajol egy érthetetlen jóság:
Isten végtelen irgalmából
roskadásig telve lesz az ág.

A Siloám partján (Jn 8)

A Siloám partjára vitt utam,
hogy fényed füröszse két szemem,
s szemed tavában a szó, mit adsz
világra szülessen: legyen, legyen,

legyen világos úgy, mint akkor, ott,
a gomolygó teremtés kezdetén,
mikor évmilliárdokon át aludt
bezárt kötömbök mögött a fény

Ha kimondom neved - nyilvánvaló lesz e
jóság:
megérintett kezed: az egyetlen valóság.

„Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.” (Máté 10:32-33.)

Mit jelent vallást tenni, vagy biznyságot tenni? Ez a kifejezés a „kánaáni” nyelvhez tartozik, többnyire csak a vallásos emberek értik, a kívülállók tanúskodásnak hívják. A görög *martúria* szó tanúvallomást jelent. Tanú csak az lehet, aki egy adott ügynél jelen volt, és becsületesen beszámol arról, amit tapasztalt. Van hamis tanúságtétel is, ilyenkor rosszabb esetben tudatosan elferdítik az igazságot, jobb esetben félreértik a helyzetet, vagy nem illetékesek a helyzet megítélésére.

A hívő tanúságtétel akkor hiteles, ha újjászületett ember szájából hangzik el. A központi mondanivaló mindig az, hogy kicsoda nekünk Jézus Krisztus. Még ha nem is ismerjük behatóan Megváltónkat, akinek az életünkben véghezvitt munkájáról beszámolunk, idővel a tapasztalataink összeadódnak, és mélyebb, pontosabb lesz az ismeretünk és hitünk. Legfontosabb a hitelesség. Aki biznyságot tesz, az nem elsősorban tanítást végez, nem mindenáron meggyőzni akar, csupán a személyes átéléseiről tesz biznyságot. *„Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.”* (Ap.Csel. 4:20.) Bárhol és bármikor késznek kell lennünk beszámolni a bennünk élő reménységről. Akkor van bennünk ez a feszítő érzés, ha már átéltük, hogy az evangélium elfogadása valóban (örök)életmentő. *„Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mimódon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül? Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? Amiképpen meg van írva: Mely szépek a békesség hirdetőinek lábai, akik jókat hirdetnek! De nem mindenkinek engedelmességek az evangéliomnak. Mert Ésaías azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek? Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.”* (Róm. 10:13-17.) Itt ugyan prédikálásról, igehirdetésről van szó, de minden biznyságtétel egyben igehirdetés is.

A biznyságtétel alkalmát az Úr készíti el számunkra. *„Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.”* (Ef. 5:16.) A biznyságtételevő élet ott kezdődik, hogy megtérünk, és ezt másoknak is elmondjuk. Ha ezt nem tudjuk elmondani, annak elsősorban szellemi oka van. Még jobban félünk az ördög hatalmától, mint amennyire bízunk Isten jóságában. Félünk, hogy mit szólnak mások, hogy hirtelen kivetettek, el nem ismertek leszünk. Megszégyeníthetnek, kigúnyolhatnak bennünket,

vége a jóhírünknek. Mi lenne, ha

A biznyságtétel

még a hatóságoktól való üldöztetésben is részünk lenne? Voltak már ilyen idők, és ezek az idők megrostálják a vallásos embereket. A gyávák és kétszívűek elbuknak, de az elhívottak kipróbáltakká válnak. Érdemes belegondolni, hogy kiknek az elismerésére vágyunk? Azokéra, akik még kívül vannak Isten országán (sajnos ők vannak többségben), és belül a Sátán birodalmán? Sokkal jobban járunk, ha Isten tetszésére igyekszünk élni. Pál apostol így tanít: *„Mert most embereknek engedek-é, avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-é tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék.”* (Gal. 1:10.)

A megtérés életfordító esemény, ha komolyan vesszük. Sok evangélista az összejöveletek végén felszólítja a hallgatóságot arra, hogy aki még nem adta át az életét az Úr Jézusnak, álljon fel bátran, mert utána imádkoznak értük, tanácsokat kapnak. (Gyülekezetet kell keresni, gyakran kapnak keresztyén prospektusokat is a legfontosabb bibliai ismeretekről stb.) Az is elhangzik néha, hogy ha valaki ebben a befogadó, hívő, testvéri közegben nem meri vállalni a hitét, kinn a világban biztosan nem teszi ezt meg! Elkezdődhet az örök életünk bárhol, egy „belső szobában” is, de semmiképpen nem maradhat titokban. A kezdet, a születés után pedig növekedni kell. Vallani kell a hitünkről a gyülekezetben, a családban, a barátoknak, munkatársaknak és mindenkinek, aki felé Isten alkalmat készít. Tudjuk, hogy ha nem állunk ki valamilyen jó ügy mellett, akkor ellene foglaltunk állást. Ha nem teszünk biznyságot Jézus mellett, akkor az ellentáborban maradtunk, és Ő sem tehet majd biznyságot mi mellettünk. *„Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre.”* (Róma 10:10.) Egyértelmű tehát, hogy az üdvösséghez szájjal vallást kell tenni arról, hogy Jézus vére árán kegyelmet kaptuk, és mi hálaival el is fogadtuk. Az emberi logika azt diktálja, hogy az ajándékot ki kell érdemelni, ezért nehezen értjük meg, hogy mi a kegyelem, és mi volt ennek az ára. Ha ezt nem értjük jól, megbecsülni sem tudjuk. Szükségünk van ezért a biznyságtételevők nagy seregére, akik sokszor és sokféleképpen beszámolnak erről, személyes átélés alapján. Ha már a biznyságtételevők között vagyunk, akkor magunk is kegyelem alatt vagyunk.

A biznyságtételnél figyelni kell arra, hogy kihez szólnunk. Másra kell helyezni a hangsúlyt, ha világi emberekhez szólnunk, és másról szólnunk testvérek között. Nincs semmi titkunk a világ felé sem, de még sok dolgot nem értenének meg. Nem jó, ha hosszan taglaljuk régi bűnös életünket, „dicsekszünk” a bűneinkkel. Ne „dicsekedjünk” új életünk eredményeivel sem, mert ez nem a mi érdemünk! Jézus Krisztusra kell a figyelmet irányítani!

Nem mindig lehet sokat beszélni. Néha egy szó, vagy a gesztusaink is jelzik, nem értünk egyet a bűnnel.

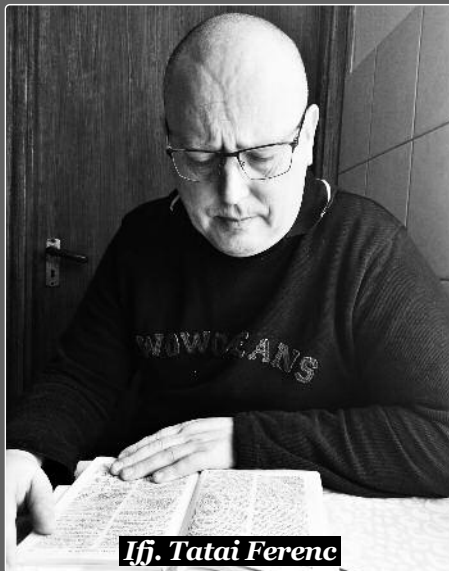
A világ figyel bennünket, és el akar hallgattatni. A világ hirdeti magát, hívnak bulizni, jógázni..., ilyen-olyan ideológiák követőinek. Mi, akik ismerjük azt, aki az igazság, hallgassunk? A világiak nem gondolják, hogy az, ahogy ők gondolkoznak magánéletéről, közéletéről, ez magánügy volna. Sőt gyakran kiszorúlnak a közéletből azok, akik nem követik őket. Ha van bennünk mentő szeretet, nem hallgathatunk! Sok jó bibliai és jelenkori példa van előttünk. Pál sem volt ékesszóló, de szívében felkészült volt mindig tanúságot tenni a benne élő reménységről. Bármilyen fenyegethet bennünket is, nem a kétségbeesők, háborgók között kell lennünk, hanem azok között, akiknek reménységük van, mert az Úrba vetett reménység nem szégyení meg. Pál megtérésakor ezt a küldetést kapta: „*De kelj fel, és állj lábaidra: mert azért jelentem meg néked, hogy téged szolgálóvá és bizonyossággá rendelek úgy azokban, amiket láttál, mint azokban, amikre nézve meg fogok néked jelenni.*” (Ap.Csel. 26:18.) Ez a küldetés mindannyiunkra érvényes. Krisztus szolgálói és bizonyosságai lehetünk. Így legyen!

Haranginé Csuta Anna

Rabságból szabadulva, egy másik élet felé

Az életem röviden:

A nevem: Tatai Ferenc. 1975. március 13-án születtem Szentendrén. 1975 júniusában keresztelt meg Szűcs Ferenc lelképásztor. 1988. június 5-én konfirmáltam Pap Lászlónál, harmincketten voltunk. Konfirmandus társaim: Malmos Attila, Sántha Zoltán, Demeter Bence és Nagy Attila, akikre emlékszem. Szabó Magda „Záróvizsga” című könyvét kaptam ajándékba konfirmációmra.

Ifj. Tatai Ferenc

Az elmúlt évben, 2022-ben háromszor vitt el a mentő életveszélyes állapotban. Legutóbb 2022. november 22-én reggel 7 óra után eszméletlen állapotban talált rám édesanyám. Azonnal mentőt hívott, amely tíz percen belül kint volt. A mentősök fél órai küzdelem és tizenkét injekció beadása után tehetetlennek érezték magukat, mert semmire nem reagáltak. A mentősök már kollegáikat hívták segítségül, és így hét ember küzdött tovább az életemért, három órán keresztül. Végül sikerült stabil állapotba helyezni, hogy a saját nyálamban meg ne fulladjak. Elaltattak. Másnap délután ébredtem csak fel, azt se tudtam, mi történt velem, csak az elbeszélésből. Egy hétig voltam kórházban, aztán hazaengedtek.

Tudtam, éreztem, hogy valamit tennem kell, mert ez így tovább nem mehet.

Szorongás, halálfélelem lett úrra rajtam, hogy tudok kilátástalan helyzetemből megszabadulni.

Sokat hallottam Dömösről, az Iszákosmentő Misszióról. Egyszer a 2010-es évek elején elmentem egy Kékkereszt alkalomra, amelyet még Laár Endre vezetett, aki felajánlotta, elvisz Dömösre, ha akarom. De nem akartam. Most már nagyon sajnálom, hogy akkor nem mentem el. Idén január közepén viszont már sírva hívtam fel Óváryné Herpai Dórá, a misszió munkatársát, és kérdeztem tőle, hogyan tudnék eljutni Dömösre. Végül Dóra és Mécs Katalin segítségével időpontot kaptam. Reménykedve és bizakodva január 30-án reggel indultam el Dömösre Dórával. Vajon milyen is lesz ott?

Édesanyám két igével indított útnak a szabadulás felé. Az egyik a Jeremiás könyve 17. fejezetének 14. verse volt: „*Gyógyíts meg Uram, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg engem, hogy megszabaduljak, mert te vagy az én dicsekedésem!*” A másik pedig az 50. Zsoltár 15. verse: „*És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítottalak téged és te dicsőítesz engem.*”

Az első két nap egy kicsit nehezen telt el, de utána egyre jobb lett. A sok-sok beszélgetés, a Biblia olvasása, az ígéhirdetések hallgatása felindítottak valamit a lelkemben. Az énekek és az igék egyre jobban vonzottak Jézus felé. Nagyon jó volt ott lenni, sok-sok szeretettel fordultak felém. Nagyon sajnáltam, hogy közeleg a péntek, és haza kell már menni.

Vasárnap délelőtt édesanyámmal közösen mentünk istentiszteletre, és azóta is járok minden vasárnap, kedden pedig Kékkereszt alkalmakra, ha nem vagyok munkára beosztva. Jelenleg biztonsági őrként dolgozom.

Amióta hazajöttem Dömösről, minden nap olvasom a Bibliát. Vágyódom Isten Igéje után, és Jézus Krisztus szabadításában nyugszik meg a lelkem, aki értem áldozta fel magát a kereszten. Nagyon várom az augusztus végét, hogy visszatérhessek Dömösre, hogy hitemet megerősítem, és ne essek vissza az alkohol fogságába, a legpusztítóbb rabságba.

Hála és nagyon sok köszönet azoknak, akik segítettek eljutni Dömösre, akik mindvégig bíztak Istenben, akik imádkoztak értem és reménykedtek bennem.

Legkedvesebb énekeim: „Amint vagyok, sok bűn alatt...” és „A nagy mélységből szüntelen, Hozzád kiáltok, Istenem. A haláltól ments meg lelkemet, Fogadj be engemet.”

Jézussal járva talán egy új, szebb élet vár reám, hiszen most már Ő az életem Ura. Bízom és reménykedek Benne. Szentlelke és kegyelme áldásait naponta kérem és várom, hogy neki szolgálhassak ezután, Jakab apostolt idézve: „*Tudja meg, hogy aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez.*” (Jakab 5:20.)

Az Úr Jézus mindig velem volt, és velem lesz életem minden percében. Hiszen Ő soha nem hagy el, fogja a kezem. Áldom és magasztalom Őt! Ámen.

Tatai Ferenc

Hogyan vall Bach zenéje Istenről?

Farkas Zoltán zenetörténész előadása

Nagyszerű lelki és zenei élményben lehetett része annak, aki meghallgatta Farkas Zoltán zenetörténész március 22-én, a pomázi gyülekezeti házban tartott előadását. A Teológiai esték soron következő előadójaként ugyanis nemcsak Johann Sebastian Bach (1685-1750) zenéjéről szolt, hanem bizonyágtételt, hitvallást is hallhattunk arról, hogy mit jelent Bach zenéje és általa Isten dicsőségének kisugárzása Jézus Krisztuson keresztül a személyes hitére nézve, mely életének legnehezebb időszakában is megtartó erőnek bizonyult.

Bach az „ötödik evangélista”. Ezt a XIX. század végéről származó frappánsnak tartott meghatározást azért szükséges árnyalni, mert hiszen nem Bach mondja el az evangélium történetét, hanem csak megjeleníti azt, ahogy az Ószövetséget is, elképesztő teológiai tudással, ezért inkább azt lehetne mondani róla, hogy Bach a legáldottabb lelképásztor és a legjobb igehirdető. Amiben Bach többet tud, mint az áldott, Szentlélektől vezetett prédikátorok, az talán az, hogy a lelkész a prédikációban hat az értelmünkre, jó esetben az érzelmeinkre is, Bach pedig az egész egzisztenciánkra hat, megérint és megragad. Egyszerre ad a szó legnemesebb értelmében élvezetet, katarzist és hat a lelkünkre, az értelmünkre, az érzelmeinkre, és ez az a teljesség, ami miatt a legjobb igehirdetőnek nevezhetjük.

A szentendrei gyülekezetben, ahol Farkas Zoltán presbiter, és ahol orgonálni szokott és a gyülekezet kórusában énekelni, nemrég tartottak egy beszélgetést Bolyki László meghívásával, azzal a címmel, hogy „Milyen zenét szeret Isten?” Ez egy elég furcsa kérdés, mert hiszen honnan is tudnánk rá a választ. Sokkal inkább azok a kérdések lennének helyénvalók és relevánsak, hogy „Milyen zene vezet engem Istenhez?”, „Milyen zenében jelentette ki magát nekünk Isten legnyilvánvalóbban?” – és ezekre a válasz az, hogy Johann Sebastian Bach zenéje.

Ami számunkra az örökkévalóságban is a legvonzóbb, az az Isten jelenléte, hiszen a hívó ember számára nincs csodálatosabb dolog, mint az Isten közelsége. Bach zenéje annak előízét adja, hogy milyen lehet az Isten közelségében élni. Ha énekeljük a H-moll misét vagy a passiókat, kantátákat, és megszólal az Isten dicsérete, vagy Jézus szenvedésének a története, akkor amellet, hogy fontos hitigazságokra nyílik rá az ember szeme, úgy érzi, hogy a helyén van, Isten közelében van, és ha valami ilyesmi lesz az örökkévalóságban, akkor valami nagyon-nagyon jó vár az emberre.

Van egy kézzel írt bejegyzése a Bibliájában, amelyben Bach – talán a saját műveire is gondolva – azt írta a 2Kronika 5,12-13 igeversék margójára, hogy „Az áhítatos zenében Isten mindig jelen van kegyelmével”. Igazából egész életében az éltette, hogy zenéjével az Isten dicsőségét szolgálja.

Bach nagyon tisztelte Luthert, aki igen pozitívan gondolkozott a zenéről és a zenének Istenhez való kötődéséről. Luther azt vallotta, hogy a zene Istenhez vezet az embert, megtanít Isten szavát jobban megérteni, és előkészíti az Isten kegyelmi ajándékainak elfogadására. Ez egybecseng azzal a gondolattal, hogy Bachot énekelni, az örökkévalóság előíze.

Amikor Bach zeneelméleti műveket írt, sohasem csak a technikáról vagy a zeneiskolai tananyagáról beszélt, hanem valahogy mindig Istent emlegeti. Van egy műve, ami „A generálbasszusra, avagy a négyszólamú kíséretre vonatkozó előírások és szabályok” című barokkos címet viseli. Azt gondolnánk, hogy ez egy száraz összhangzattan könyv. Ehelyett Bach azzal kezdi, hogy minden muzsikának, tehát a generálbasszusnak is csak Isten dicsőítése és a

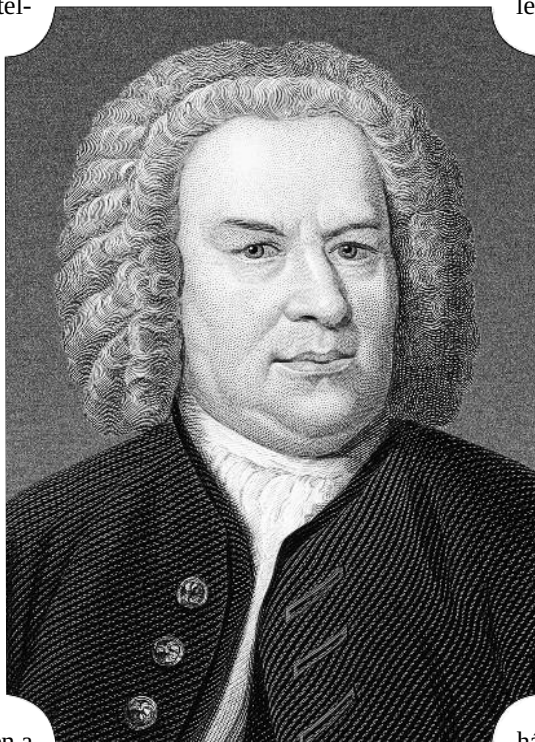
lélek felüdítése lehet az indoka. Ha valaki megfedezkedik erről, nem valódi zene keletkezik, hanem sátáni hangzavar és kornyikálás. Bach azt mondja, hogy ha elveszítjük a lényegét, Isten dicsőségét, akkor az egész tulajdonképpen nem ér semmit.

1708-ban, amikor Bach még roppant fiatal volt, megfogalmazott egy ars poeticát: „Végző célom egy rendes és rendezett egyházzene megteremtése Isten dicsőségére.” Ez a fiatal ember már 23 éves korában azt tűzte ki célul, hogy Isten dicsőségének szolgálatába állítsa egész művészetét. Habár egyre szaporodó családját is el kellett tartania, de Bachot valahogy mégsem az vezette, hogy minél jobb kereső állást kapjon, hanem hogy minél többet dolgozhasson. Ezért vállalta el 1723-ban a lipcsei főzeneigazgatói állást is, ami több templom zenei vezetését jelentette, hogy meg tudja valósítani huszonéves korában kitűzött célját, az egyházzene rendszeres és magas szintű művelését.

Ezzel nyakába vette azt az elképesztő terhet, hogy éveken keresztül hétről hétre megírjon egy kantátát úgy, hogy közben tanít, neveli a gyermekeit és különböző feladatokat lát el több templomban. Ez egy olyan teher, amit józan ésszel nehéz fölmérni, hogyan bírta, de vállalta. Nyilvánvaló, hogy erre csak az Úristen kegyelme által és az Ő Szentlelke segítségével volt képes.

Bach legkorábbi kantátái 1707-1708 táján keletkeztek. Minden zeneszerzőnél fölfedezhető, hogy mennyit fejlődik a stílusa. A fiatalkori művek még nem tökéletesek, technikailag kicsit „zöldek”, aztán egyre tökéletesedik a stílus, egyre fejlettebb lesz. Ez így van Bachnál is, mondjuk az orgonaművek esetében, de a kantátáknál nem. Amikor Bach istentiszteleti zenét komponál, már 22 éves korában ugyanazt a színvonalat nyújtja, amit 50 éves korában. Ez is egyfajta csoda, ami nagyon sokatmondó.

Az első zenemű, amibe belehallgattunk, a *Christ lag in Todesbanden* (Krisztus a sírbolt foglya volt) kezdetű húsvéti kantáta. Ez a korálkantáta (evangélikus egyházi ének) 1707 húsvétján hangzott el Mühlhausenben, ahol Bach ebben az időben szolgált. Ennek a kan-

tátának az első kórustétele egy motetta. A koráldallam soronként végigvonul a legfelső szólamban, de mielőtt belépne, az alsó szólamok előkészítik; ugyanazt éneklük, egymást utánozva. Ez a motetta stílus, ami már Bach előtt több száz évvel használatos zenei szerkesztési forma volt. Bach tulajdonképpen végigköveti a feltámadás csodáját, és azt a lélektani folyamatot, hogy ez a csoda hogyan hat az emberre, milyen érzéseket támaszt bennünk. Ez a kórustétel egyetlen hatalmas fokozás, egy kinyíló, nagy örömezésbe torkolló zene. Az, hogy egy lángoló tehetség beszél itt Istenről, ki lehet hallani ebből a zenéből.

Mit mondanak Bach passiói Krisztusról, a Szentháromságról és saját magunkról? Ez volt az előadás következő kérdésköre.

Bevezetésképpen egy érdekes lelki párhuzamot hallottunk Bach passióival kapcsolatban. Krisztus után 393-394 táján élt Hispániában egy vélhetőleg igen gazdag hölgy, Egeria (Aeteria), aki elzarándokolt a Szentföldre. Majdnem az Atlanti-óceán partjáról indult, bejárta Dél-Franciaországot és Olaszországot, aztán Szicíliánál hajóra szállt, és eljutott Konstantinápolyig, majd a Szentföldre. Útinaplója szerint még Egyiptomig is elzarándokolt, bejárva a kiválasztott nép pusztai vándorlásának útvonalát.

Naplójában azt is megörökítette, hogy több mint 1600 évvel ezelőtt mi történt a nagyhéten és húsvétkor Jeruzsálemben.

Nagycsütörtök estéjéről ezt írta: „És innen himnuszok éneklése közben gyalog vonulnak le a püspökkel mindnyájan a Gecsemánéba, még a legkisebb gyermekek is; mivel a népnek a virasztástól elgyengült és a mindennapi böjtől kimerült olyan nagy tömege van itt, és mivel olyan magas hegyről kell leereszkedni, nagyon lassan haladnak a Gecsemánéba a himnuszok éneklése közben. [...] aztán felolvassák az

evangéliumnak azt a részletét, ahol elfogják az Urat. Amikor ezt a részletet olvassák, olyan az egész nép sóhajtozása és siránkozása könnyekkel, hogy talán egészen a városig hallatszik az egész nép sírása.”

A nagypénteki feljegyzésben pedig a következőket írja a passióhét befejezéséről: „Az egész gyülekezet érzelmei és sóhajai minden olvasmánynál vagy könyörgésnél rendkívüliek; ugyanis nincs ott senki, sem nagy, sem kicsiny, aki ezen a napon, ebben a három órában nem sírna hihetetlen módon azon, hogy az Úr ennyit szenvedett értünk. Ezután, amikor a kilencedik óra kezdődik, a János evangéliumából azt a részt olvassák, ahol az Úr kiadta a lelkét; az olvasmány után egy könyörgést végeznek, és a szertartás véget ér.”

Látjuk, hogy ez egy nagyon más istentisztelet, mint a mi istentiszteleti gyakorlatunk. A IV. században egész napokat töltöttek azzal a keresztyének, hogy felidézzék az Úr Jézus Krisztus szenvedését, valahogy abban a naiv hitben és törekvésben, hogy ott legyenek, ahol Krisztus szenvedett, és pont abban az órában, amikor megtörtént. Meg akarták tapasztalni, tanúi akartak lenni Krisztus szenvedéseinek.

Sok-sok évszázaddal később Johann Sebastian Bach is tanúkká tesz minket a zenéjével, hogy mi is részesesévé váljunk ennek a szenvedéstörténetnek.

Bach zenéjének monumentalitása, nagysága már az első hangtól kezdve torkon ragad, és mindenki, akinek van füle a hallásra, valahogy a zsigereiben felfogja, hogy itt a világmindenség legfontosabb történetéről van szó. A János-passió és a Máté-passió bevezető zenéje a legnagyobb szabású zene, amit Bach valaha írt, talán csak a H-moll mise még ehhez fogható.

A János-passió nyitókórusának szövegírója ismeretlen. Sokan azt gondolják, hogy esetleg maga Johann Sebastian Bach a szerző, de valószínűleg egy teológussal dolgozott együtt, aki összeállította a szöveget. „Urunk, mi Uralkodók, kinek dicsősége betölti az egész földet, mutasd meg a Te szenvedésed által, hogy Te – az igaz Isten Fia – minden időben, a legnagyobb megaláztatásban is megdicsőülj.” Ez a szöveg teológiai telitalálat, tudniillik a szenvedéstörténet lényegét ragadja meg: Isten Fia, aki Isten, a Teremtővel egyenrangú és Istenként dicsősége betölti

a földet (*In allen Landen herrlich ist!*), ez az isteni dicsőség hajlandó volt leszállni a földre, a legnagyobb megaláztatásba (*Auch in der größten Niedrigkeit*), hogy aztán onnan ismét megdicsőüljön. Hát mi más ez, mint Krisztus földi életének rövid összefoglalása!

A hangszeres bevezetőben is van valami szokatlan, ami egyáltalán nem jellemző a barokk korra, de Bach más műveire sem. Nem tematikus, tehát nem ugyanazt a dallamot mutatja be, amivel

aztán a kórus belép, hanem valami megzendül ebben a zenében, mint egyfajta háttér, ami elé belép a kórus a maga dallamával. Na, de mi ez a háttér? Egy fiatal német zenetörténész a diplomamunkájában egy nagyon szép gondolatot fejtett ki erről. A zenében egyfolytában szilárdan, kimozdíthatatlanul szól, ismétlődik egy hang, mindennek a fundamentuma, amire ez a német fiatalember azt mondta: Ő az Atyaisten, a Teremtő, mindennek az alapja. A felső szólamokban végtelenül fájdalmas zene szól a hangszereken: ez a Fiúnak, még hozzá a szenvedő Fiúnak a szimbóluma. És a zsongás, a körkörös forgás a középszólamokban: maga a Szentlélek. Tehát ez a hangszerelés, ez a furcsa háttér tulajdonképpen a Szentháromság megjelenítésének a szimbóluma. Bachnak ez a János evangéliumával egy lelkületű zenéje az öröktől fogva való Istenséget ragadja meg. Ezzel a zenei megoldással Bach az időtlenségbe helyezi a passió-történetet, amelynek végtelen távlatot ad.

Bach másik nagy passiója, a Máté-passió nyitótételének monumentalitását fokozza, hogy a zeneszerző itt két kórusra osztja az énekeseket, és ezek drámai párbeszédben felelgetnek egymással. Ehhez tesz hozzá még egy újabb réteget, egy koráldallamot, amit gyerekek énekelnek: *O Lamm Gottes, unschuldig* („Krisztus, ártatlan Bárány”). A Máté-passió nyitókórusában is benne van ugyanaz a hármasság, mint a János-passióban: az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Rendkívül veretes teológiai szövegével elképesztően drámaian kommentálja Krisztus szenvedéstörténetét, de valahogy mégsem a távolságtartás, hanem az ezáltal történő bevonódás a nagy erénye.

Farkas Zoltán

Arról szól, hogy te, aki most Krisztust szemléled, nehogy azt hidd, hogy ez a történet nem rólad szól, hogy nem vagy érintett minden részében.

Bach ezen a ponton érezte szükségét annak, hogy a János-passió „Péter tagadása” történetéhez Máté evangéliumának a szavait is beidézze: Péter visszaemlékezik, mit mondott neki az Úr: „Bizony mondom neked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.” ... Aztán Péter „kiment onnan, és keserves sírásra fakadt”. Bach egyszerűen nem tudta nélkülözni, nem akarta kispórolni azt a drámai pillanatot, hogy a bűneit, a tagadását felismerő Pétert zeneileg meg ne örökítse, és ehhez Máté szavaira volt szüksége.

Közvetlenül ezután hangzik el egy tenor ária a János-passióban: „Ó, én lelkem, hová vonsz engem el, hol találok majd enyhülést? Itt maradjak-e, avagy magam mögött hagyjam a dombokat, hegyeket? Sehoh a világon jótanács, s a szívemet bűnömnek kínja gyötri csak, mert a tanítvány megtagadta Urát.” Péter rövid megszólalása egy basszus volt, ez azonban egy tenor ária (talán a legmegragadóbb ária az egész passióban), amely ránk utal. Bach egyértelművé teszi, hogy rólunk van szó, rólunk, akik bűneinkkel megtagadjuk Istent és Krisztus szenvedéseit.

Luther felfogása szerint a passió igazi megértése nem az, hogy együtt szenvedünk Krisztussal, hanem hogy megrendülten szemléljük, mi mindent szenvedett el érettünk. Úgy, ahogy azt Egeri zárandoknő tette a IV. században. A passió-történet végigmondásának és az azzal való szembesülésnek a célja a saját bűneink felismerése. Bach – ebben a lutheri értelemben – valósítja meg zenéjében a bűnbánatra való erőteljes felindítást. De nem csak Péterrel azonosulunk a passió hallgatása közben, hanem különös módon a tömeggel is, amely Jézus megfeszítését követeli. Bach zenéjének az a fantasztikuma, hogy ezek elképesztő erőteljes zenék. Az embert annyira bevonja, amikor például megszállottan követeli a megfeszítést (*Weg, weg mit dem, kreuzige ihn!* – „Vidd el, vidd el; feszítsd meg!”), hogy valahogy azt is átéli éneklés közben, mit éreztek ezek az emberek, akik Krisztust megfeszítették. Aki ezt éneklé, valahogy ennek is tanúja, és ez azért

nagyon fontos, mert akkor rádöbben, hogy ezek az emberek is mi vagyunk. Akik bűneinkkel megfeszítettük Krisztust, akik tudatlanságunkkal elmentünk az Ő üdvözítő munkája mellett. Mi feszítettük meg Őt! Nem a zsidók, hanem mi mindnyájan, akik Krisztus után is újra és újra elkövetjük azokat a bűnöket, amiért neki meg kellett halnia a keresztfán.

Krisztus szenvedéstörténetének befejezése után megtörténik a sírba tétel, és a zárókórus elbúcsúztatja a meghalt Krisztust. De nem ezzel zárul a passió, hanem következik egy záró-korál. „Ó, Uram, angyszárnyakon Vidd lelkem majd a végnapon Fel Ábrahám keblére. A testem földje sírhalom, Hol nincsen kín, csak nyugalom, Míg jó az idők vége.” Ez a két egység újra bejár egy ívet, megismétlődik a csendes kezdéstől a fokozásig. *Alsdenn vom Tod*, „Ó, támassz majd fel engemet, Hogy szemem lásson Tégedet...” – egyszerre egy új szint lép be, egy új lélegzet, és aki ezt éneklé vagy hallgatja, azonnal kihúzza magát, mert úgy érzi, hogy na, most kezd arra a helyre kerülni, ahova Isten mindig is szánta. És a következő szakaszban: *In Aller Freud*, „...Nagy örvendezve, Jézusom” – a mélységből, a gyászból itt már az öröm hangjáig jutunk el. *Mein Heiland und Genadenthron*, „Én üdvöm, égi trónodon!” – itt egy kicsit megpihenünk az utolsó nagy kitérés, a csúcspont előtt, és ez nem más, mint a *Herr Jesu Christ*, „Én Krisztusom, ó halld ímé, ó halld ímé, Én Téged áldlak örökké”.

A Herr Jesu Christ fölkiáltásnál a Lutheránia kórus – amelyben az előadó szintén énekel – már sír. Ezek örömkönnyek. Azért sírnak, mert a Krisztussal való találkozásnak, a Krisztussal való közösségnek egy olyan élményét tapasztalják meg, ami magába foglalja a feltámadás előízét. Utána következik a befejezés. Azért is nagyszerű zeneileg ez a korál, mert arra a teológiai igazságra mutat rá, hogy a kezdet és a vég összeér, hiszen a Herr Jesu Christ ugyanaz a pillanat, mint a Biblia utolsó mondata a Jelenések könyvében: „Jöjj, Uram Jézus!” Itt ér össze a teremtés a Biblia legutolsó üzenetével, a Krisztusra való várakozással.

Egeri, a zárandoknő ott akart lenni, ahol Krisztus szenvedett, Bach passiójának ez a záró-korálja pedig azt mondja, hogy ott leszünk, ahol Krisztus van.

P.A.

Március 15-én a kőhegyi Petőfi pihenőnél

A Kiránduló kör életéből

Február 27-én a Delelő-dombon

Március 14-én a református temetőben
Kőezölné Eszti néni adott tájékoztatást

A síremlékek nemzeti színű szalaggal
díszítése a temetőben

Figyelem: egyházfegyelem!

Minden jó református ismeri az igaz egyház négy ismervét: 1) az ige tiszta hirdetése; 2) a sákramentumok helyes kiszolgáltatása; 3) az egyházfegyelem gyakorlása; 4) a diakónia gyakorlása. Kálvin ezek közül az első kettőt tartotta hangsúlyosnak, a másik kettőt Martin Bucer kiegészítése.

Kálvin szerint az egyházfegyelem nem alapvető ismérve Krisztus egyházának, de nagyon fontos, sőt életfontosságú funkciójának tartotta. Ezt írta: „Ezért, ahogyan Krisztus üdvözítő tanítása az egyház lelke, úgy az egyházfegyelem az idegek szerepét tölti be, ez köti össze a test tagjait egymással, mindegyiket a maga helyén. Tehát az egyház széthullását siettetik azok, akik akár szándékosan, akár megdöglőn meg kívánják szüntetni a fegyelmezést, vagy helyreállítását akadályozzák.” (Institutio 4.12.1).

Egyházmegyénkben idén március hónapban tartott vizitációkon általános tapasztalatunk volt, hogy bár senki sem szereti az adminisztrációt, azt azért minden egyházközség presbitériuma fontosnak tartja, hogy rendben legyenek az iratok, a könyvelés, hogy az ügyek intézése ékes, szép rendben történjen. Ha némely esetben néhol hiányosságok fordultak elő, a vizitációs bizottság akkor sem a törvény szigorával sújtott le, hanem mint lelki emberek segítő szándékkal, szelíd lélekkel igazítottuk helyre a lelkészt és a presbitériumot (Gal 6,1), leggyakrabban határidőt szabva a hiányok pótlására.

Az adminisztráció valamilyen hibája, hiányossága a régi korokban azonban korántsem esett ilyen engedékeny megítélés alá, hanem nagyon is egyházfegyelmi kérdésnek tekintették. Jó példával szolgálnak erre a Dunamelléki Református Egyházkerület fegyelmi ügyei, melyek között érdekes eseteket találhatunk S. Kovács Dániel pomázi lelképásztorra vonatkozóan.

A leghosszabb ideig Pomázon szolgáló lelkész ellen már 1862-ben indult egy fegyelmi eljárás, de azt az egyházkerületi bíróság még a lelkész javára döntötte el:

„A pesti egyházmegye részéről előterjesztetvén, hogy a pomázi lelkész ellen támasztott vádak teljesen alaptalanoknak bizonyultak be, és hogy azon egyének, kik az egyházmegye felmentő ítéletét lelkészek ellen a kerületi törvényszékre a pomázi egyház czége alatt föllebbezik, sem nem előljárók, sem nem maga az egyház község, hanem csak a lelkészt örökösen háborgatni meg nem szűnő, olyan egyes nyugtalanok, kiknek az egyházkerület által megfenyítettségét nevezett egyházmegye ezennel kéri.

Ezen néhány pomázi egyeseknek panasza mint alaptalan elvettetik; az egyházmegye felmentő ítélete helybehagyatik; azon az egyházmegyei jegyzőkönyvben larvatusoknak nevezett egyesek kért megfenyítésének ügye pedig az egyházmegyéhez, mint illető első folyamodásu bírósághoz visszatétetik.” (1862. május)

Egy 1893. október 25-én felvett másik törvényszéki jegyzőkönyv azonban már megalapozottnak találta, és szigorúbb megítélésű egyházfegyelmi kérdésnek tekintette az elkövetett fegyelmi vétséget. A Szász Károly püspök és gróf

Tisza Lajos elnöklete alatt meghozott ítélet a következőket mondja ki:

„A dunamelléki ev. ref. egyházkerületi törvényszék mint másodfokú bíróság, a pesti egyházmegyei törvényszéknek Kovács Dániel pomázi lelkész és Török István volt gondnok elleni fegyelmi ügyben folyó évi 1. jkvi sz. a. hozott ítéletét Török István felebbezése folytán felülvizsgálván, a nevezett panaszlottak személyesen előterjesztett védekezéseinek meghallgatása után következőleg

Ítélt:

Az egyházkerületi bíróság az egyházmegyei törvényszék ítéletét megváltoztatván: Török Istvánt a vád és következményeinek terhe alól fölmenti;

ellenben Kovács Dániel lelkészt az egyh. törv. 257 §. e) pontjába ütköző mulasztása miatt vétkesnek kimondja, s ezért a 246 §. b) pontjában meghatározott feddés büntetéssel sújtja, kötelezván egyszersmind utóbb nevezettet a fölmerült 21 frt 40 kr. vizsgálati költségnek 15 nap alatt, különbeni végrehajtás terhe mellett az esperes kezéhez leendő lefizetésére.

Indok:

A vizsgálat foganatosítására kiküldött bizottság jelentésével s ezzel egybehangzólag a lelkész beismerő vallomásával bizonyított tényként állapított meg, hogy úgy az 1891. évi december 9-én tartott, valamint az ezt megelőző tíz egyháztanács ülésről jegyzőkönyv fel nem vétetett, s így az azokon tárgyalt többé-kevésbé fontos ügyekben hozott határozatok meg nem örököltettek.

Ez a mulasztás a lelkész hibájául rovandó fel, mert az az állítólagos körülmény, hogy a presbyterium rendes jegyzője a gyűléseken részt nem vett, tanító pedig ez időben nem volt, mentségül el nem fogadható, mivel éppen ez tette volna, szükségessé az egyh. törv. 32-ik szakaszának alkalmazását, melynek értelmében a jegyzőkönyvet ő tartozott volna vezetni.

A vétkeség kimondásának s a büntetés alkalmazásának jogi folyamánát képezi a költségekben való elmarasztalatlása.

Ellenben Török István felmentendő volt a vád alól azért, mert vádjainak főbb része, melyet a lelkész ellen emelt, nem bizonyult valótlannak; s mert eljárásában rosszhiszeműség nem észlelhető; ekként alaptalan vádaskodás címén őt vétkesnek nyilvánítani s megdorgálással ítéletileg sújtani nem lehet, ebből folyólag a költségek egy részének megfizetésére való köteleztetése sem foghat helyt.

Azonban nevezettnek az algondnoki állásból, az egyh. törv. 139 §.-a alapján történt elmozdítottatása, mivel ezen intézkedésben a felebbezésében felhozott indokainál fogva megnyugodott, jogerőre emelkedvén: az ítélet ezen része, mivel ez érdemileg felül nem bírálható, érintetlenül marad.

A nyilvánossá tett ülésben felek előtt kihirdetett ezen ítélet Kovács Dániel részére írásban kézbesítendő.”

Istennek minden lehetséges

Nick Vujicic a budapesti Papp László Arénában

2023. március 11.

Egyszer Nick legidősebb fia, ahogy a konyha padlóján ült, azt mondta édesapjának:

- Apa, olyan jó lenne, hogyha lenne kezéd!

- Miért?

- Azért, mert akkor tudnám, milyen az, amikor megölelsz engem. – De nem baj! – folytatta a fiú. – Én erős vagyok, és majd én ölelek téged olyan erősen és hosszan, hogy megérezd, mennyire szeretlek!

Ez a gazdagság titka. Nick valóban gazdag ember, de nem anyagi javakban, hanem Isten szeretetében és szeretetei szeretetében.

Nick boldog ember. Elsősorban azért, mert van hite. Másodsorban azért, mert szereti a feleségét. Minden hónapban megkérdezi tőle, mi az, amit csinálni szokott, de amit inkább ne tegyen; aztán mi az, amit nem csinál, de szeretné, hogy tegyen; és végül mi az, amit szerinte jól csinál, és amit nyugodtan tegyen tovább. Ha egy házasságban ilyenfajta párbeszéd zajlik, ott csodák történnek.

Sok olyan dolog van az életünkben, amiről azt gondoljuk, hogy lehetetlen, és mégis lehetséges. Nick régebben úgy gondolta, lehetetlenség, hogy ilyen feleségről álmodjon. Aztán az álom valóra vált. Csodálatos, lenyűgöző, gyönyörű asszony a felesége. Amikor megismerte, azon aggódott, hogy nem foghatja meg a kezét. És valóban nem foghatja meg a kezét, de fogja a szívét. Ahhoz pedig nincs szüksége kezekre és lábakra.

Nick legjobb barátja a felesége. Aztán sorrendben rögtön utána a gyermekeit szereti legjobban a világon. Nemcsak a gyermekei a két fiú és a kis ikerlányok, ők is a legjobb barátai.

Az Egyesült Államokban – ahol élnek – félmillió olyan gyerek él, akiknek nincsenek szülei. Ezért Nick és a felesége idén beadják az örökbefogadáshoz szükséges dokumentumokat. Imádkozunk értük!

Az életben valós dolgokra van szükségünk. Az első a hit. A második a család. Ezek az életben a legnagyobb dolgok. Az álmok néha

igenis valóra válnak. Nick is álmódott már arról, hogy kinőtt a keze, lába. És a hite azt diktálja: Isten bármit megtehet. Ezért tart egy sportcipőt otthon a szekrényben.

Isten nem mindig fizikailag gyógyítja meg a testet. Már gyermekként az volt Nick kérdése, amikor még nem volt tisztában életcéljával, amikor úgy gondolta, soha nem fog megnősülni: „Ha Te valóságos Isten vagy, akkor hol vagy?” De Isten nem válaszolt. A szülei azzal biztatták: „Ne aggódj, Istennek terve van veled! Te gyönyörű vagy, és majd minden rendben lesz!”

Nick szülei Jugoszláviából menekültek el, Nick már Ausztráliában született, és húsz éve költözött át az

Egyesült Államokba. A szülei mindig azt mondták neki: „Nem tudjuk, Isten miért engedte meg, hogy így szülessél, de ne arra összpontosíts, amin nem tudsz változtatni, hanem arra, amin változtatni tudsz! Lehet, hogy nincsenek végtagjaid, de van agyad. Használd az agyadat! Ne arra összpontosíts, mit nem értesz Istennel kapcsolatban, hanem nézz arra, amit igenis tudsz: hogy Isten a szeretet Istene!”

Sokan élnek szenvedések, fájdalmak között, és mi nem mondhatjuk, hogy átérezzük szenvedésüket, fájdalmukat. Viszont van valaki, aki ezt megteszi: Jézus Krisztus.

Amikor Nick először hallott Jézusról, szerette volna megismerni. Szerette volna megérteni, miért annyira rendben lévő nála az, amit Nick érez a testében. Nick gyűlölte az Istent. Megvolt a kifogása is: az ember. Még hozzá a megtört, összetört ember. Tízévesen még öngyilkosságot is megkísérelt. Otthon a fürdőkádban megpróbálta megfullasztani magát. Nyelte a vizet, mielőtt belélegezte volna. Aztán miközben átfordult, jött egy gondolat, ami megállította. Megjelent előtte egy kép, ahogy szülei az ő sírjánál sírnak. A szülei nem tettek semmi mást, csak szerették. „Nick, te csodálatos vagy! Szép vagy! Szeretünk téged!” Ezért úgy döntött, inkább marad. Nem akarta őket ezzel a fájdalommal hátrahagyni. De sokáig depressziós volt.

Nick szülei mindig azt mondták: „Legyél hálás azért, amid van!”

Tizenháromévesen Nick a barátjával focizott a pályán. A barátja éppen arra készült, hogy Nicknek rúgja a labdát. Nick megrémült. Izzadt a tenyere, remegett a térde – ahogy Nick meséli –, hiszen ő kicsi, a labda pedig nagy.

- Kész vagy? – kérdezte Nicktől a barátja.

- Igen.

És akkor odarúgta a labdát. Nick felugrott a levegőbe, hogy elrúgja a labdát, de rettenetesen meghúzódott a kis lába. Három hétig nem tudott járni, csak feküdt, mint egy darab fa. Így tanult meg hálás lenni, azért a pici csonkért, azért a két ujjért, amit Isten adott neki, hogy járni tudjon.

Isten személy szerint ismer téged. Mindegy neki, hogy nézel ki, hogy mit tudsz tenni, vagy mit nem tudsz tenni. Nem az határoz meg, amid van, vagy hogy hány ismerősöd van a Facebookon. Isten azt mondja: „Úgy szeretlek, ahogy vagy!” Amíg élsz, amíg lélegzel, a történetednek nincsen vége. Isten meg tud gyógyítani! Isten meg tud váltani!

Nick is nagyon sok kemény dolgon ment át, sok minden történt vele az életében. Nemrég találtak otthon egy gránátot például. Vagy kidobták a bankjából abortuszellenes nézetei miatt. Drónnal figyelték a házat és lejárató kampányt indítottak ellene, sőt be is perelték. Végül is felmentették. De az átélt stressz miatt depressziós lett. Felesége tanácsára elment egy lelkipáterhoz. A hölgy kérte, mondja el, amiről beszélni szeretne. De Nick nem ezekről a gondjairól kezdett beszélni, hanem régebbi emlékeit idézte fel. Annyi

2023. március-április

minden keserúséget, szomorúságot mesélt el, hogy a hölgy sírva fakadt.

Amikor Nick végigbeszélte ezeket a lelkigondozóval, azt vette észre, hogy a sebei begyógyultak. Amikor imádkozunk, a szorongás, a depresszió elmúlik. Isten szeret téged. Terve van az életeddel. Amikor odajössz hozzá, begyógyítja a sebeidet. Az alkohol nem tudja begyógyítani. A pornográfia nem tudja begyógyítani. A házasságon kívüli kapcsolatot nem tudja begyógyítani. Ha a világ összes pénze a tied, az sem tudja begyógyítani a sebeidet. Amikor Jézushoz jössz, ezek a dolgok többé nem számítanak.

A János evangéliuma 9. fejezetében Jézus meglát egy fogyatékkal született férfit, és a tanítványok megkérdezik tőle: „Miért?” Mindannyian ezt kérdezzük: „Honnan származnak a fogyatékok?” Ádám és Éva az Édenkertben Istennel egységben élt. Tökéletes volt minden. Nem volt halál, nem volt betegség, semmilyen kór, semmilyen fogyatékok. Aztán odament a Sátán, és valami mást mondott, mint Isten. Ádám és Éva a Sátánnak hitt, nem Istennek, ezért Isten kiűzte őket az Édenből.

Isten szemében a mi igazságunk nem több mint egy pici szilánk.

Hogyha egyszer hazudok, akkor hazug vagyok. Hogyha loptam már, akkor tolvaj vagyok. Hogyha féltékeny vagyok, akkor az bűn. Ha utálok valakit, nem zárnak érte börtönbe, de Isten törvénye az, hogy még az ellenségemnek is meg kell bocsátanom. Ennyire igaz Isten Ő. Hogyha utálnánk Őt, akkor a szívünkben meg is öltük Őt. Isten szent Isten.

Az ember a halál átka alá került. A halál a bűn következménye. Jézusban nem volt bűn. Ő értünk halt meg. Mert Ő 100 százalékos ember és 100 százalékos Isten. Ő volt az egyedüli, aki elmondhatta magáról, hogy Ő Isten. Nem azt mondta, hogy én ismerem a mennybe vezető utat, hanem azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet”.

„Én vagyok a feltámadás és az élet”. Ő a mi Királyunk, a királyok Királya, aki legyőzte a bűnt és legyőzte a halált.

A fizikai testünk meg fog halni, de a lelkünk tovább él. Nem ember vagy csupán, hanem örök lény egy átmeneti testben. Ez nem tökéletes test. A tökéletes testünk odafent van. A fizikai testünkben egyszer meghalunk. A keresztyének is meghalnak. Mert nem kell, nem szabad itt maradnunk. De van értelme és célja az itteni létnek, hogy megismerd Őt, hogy szeresd Őt, hogy Őt válaszd, hogy meggyógyítsa a szívedet, hogy megváltson, szabaddá tegyen. Nick már tudja, kéz és láb nélkül is lehet Isten keze és lába, aki elindul, és valaki mást felkeres, akinek bemutatja az Ő szeretetét. Imádkozhatunk azért, hogy minden betegség, fogyatékok tűnjön el, de tudjuk, Isten még nagyobb csodát visz véghez: megmenti a te lelkedet.

Ne arra várakozz, hogy majd a körülményeid megváltoznak! Ne erre a csodára várakozz! Amikor nem érkezik a csoda, akkor legyél te a csoda! Hogyha Isten egy kéz és láb nélküli embert arra tud használni, hogy az Ő keze és az Ő lába legyen, akkor Isten bárkit fel tud használni, akinek a szíve hajlandó erre. A fogyatékok az ellenségtől származnak. A szorongás, a depresszió az ellenségtől származik. A halál az ellenségtől származik. De ami rosszat az ellenség hoz rád, azt Isten jóra tudja fordítani! Hogyha benne bízol, hogyha Őt keresed, akkor megtalálod Őt!

Tehát amikor Jézustól megkérdezik a tanítványai, miért született ez az ember vakon, Jézus nem azt mondja, hogy nem tudom, hanem azt mondja: „Azért, hogy az Isten hatalmas tettei láthatóvá legyenek rajta”. És sarat csinál a porból, bekeni a vak ember arcát, és megnyitja szemét. El tudod képzelni?

A vak ember előtt ott van valaki. Hallja a lépteit. Hallja, hogy leköp a porba, aztán érzi, hogy bekeni az arcát. Nem kérdezi tőle: Ki vagy te? Mit akarsz? Megbízhatom-e benned? Mi a terved? Mi lett volna, ha Isten megosztotta volna Nickkel a terveit, amikor még kicsi volt: „Ne aggódj, felhasználak az én céljaimra! Stadionokban fogsz beszélni, és 40 éves korodra 2,8 milliárd ember ismeri meg a történetedet, és rajtad keresztül 750 millióan hallják majd a Krisztus evangéliumát. Találkozol államfőkkel, és kormányzatok kérik ki a véleményedet, tanácsodat. Megszólítod az egész világot.” Mi lett volna, hogyha Isten ezt előre elmondja? Lehetetlen. Lehetetlen – mondta volna Nick. Akkor nem lett volna szüksége a hitre.

Amikor hiszel Istenben azelőtt, hogy meglátnád Őt, jobban örvendezik miattad, mint az angyaloknak, mert nem látta, mégis hiszel benne. Hiszed, hogy szeret téged. Nem azért, amit teszel, hanem azért, mert az Övé vagy. Nick sem végtag nélküli gyerek már, hanem Isten gyermeke. A királyok Királyának, az urak Urának a nagykövete. És mindent megtesz, amit csak tud, hogy legalább még egyvalakivel megismertesse és tudassa, hogy Isten őt is szereti.

Jézus szeret téged. És lehet, hogy nem tudod, milyen terve van veled, de hitet fog adni neked. Nick hisz abban, hogy Isten azért adta azt a pici lábat neki, hogy legyen mivel rátaposni az ellenség fejére. A Biblia azt mondja, hogy a sarkunkkal rálépünk a Sátán fejére. Jézus az olyanokért jött el, akiknek magukban nincsen igazsága. Eljött a betegekért, eljött a haldoklókért, eljött a bűnösökért. Eljött Nickért és itt van most érted is. Szükséged van Rá! Rá van szükséged! Engedd be!

Ne mondd azt, hogy „Várj, Jézus, előbb kitakarítok! Előbb meg kell tisztítanom a nyelvemet! Előbb be kell fejezmem a káromkodást! Előbb le kell szoknom erről, le kell szoknom arról!” Jézus érted jött el, hogy meggyógyítsa a szívedet, hogy megújítsa az elmédet. Azért, mert reményteljes jövőt tervezett neked. Nem kell, hogy egyedül folytasd tovább. Nem tudod lerázni magadról a megkötöttségedet, nem tudsz megszabadulni a szégyenedtől, a bűntudattól. Nem tudod feltornázni magad olyan jó emberré, aki majd valahogy beszlisszan a mennybe. Hanem mondd azt: „Jézus, hiszek benned! Nem akarom a saját tervemet! Nem akarom a saját erőmet! A Te tervedet akarom! A Te erődöt akarom! Kérlek, gyere be az életembe! Hiszem, hogy meghaltál értem és hiszem, hogy feltámadtál!”

Vajon elfogadod-e? Ne késlekedj! Hozz döntést, még ma!

P.A.

Kit hív el az Úr presbiternek?

Beszélgetés Hajdú Zoltán Levente lelkipásztorral a 2023. évi presbiterválasztásról

A Magyarországi Református Egyház Alkotmánytörvényének rendelkezései szerint az egyházközségek presbitereinek megbízatása hat évre szól, mely ciklus 2023. december 31-én lejár, és 2024. január 1-től új ciklus veszi kezdetét. Ezért az idei évben valamennyi egyházközségben választást kell tartani.

A presbiterek a gyülekezet lelki és anyagi sáfarai, vagyis a gyülekezet lelki, anyagi életének irányítói. A presbiterek szolgálata ugyanakkor elsődlegesen lelki, szellemi szolgálat, mely a gyülekezet lelki épülését, gyarapodását tartja legfontosabb feladatának, így a presbiterválasztás is mindenekelőtt lelki, és csak azután egyházi jogi, adminisztratív kérdés, mert különösen fontos, hogy Jézus Krisztusnak elkötelezett, érett hitű, bölcs és istenfélő testvéreink kerüljenek a gyülekezet vezető testületébe. Ennek a lelki alapnak, szellemi háttérnek a bemutatására kértük Hajdú Zoltán Levente református lelkipásztort, a szoládi gyülekezet lelkészét, a Református Missziói Szolgálat főigazgatóját.

- Kezdjük a beszélgetést azzal, mit is jelent a „presbiter” szó, és melyek azok a bibliai alapelvek, amelyeket a Szentírás állít elénk a presbiterekkel kapcsolatban?

- Maga a kifejezés el is igazít és nem is igazít el bennünket. Ugyanis az Újszövetség használja ugyan ezt a szót, viszont amit presbiter alatt ért, nem ugyanaz, mint a mi mai presbiter fogalmunk.

Két kiindulópontot említenék. Az egyik: az egyetemes papság elve. Mindenki, aki az Isten üzenetének befogadója, egyben továbbadója is a saját életén keresztül. Az a meder azonban, amiben ezt közvetítjük, nagyon különböző. Erre nagyon szép példa az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv elején az a történet, amikor az apostolok rájönnek, hogy túlterhelődtek a szolgálatban, és diakónusokat állítanak be a szolgálatba, akik az asztalok mellett, illetve a kétkézi dolgokban segítenek. A diakónus sem az, amit ma értünk alatta. Tehát valójában ezeknek a tisztségeknek egyfajta összegzése és a mai praktikumhoz igazított kerete az, amit presbiternek nevezünk.

Maga a szó azt jelenti, hogy vén, ami úgy fordítható le mai fogalmaink szerint, hogy tapasztalt. Az időbenisége úgy jelenik meg, hogy nem frissen megtért, nem újonnan bekerült ember. Ezt Pál apostol is kitételként határozza meg. Ennek az az oka – egészen gyakorlati módon megközelítve –, hogy amikor egy ingát meglöpsz, az kileng, majd beáll egy egyensúlyi helyzetbe. Amikor valaki frissen megtért, akkor

egyfajta neofita buzgalommal áll hozzá a dolgokhoz. Nagyon lelkes, nagyon ott van, nagyon nagy tűzzel, de még hiányzik belőle a tapasztalat által átszűrt stabilitás. Persze szükséges ez a buzgalom, de amikor mellé kerül a tapasztalat, hogy én ezt kipróbáltam, megvalósítottam, és még mindig tudok lelkes és friss maradni, ekkor lesz már abban az állapotban, hogy presbiternek választhatják. Egyházi törvényeinkben is ezért van benne, hogy senkit nem lehet presbiternek választani, csak három évi gyülekezeti tagság után.

- A három éves kivárási idő egyébként elegendő ennek az ingának a visszaállására?

- Ezt nem lehet időben meghatározni. Van, aki már a (felőtt) konfirmálásakor alkalmas lenne presbiternek, de van, aki harminc év után is alkalmatlan, hiába választotta meg presbiterre a gyülekezet.

Ezért van egy másik alapelv, amely azt körvonalazza, hogyan működik az elhívásunkból fakadó gyakorlati tevékenységünk. Ez egy fogalom-pár: a *vocatio interna* és a *vocatio externa*. A belső elhívás és a külső elhívás (vagy külső megerősítés). A *vocatio interna* az, amikor megtérve rácsodálkozom arra, hogy az Úr elhív engem egy szolgálatra. A *vocatio interna* elengedhetetlen a lelkészi szolgálatnál is, de ugyanúgy elengedhetetlen a presbiterinél is. Tehát az nem érv a presbiteriség mellett, hogy már az apám is presbiter volt, vagy nagyon jól értek a villanszereléshez, és nálunk most a gyülekezetben pont villanszerelési munkák vannak. Ez nem a *vocatio interna*, hanem a praktikum felségterülete. A *vocatio interna* alapján kapok egy belső látást arra vonatkozóan, hogy hívó emberként szolgálatom van a hívők közösségében, és nyilván ezt az fogja mederbe terelni, hogy milyen talentumaim vannak, és ezek a talentumok hol tudnak a helyükre kerülni a gyülekezet együttműködő közösségében. És ezt erősíti meg, ezt szentesíti az a közösségi döntés, ami egészen konkrétan a presbiter megválasztásának a pillanata, hogy igen, mi őt választjuk, mert tisztában vagyunk az elhívásával és ismerjük a talentumait.

- Az 1Timóteus 3,1-13 és a Títusz 1,5-9 versei szerint a presbiter: feddhetetlen, egyfeleségű férfi, megfontolt, józan, tisztességes, vendégszerető, tanításra alkalmas, nem részeges, nem kötekedő, megértő, viszálykodást kerülő, nem pénzsóvár, a maga házáat jól vezető, gyermekeit engedelmségben és teljes tisztaságban nevelő, nem újonnan megtért ember, akiről a kívülállóknak is jó véleménye van stb. Milyen a jó presbiter a mai gyülekezetben?

- Vannak alapértékek, amelyek a jó presbiter ismérvei. Egyrészt Istennek átadott életű, hívő ember. Nem valamiféle társadalmi presztízsnak vagy elvárásnak akar megfelelni, nem az élete egzisztenciális kiugrási lehetőségének tekinti a presbiterséget, hanem inkább valamit vissza akar adni a gyülekezetnek abból, amit ő kapott értéként az Istentől.

- És nem fontos, hogy vezetői képességekkel rendelkezzen?

- Nem feltétlenül. Mint ahogy a gyülekezet közössége különböző típusú emberekből áll össze, a presbitériumban is különböző karakterű emberek vannak. A presbitérium elnöksége a lelkipásztor és a főgondnok, nekik kell vezetői képességekkel, talentumokkal rendelkezni, a presbitérium tagjainak pedig a gyülekezet működésére vonatkozó tevékenységi körök és cselekvési irányok lefedését kell biztosítani. Ebben lehetnek egészen konkrét dolgok. Például ha van egy intézménye a gyülekezetnek, akkor lehet egy intézményi vagy iskolaügyi gondnoka; vagy van olyan jellegű tevékenysége, ami kifejezetten a diakóniára irányul, akkor lehet diakóniai gondnoka egy gyülekezetnek. De minket nem az emberi szimpátia, nem a praktikus, egymást kiegészítő tevékenységek kötnek össze, hanem a lelkiség. És ez a lelkiség alapozza meg a praktikus tevékenységeink helyét, érvényesülését a közösség egészében.

- A presbiterválasztási eljárással kapcsolatban általad összeállított ajánlás elején van egy gyülekezeti kérdőív a leendő presbiterekkel kapcsolatos elvárásokról. Mi a gyakorlati haszna annak, hogy megkérdezzük a gyülekezet tagjait, mit tartanak a presbiter legfontosabb feladatainak?

- Valójában a legnagyobb haszna az, hogy a gyülekezeti tag rádöbben, nekem közöm van ehhez az egész folyamathoz, cselekvő, alakító részese vagyok a presbiterválasztásnak. Nem egy szavazógép leszek majd a választás napján, amikor beikszelek egy szavazólapot, hanem az egész folyamat aktív részese vagyok, amiben kikristályosodik, hogy milyen ismérvei legyenek a presbiternek, a presbitériumnak. Ezt segíti elő ez a kérdőív, és ezért vannak nagyon különböző válaszlehetőségek benne.

- Olyanok is, amelyek szinte becsapósak. Például, hogy a presbiter rendelkezzen ősi felmenőkkel a gyülekezetben...

- Így van. Ha valaki ezt bejelöli, az arra mutat, hogy a tradícióknak, vagy még hangsúlyosabban a tradicionalizmusnak nagyon erős a közege a gyülekezetben. Az ősi felmenőkkel kapcsolatban egyébként a paradigma-történet számomra az, amikor Keresztelő János Jordánban keresztel, és odamennek hozzá a farizeusok mellüket verve, hogy „a mi Atyánk Ábrahám!” És mit mond nekik Keresztelő János? „Az Isten ezekből a kövekből is tud fiaat teremteni Ábrahámnak!” Magyarul, a felmenők minket köteleznek, de nem jogosítanak. Minden jó példát, amit a felmenők ránk hagytak, kutya kötelességünk beépíteni a gyülekezetünk élő valóságába, de hogy az élő és cselekvő módon aktív legyen a gyülekezetünk mindennapjaiban, személyes megragadottság és személyes odaszántság kell.

- Legyenek-e nők a presbitériumban?

- Ez egy olyan kérdés, ami megosztja a protestáns felekezeteket is. A baptista felekezetben nincsenek női presbiterek, csak férfiak, és a mi egyházunkban is, ahol tradicionális gyülekezeti közeg van, sok helyen ugyanez a helyzet. Nem mondják ki, hogy nők nem lehetnek presbiterek, de csak férfiakat jelölnek, és csak férfiakat választanak.

Én azt gondolom erről, mint a női lelkiségről is. A társadalmi valóságban a nők helyzete az évszázadok alatt jelentősen változott, és most is változóban van. Minden kornak megvannak a társadalmi szereplőkre vonatkoztatott kritériumai, elvárásai, lehetőségrendszerei. Az első században, Pál apostol korában nem lehetett működőképes modell, hogy mondjuk nő vezessen egy családot, vagy egy nő meghatározó szerepbe jusson valamilyen társadalmi szervezetben, formációban. Ma már természetes, hogy bizonyos pozíciókban, tisztségekben ugyanúgy jelen vannak a nők, sőt az ő személyiségjegyeik kiteljesítőleg tudnak hatni a nagyon férfias struktúrákhoz képest, így én azt látom, hogy a női lelkiségnek és a női presbiterségnek igenis van helye, szerepe, lehetősége az egyházban.

- A presbitereket a gyülekezet választja, de hitünk szerint minden presbitert Isten hív el a szolgálatra, és így a presbiterválasztás is Isten választása, tehát Isten akarata kell hogy érvényesüljön benne. A gyülekezeti közösség azonban nagyon sokrétű: egyszerre van helye benne Isten gyermekeinek, és az Istent keresőknek, újonnan érkezetteknek, és mindegyikük rendelkezhet választójoggal. Hogyan tud így érvényre jutni Isten akarata a presbiterválasztás folyamatában?

- Ez egy nagyon érdekes kérdés, de mondok először is egy kis aforizmat. A mennysorszámban több meglepetés is fog érni bennünket: az első meglepetés, hogy én ott vagyok; a második, hogy olyanok vannak ott, akiről nem gondoltam volna; és a harmadik, hogy olyanok nincsenek ott, akiről pedig azt gondoltam, hogy ott lesznek. Ez ugyanúgy a gyülekezetre is nagy valószínűséggel igaz. Van egy képünk, egy emberi elgondolásunk, hogy ki az, aki odaszánt, hívő lélekkel felelős tagja a gyülekezetnek, és ki az, aki kevésbé. Ugyanakkor a gyülekezet, illetve az egyház nem pusztán társadalmi formáció, és nem pusztán biológiai emberek összessége, hanem egy szent közösség. Egy olyan szent közösség, amelyben a lelkiség túlmutat azon, hogy én, meg te, meg a harmadik együtt mit képviselünk. Egy olyan jellegű közösségnek vagyunk a tagjai, amely a benne lévő tagok összességét fölé emeli a pusztán egyesületi, szövetségi vagy bármely hasonló szerveződés valóságának.

Nekem az a reménységem és bizodalom, hogy az Úristen ebben is megszentel bennünket. Ugye a szent jelentése: az Isten számára elkülönített, kiválasztott. A szent gyülekezet Isten választott népe. Így a közösségi döntéseinket is meg tudja szentelni. Lehet, hogy egyen-egyenként a döntéseink nagyon emberiek lennének, de a közösségi döntés – én mindig ezt tapasztaltam, valahányszor egy presbiterválasztás részese voltam – mindig jobb lett, mint amire emberileg számíthatunk volna.

- Közösségi döntésünk megszenteléséért a gyülekezet minden tagjának könyörögni kell egyénileg és együtt is, ezt természetesnek is vesszük. Ezen kívül milyen gyakorlati módja lehet annak, hogy megismerhetővé váljon számunkra, kiket hív el az Úr erre a szolgálatra?

- Erre a mi szóládi gyülekezetünk példáját mondanám. Mindegyik jelöltünköt az azt kértük, írja le röviden, hogyan éli meg az Isten elhívását a presbiteri vagy gondnoki jelöltségével kapcsolatban. Ez egy határozott visszamutatás az elhívóra, ami ugyanakkor a gyülekezet számára is egy kézzelfogható silabusz. Magyarul, lehet arról bizonyosságot, hitvallást tenni, hogy én Istentől kaptam egy elhívást, amely szolgálatot szívesen és felelősen kívánok végezni presbiterként.

Puskás Attila

Hajdú Zoltán Levente

Közeledik a nyár. Csodálatos élmény utazni, megismerni más országokat, de hiszem és vallom, még csodálatosabb hazakerezni. Újra hallani szép magyar nyelvünket, ott lenni azok között, akik értik szavainkat; vagy érezni újból a magyar ízeket, finom magyar ételeket enni. Amikor fiatal koromban másfél évig Atlantában éltem, és idős, kerekesszékekben élő nagynénémet ápoltam, minden nap próbáltam magyar ételeket készíteni. De hiába vettem paprikát, hagymát, hiába vettem elő magyar recepteket – mégis mások maradtak az ízek, mint itthon. Valahogy más volt a hagyma, a fokhagyma, a paprika íze. Velem együtt húgom is kiutazott, de ő nem érezte magát jól Amerikában. Számára az volt az utolsó csepp a pohárban, hogy a vendéglőben kért sült csirkét az amerikai konyhában édesen, cukrosan szolgálták fel. Annyira felháborodott ezen, hogy néhány napon belül vissza is jött Magyarországra. Én maradtam, hogy megtanulhassak angolul.

De bizony a honvágyat is meg kellett a távolban ismernem. Sokszor még az is hiányzott, hogy amikor esténként felnéztem a csillagos égboltra, az másként borul fölém, máshol van a Göncöl-szekér, mint nyaranta idehaza. Fiatalon én mégis messzire vágyódtam, megismerni más kultúrákat, idegen nyelveket, ezért is utaztam annyit, de erre is szükségem volt ahhoz, hogy az igazi honvágyat, ami összeszorítja az ember szívét és még könnyeket is csal az ember szemébe, megismerjem, és ez a honvágy jó, ha hazaviszi az embert, hogy újra otthon legyen, ahogy Tamási Áron írta: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne”.

Milyen sokat jelent számunkra, hogy van hazánk, és hogy e hazát Magyarországnak hívjuk! Ha figyelmesek vagyunk a Szentírásban leírtakra, akkor jól látjuk azt is, hogy a haza fogalma nemcsak nekünk jelent sokat. Izrael népe is mély szeretettel kötődik hazájához, a sok-sok viszontagság árán elnyert Kánaán földjéhez. Ma ezt a területet Izraelnek nevezzük. Ábrahám volt az első ősatyja, aki mindent otthagya elindult Kánaán földje felé, mert Isten ígérete az volt, hogy neki és utódainak adja e földet. De tudjuk, hogy ugyanilyen szeretettel és ragaszkodással volt Izsák, Jákób s később Mózes népe is e földhöz. Milyen kibeszélhetetlen honvágygal gondoltak vissza hazájukra abban az időben, amikor a babiloni fogság idején több évtizedre el kellett hagyniuk e területet. Sok szép zsolnáruk tanúskodik arról, hogy bizony sírtak, amikor hazagondoltak: „Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk. Az ott levő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat. Mert akik elhurcoltak minket, énekszót követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeinket: Énekeljétek nekünk a Sion-énekekből! Hogyan énekelhetnénk éneket az ÚRról idegen földön? Ha megfeledekzem rólad, Jeruzsálem, bénuljon meg a jobb kezem! Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha nem emlékezem rád, ha nem Jeruzsálemet tartom legfőbb örömemnek!” (137. Zsoltár) Milyen boldogsággal tértek újra haza, hogy a lerombolt földet ismét lakhatóvá tegyék.

A felolvasott ige azonban még a hazaszeretetnél is messzebbre, magasabbra akar bennünket vezetni. Jézus tanítása egy láthatatlan országról, egy elrejtett hazáról szól, melynek neve: Isten országa.

Hol van ez az ország? Hol van Isten országa? Két dolgot is jelent ez a szókapcsolat. Egyrészt látható módon majd akkor tudjuk meg, ha Jézust követve elköltözünk e földről: a mennyországot jelenti. Van azonban egy másik jelentése, ami a mostról, a jelenről szól. Már most itt van, itt lehet a földön, itt az életünkben, a jelenünkben. Valósággá, megismerhetővé szeretne válni Isten országa. Jézus arra tanít bennünket, hogy ez az ország itt van közöttünk, bennünk, mert a szívünkben él.

Valamikor régen, több mint kétezer évvel ezelőtt Isten országa lejött erre a földre. Akkor jött le, amikor Jézus megszületett. Ő hozta el magával, hogy egy kicsit a függöny mögé tudjunk pillantani és megértsük jelenlétének titkait. Nem gazdagsággal, nem feltűnően,

„Isten országa nem úgy jön el, hogy azt mondhatnánk: *Íme ott, vagy íme amott van, mert Isten országa közöttetek van.*” (Lukács 17,21)

Isten országa

nem látványosan érkezett, hanem szelíden, rejtetten és egyszerűen. Erre emlékezünk meg minden karácsonykor. A történet azonban nem ér véget a karácsonyi csodában. Jézus nem vitte teljesen magával vissza az égbe. Itt maradt belőle valami a földön, és a láthatatlanul jelenlévő Szentlélek által mindenki, aki keresi, megtalálhatja. Abban a pillanatban, amikor hittel a szívedbe fogadod Jézust, hogy ezután Ő legyen életed, döntéseid Ura, mert Őbenne felismerted Isten igazságát és szeretetét, bűneid bocsánatát, akkor ennek az országnak elveszithetetlen jogú állampolgára lettél.

Pál apostolról tudjuk, hogy római állampolgár volt, pedig Izrael földjén élt. Ezt az állampolgárságot soha senki nem vehette el tőle. Olyan jogokkal és kiváltságokkal ruháztatott fel, melyek megkülönböztették azoktól, akik nem rendelkeztek vele. Védetté tették sok mindentől. Például ha sérelem érte, fellebbezhetett az uralkodóhoz, vagy nem feszíthették keresztre. Jézus követőjeként Isten nekünk ajándékozta az Ő országának állampolgárságát. Isten országának állampolgárai lehetünk hit által, a Jézusba vetett hit által. Itt a földön már tudhatjuk ezt. Nekünk is jogunk van fellebbezni, mert van Királyunk a mennyben, aki meghallgat. Minket sem feszíthetnek jelképes értelemben keresztre, mert Krisztus megtette ezt bűneinkért – helyettünk.

Isten országának állampolgáiraivá lehetünk. Nagy kiváltság ez. A legnagyobb. Sok szempontból ez meg fog különböztetni

másoktól, akik ezt még nem értik, nem vallják, nem hiszik Isten országának jelenlétét.

Aki ennek az országnak a tagja, mindenekelőtt azt fogja tapasztalni életén, hogy *szabaddá* lett. Igazán szabaddá. Szabaddá lett a rossztól. Jézus megszabadította az Isten nélküli élet átkától. Szabaddá tett bennünket arra, hogy a jót válasszuk. A Biblia úgy fogalmazza ezt meg, hogy szabaddá lehetünk hit által a bűn átkától. „*Ha megismeritek az igazságot, az igazság szabaddá tesz benneteket.*” (Jn 8,32)

Isten országának állampolgáiraiként szabaddá leszünk például az ítélkezéstől is. Ha ez az ország hit által ott él a szívünkben, akkor nem akarunk majd másokat kigúnyolni, bírálgatni, a háta mögött rossz dolgokat mondani róla. Szabaddá leszünk gondolkodásunkban, felszabadulunk arra, hogy tudjunk másokat elfogadni és szeretni (s ez nem jelenti azt, hogy négy szemközt ne igazítsuk őt a jó útra, ha szükséges.)

Sok mindentől meg tud szabadítani bennünket Jézus. Olyan dolgoktól is, melyek zavarhatják a hétköznapjainkat, érzéseinket. Így szabaddá tesz bennünket többek között az irigységtől is. Nem az lesz számunkra a legfontosabb, hogy másokhoz hasonlítsuk magunkat. Szabaddá leszünk arra is, hogy örülni tudjunk mások sikerének. Figyeljük csak meg: vajon hányszor tudunk szívből megdicsérni másokat? De szabaddá tesz bennünket az önvádtól is. Ennek az országnak az állampolgárai magukat is el tudják fogadni. S ha valamivel mégsem elégedettek: akkor a változásért imádkoznak. Mert mi tudjuk, hogy Isten feltétel nélkül szeret bennünket, úgy, amint vagyunk, de azt is tudjuk, hogy Ő meg fogja mutatni, amiben meg kell változnunk, hogy nekünk és a körülöttünk élőknek jobb legyen. S ennek az országnak állampolgáráként mi tudjuk, hogy ebben az országban a megbocsátás a legfontosabb, és ezért van kinek elmondani, ha vétkezünk, és Ő soha nem veti el azt, aki Őhozá megy. Szabaddá tesz bennünket arra, hogy mivel nekünk is megbocsátott az Úr, ezért ne legyen neheztelés a szívünkben mások iránt.

Szabaddá leszünk arra, hogy konfliktusainkat rendezni tudjunk, és meg tudjunk bocsátani az ellenünk vétkezőknek.

Mert Isten országa a szabadság országa. S aki ezt megérti, biztosan a legjobb helyen érzi magát: biztonságban, védettségben. Szabad lesz az élete arra, hogy azt tegye, amit igazán rábíztak. S ha ez még nem egészen világos számára, akkor úgy tudjon ezen gondolkodni és úgy tudja ezt Királyával megbeszélni, hogy közben biztosan tudja: időben megkapja majd a választ.

Igen, Isten országa a szabadság országa. Jézus neve ugyanis azt jelenti: Szabadító. És ebben az országban Ő az Úr. Isten országának polgárai titkos küldetéssel élnek. Ez a küldetés mindannyiunk számára szent és sérthetetlen. A lényege annyi, hogy minél több embert meg kell hívni, meg kell nyerni ennek az ügynek. Az játszik

jól és az érti igazán a szabályokat, aki nem elrejti és magának őrzi meg az ország titkait, hanem minél több emberhez eljuttatja. Nincsenek konkrét szabályok. Csak a szeretet és az igazság szabályai, melyek számtalan módon, leleményesen és ötletesen valósulhatnak meg.

Hadd mondjak pár példát:

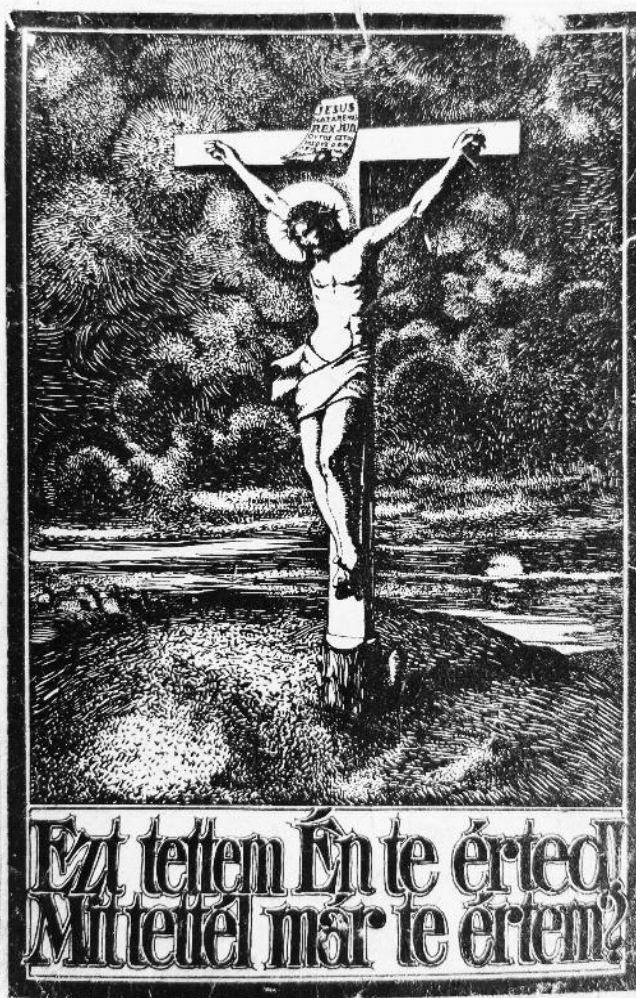
Valakit egy osztályban kicsúfolnak, mert nem olyan ügyes, mint a többiek. Akik nem igazán Isten országának állampolgárai, nyilván a földhözragadt játékszabályok szerint játszanak: együtt nevetnek a csúfolódókkal. Lesznek azonban már olyanok, akik nem nevetnek, hanem esetleg odamennek és segítenek. Mert az ő küldetésüknek szent és sérthetetlen játékszabálya a szeretet szabálya.

Vagy lehet, hogy lesz olyan fordulat ebben a nagy küldetés játékban, hogy idegen közösségben mások csúnyán beszélnek. Biztos lesznek, akik követik ezt a példát. De Isten országának polgárai nem teszik ezt. Sőt talán még az is lehet, hogy négy szemközt szólnak: „Figyelj, semmi értelme, magadat járatod csak le, ha így be-

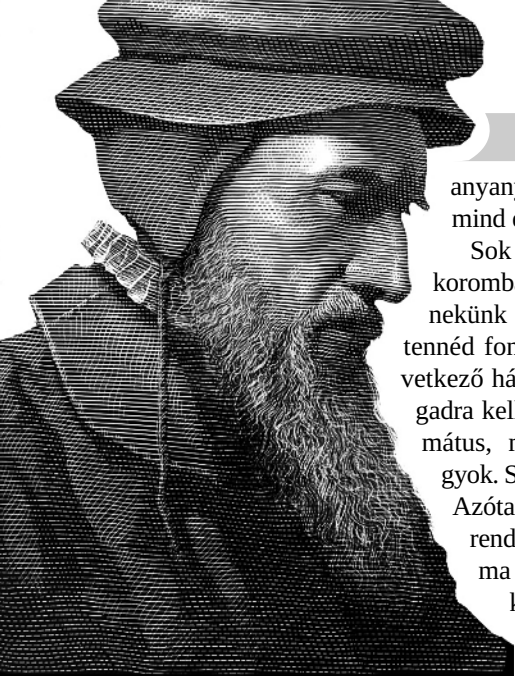
szélsz”. Persze időnként Isten országának állampolgárai is elkövetnek hibát, belesodródhatnak, vagy meggondolatlanul, elhamarkodottan tesznek valamit. A lelkiismeret nagyon vádol ilyenkor. A megbocsátás mindig Istentől jön, és Jézus áldozatáért lehet bocsánatot nyerni, ha igazán megbánjuk, amit elrontottunk, hogy hibáinkból tanulva legközelebb jól döntsünk.

Az Újszövetség nagyon szépen leírja ennek az országnak csodálatos jellemzőit, ezek pedig: „*szeretet, öröm, békesség, béketűrés, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség*” (Gal 5,23), más fordításban: „*A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény.*”

Igen, Jézus nagyon sokszor szólt tanítványainak erről az országról. Sok mindenhez hasonlította nekik, hogy jobban megértsék azt, ami a szemnek láthatatlan, csak a szívünk, a lelkünk láthatja meg. Hasonlította a drágakőhöz, amit, ha megtalál a kereskedő, mindenét eladja, szántóföldjét, egyéb dolgait, és megveszi azt. Hasonlította a mustármaghoz, mely a legkisebb minden növény magja között, mégis hatalmassá növekszik. Mert bár láthatatlan ez az ország, a cselekedetek, melyeket megteszünk szeretetből, mégis láthatóvá teszik. S hasonlította a hálóban lévő jó és hitvány halakhoz is, sőt a búzához és a konkolyhoz, ehhez a mérgező, ártalmas növényhez is, ami azt mutatja, hogy nem lesz sajnos mindenki számára Isten országa elsőrendű, mert lesznek olyanok, akik mindig kicsúfolják, ellene szegülnek, vagy elutasítják. Isten országa ajándék, amit nem mindenki fogad el. Aki azonban Jézusban felismeri, megérti, az megbékél Istennel, önmagával és másokkal. Sőt, ennél még többet is tesz: szeretné egész életében Istent dicsérni. S ekkor az is nyilvánvalóvá lesz, hogy bárhol is van a földi hazánk, lehet akár héber, magyar, német vagy angol az

szólt tanítványainak erről az országról. Sok mindenhez hasonlította nekik, hogy jobban megértsék azt, ami a szemnek láthatatlan, csak a szívünk, a lelkünk láthatja meg. Hasonlította a drágakőhöz, amit, ha megtalál a kereskedő, mindenét eladja, szántóföldjét, egyéb dolgait, és megveszi azt. Hasonlította a mustármaghoz, mely a legkisebb minden növény magja között, mégis hatalmassá növekszik. Mert bár láthatatlan ez az ország, a cselekedetek, melyeket megteszünk szeretetből, mégis láthatóvá teszik. S hasonlította a hálóban lévő jó és hitvány halakhoz is, sőt a búzához és a konkolyhoz, ehhez a mérgező, ártalmas növényhez is, ami azt mutatja, hogy nem lesz sajnos mindenki számára Isten országa elsőrendű, mert lesznek olyanok, akik mindig kicsúfolják, ellene szegülnek, vagy elutasítják. Isten országa ajándék, amit nem mindenki fogad el. Aki azonban Jézusban felismeri, megérti, az megbékél Istennel, önmagával és másokkal. Sőt, ennél még többet is tesz: szeretné egész életében Istent dicsérni. S ekkor az is nyilvánvalóvá lesz, hogy bárhol is van a földi hazánk, lehet akár héber, magyar, német vagy angol az

Áldás, békesség!

anyanyelvünk, de Krisztusban mind egyek lehetünk.

Sok évvel ezelőtt, teológus koromban ezt a kérdést tették fel nekünk az egyik tanórán: Hogy tennéd fontossági sorrendbe a következő három jelzőt, ha saját magadra kellene alkalmaznod: református, magyar, keresztyén vagyok. Sokat gondolkodtam ezen. Azóta is eszembe jut. De a sorrend nem változott, akkor is, ma is így mondanám: Én keresztyén magyar református vagyok.

Hadd kezdjem visszafelé, a sorrendben harmadik helyre tett szóval. Köszönöm, hogy e sok részre szakadt egyházban, Krisztus testében református vagyok, de ennek tudata soha nem homályosítja el bennem azt, hogy a többi Krisztus-követő egyház tagjai is a testvéreim. Mégis a sorrendben nekem ez van a harmadik helyen.

Ezenfelül hálás vagyok azért, hogy magyar földön élhetek, itt a hazám. Itt éltek az őseim, akikre még emlékezhetem, példák nekem, és hálás vagyok értük. Akik már a feledés homályába

merültek, tudom, őket is magamban hordozom öntudatlan, mert annyi mindent örökölünk, viszünk tovább. Köszönöm az anyanyelvemet, számomra a világ minden nyelve közül a legszebb nyelv marad. A történelmünket, múltunkat, hazánk nagyjait, akikre büszkék lehetünk. Életem végéig köszönöm, hogy magyar ember lehetek. Ez áll a mondatban a második helyen.

Azokban leginkább Isten országának állampolgárságát tartom a legnagyobb kiváltságnak. Soha nem fogom tudni eléggé megköszönni Jézusnak, hogy meghalt a bűneimért. Soha nem fogom tudni eléggé megköszönni Istennek, hogy ennyire szeret bennünket. És egész életemmel Őt szeretném szolgálni, mint keresztyén, mint Krisztus-követő.

Keresztyén, magyar, református vagyok, s szeretnék maradni, amíg csak élek e földön.

Vigyétek el magatokkal ma Jézus tanítását erről a csodálatos láthatatlan országról, mely általunk, akik szeretjük Őt, mégis láthatóvá válhat itt és most. Tegyük ezért, hogy láthatóvá váljék, s adjuk tovább azoknak, akik még nem hallottak róla, vagy eddig még nem akartak csatlakozni hozzánk!

„Isten országa nem úgy jön el, hogy azt mondhatnánk: Íme ott, vagy íme amott van. Mert Isten országa már közöttetek van.” Így legyen! Ámen.

Sebestényné Jáger Orsolya lelkipásztor

Egy kis rikkancs hőstette

Ha valaha eljárnál az Egyesült Államokba, akkor nem messze Chicagótól egy kisvárosi temetőben egy márványkőre fogsz bukkanni, amely nagyobb minden többinél. Ezt a sírkövet egy kis újságos rikkancs emlékére állították fel.

Ez a fiú újságot árult az utcákon. Neve: Willy Ro volt. Nyomorék volt, csak két mankó segítségével tudott fáradságosan mozogni.

Egy nap a gyár kapuja előtt állt, és árusította az újságjait. Hirtelen egy tűzoltóautó robogott el mellette. Sok gyerek futott az autó után. Willy is a tűz színhelye felé sántikált. Sok ember állt már ott, és bámulta az égő házat. Valaki hirtelen felkiáltott: „A legfelső lakásban van még egy kislány!” Egy tűzoltó feltolta a létrát, és küszködött előre a füstfelhőkön keresztül. Mindenki izgatottan várt. Egy idő múlva megint látható volt a tűzoltó, ölében hozta a kislányt. Súlyos égési sérüléseket szenvedett, de még élt. A mentőkocsi gyorsan a kórházba szállította. Willy Ro visszament a helyére, és árulta tovább az újságokat.

Másnap Willy egy hirdetésre bukkant az újságban. A kislány, egy gazdag ember leánya az újsághír szerint életveszélyben forgott. Hogy életben maradhasson, egy másik test bőrére volt szüksége. Az orvos szerint egy – a kislány korának megfelelő – gyermek bőrére van szükség. A kisleány tizenhárom éves volt – és Willy tizenkettő. Önkéntelenül is a rövidebb lábára nézett. Ekkor szívében egy hangot hallott. Othagyta az újságárus helyét, és elsántikált a kórházba. Ott megmondta az orvosnak, hogy őt minden bizonnyal a jó Isten küldte, és hajlandó a saját bőrét rendelkezésre bocsátani. Az orvos meghattottan felelte: „De nekünk előbb meg kell kapnunk a szüleid bele-

egyezését.” De Willynek nem voltak szülei, és azt mondta: „Doktor úr, vegye csak nyugodtan le a rövidebb lábamról a bőrt. Nekem úgy sincsen hasznom belőle, és még fizetséget sem kérek érte. A haldokló kisleánynak ajándékozom.”

Ennek a híre gyorsan elterjedt az egész kórházban. A veszélyes operáció alatt mindenki lábujjhegyen járt. Két óra elteltével az orvos kilépett a műtőből, s homlokát törölgette. „Élni fog a kisleány?” – kérdezte egy ápolónő. „Igen – felelte az orvos –, életben marad. Kiállta az operációt. Az ő élete meg van mentve.”

„De doktor úr, miért sír?” – kérdezte tovább nyugtalanul az ápolónő. „Én a kisfiút, Willyt siratom. Meghalt. Nem ébredt fel az altatásból. A bátor kisfiú mielőtt elvesztette az eszméletét, a szemembe nézett, és azt mondta: „Csak vegyen, doktor úr, elég, hogy a kisleány meggyógyuljon!” – és közben csak mosolygott.”

A város márványkövet állíttatott, amelyen a következő szavak olvashatók: „A kis Willy Ro emlékének, aki életét adta, hogy más élhessen.”

Vajon nem emlékeztet téged ennek a kis rikkancsra a hőstette Valakire, aki az Ő életét adta másokért? Igen, Urunk Jézus Krisztus volt az, aki meghalt, hogy mások élhessenek! De tudod-e azt is, hogy Urunk Jézus Krisztus éretted is meghalt? Megköszönted-e csak egyszer is ezt Neki?

Többet szeretnél tudni? Akkor jöjj a gyermekistentiszteletekre! Nálunk – fiúk és lányok között – van még egy hely a számodra is! Történeteket hallgatunk, énekelünk és zoltárokat tanulunk. Várunk téged is!

Nálunk keresztelték

Weisz Mátyás István
Isten szövetségébe lépett

Életünk

Köszönöm, hogy vigyázol rám,
Te óvod minden léptemet.
Ezernyi bajtól védsz engem,
Figyeled az életemet.

Földi éltünk útja véges,
Éltünk múltó napok csupán.
Mit szeretettel másért teszel,
Csak az marad meg igazán.

Orbán Mária

Gyülekezeti újságunk
következő száma
várhatóan
2023. június 25-én
jelenik meg.

ALKALMAINK VOLTAK:

2023. február 20-24. ■ Evangelizáció Pomázon. Közöttünk szolgált:
Sipos-Vizaknai Gergely gödi református lelkipásztor.
2023. február 25. ■ Gyermekkirándulás a csobánkai Kevély-nyeregére.
2023. február 26. ■ Presbiteri gyűlés.
2023. február 27. ■ A Kiránduló kör túrája a pomázi Delelő-dombra.
2023. március 5. ■ Psalmus kórus a leányfalui Idősek Otthonában.
2023. március 10-12. ■ Ifjúsági csendeshétvége.
2023. március 14. ■ Megemlékezés református temetőkertünkben.
2023. március 15. ■ Kirándulás a kőhegyi Petőfi pihenőhöz.
2023. március 19. ■ Böjti kézműves gyermekdelután.
2023. március 22. ■ Teológiai este Farkas Zoltán zenetörténész, református presbiter szolgálatával.
2023. március 24. ■ Presbiteri gyűlés.
2023. március 25. ■ Egyházmegyei ifjúsági nap Erdőkertesén.
2023. március 29. ■ Canonica visitatio gyülekezetünkben.
2023. március 31-április 2. ■ Ifjúsági és konfirmandus csendeshétvége Balaton-szárszón.
2023. április 8. ■ Nagyszombati istentisztelet. Közöttünk szolgált
Berkesi Gábor ny. református lelkipásztor.
2023. április 12. ■ Teológiai este Csobánkán Hajdú Zoltán Levente lelkipásztor,
az MRE Missziói Szolgálatá főigazgatójának szolgálatával.
2023. április 16. ■ Kisköri presbiteri továbbképzés Budakalászon.
2023. április 22. ■ Egyházmegyei konfirmandus nap Verőcén.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2023. április 29. ■ Gyermekkirándulás.
2023. május 6. ■ Gyülekezeti nagytakarítás Pomázon és Csobánkán.
2023. május 14. ■ Egyházmegyei énekkari találkozó Tahitótfaluban.
2023. május 18. ■ Urunk Jézus mennybemenetelének ünnepe.
2023. május 20. ■ Konfirmációi vizsga a templomban; presbiteri gyűlés.
2023. május 21. ■ Konfirmációi istentisztelet, fogadalomtétel úrva-csorai közösségben; 50 éve konfirmáltak köszöntése. Gyermekdelután.
2023. május 28. ■ Pünkösdi istentisztelet úrvacsorai közösségben Pomázon, Csobánkán és Pilisszentkereszten.
2023. május 29. ■ Pünkösdi istentisztelet úrvacsorai közösségben.
2023. június 26-július 1. ■ Nyári gyermektábor Mórón.

KERESZTELŐ:

2023. március 12. ■ Weisz Mátyás István.
2023. április 12. ■ Balogh Áron, Balog Sára.
2023. április 16. ■ Magdus Áron.
2023. április 23. ■ Szatmári András

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2023. február 10-én elhunyt **Kasza István** (†78) testvérünk; temetése 2023. március 10-én volt az óbudai temetőben.
2023. február 15-én elhunyt **Kapornai Béla** (†86) testvérünk; temetése 2023. március 6-án volt református temetőnkben.
2023. február 15-én elhunyt **Mohai Istvánné** (†96) testvérünk; temetése 2023. március 13-án volt a rákospalotai temetőben.
2023. február 16-án elhunyt **özv. Berek Sándorné** (†94) testvérünk; temetése 2023. február 27-én volt református temetőnkben.
- Életének 80. évében elhunyt **HERMANN ÁRPÁDNÉ** testvérünk; temetése 2023. március 9-én volt a budakalászi Csalogány utcai temetőben.
2023. február 26-án elhunyt **Gál József** (†79) testvérünk; temetése 2023. március 10-én volt református temetőnkben.
2023. március 2-án elhunyt **Harmath László** (†71) testvérünk; temetése 2023. március 22-én volt a pomázi római katolikus öregtemetőben.
2023. március 11-én elhunyt **Mező Antal** (†76) testvérünk; temetése 2023. március 22-én volt pomázi református temetőnkben.
2023. március 19-én elhunyt **Katona Jánosné** (†86) testvérünk; temetése 2023. április 3-án volt a pomázi ravatalozóból.
- Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családoknak!

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.; – Telefon: 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház: 2014 Csobánka, Béke út 9.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: <http://www.pomaz.reformatus.hu>

Facebook: <https://www.facebook.com/pomazcsobankareformatus/>

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-2222253-00000000

Csobánka: 11784009-2222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor (nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter, Mazaray Sándor,
Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila.

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila (puskas.attila.dr@gmail.com;

Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor (erkuchenbauer@gmail.com;

Tel.: +36-20-9325-110)

Megjelenik kéthavonta 400 példányban, gyülekezeti használatra,
ingyenes terjesztésben. Adományokat köszönettel elfogadunk.

Magló

Isten kérdései hozzád

Kész vagy-e kapcsolatba lépni Jézus Krisztussal? Megengeded-e, hogy Ő irányítsa és alakítsa az életedet? Át akarod-e élni büntől és megköztözöttségektől megszabadító erejét? Akarsz-e olyan jövőt, amely nem morzsolódik szét az élet nagy válságaiban? Akarsz-e olyan ember lenni, aki nap mint nap Istennel él, s ezért nap mint nap átéli Istent? – Ezek a kérdések neked szólnak, és ezeket a kérdéseket Isten maga teszi föl neked. Gondold meg, Isten komolyan veszi a döntésedet. Komolyan veszi az „igen”-t és a „nem”-et, és komolyan veszi kitérő válaszodat is.

Akarod-e életedet Jézus Krisztushoz kötni? – Ismertem olyan embereket, akik ezt akarták. Letérdeltek, és imádságban kitárták az Úr Jézus előtt az életüket. Mások egy lelkigondozóhoz fordultak, megvallották bűneiket, és befogadták Jézust mint Urukat és Megváltójukat. Mások egy-egy evangélizáción álltak fel, amikor döntésre szólították fel a hallgatóságot, és előrementek, hogy nyilvánosan tegyenek bizonyosságot Jézusról. Bárhogy történik, egy a fontos: az ember gondolja komolyan, és egész lényét Krisztusnak adja át. Ezt jelenti: keresztyénnek lenni.

Akarod-e ezt? Nem akarsz kilépni keresztyén mivoltod téves magyarázatából, és személyes kapcsolatba kerülni Jézus Krisztussal? A megfeszített és feltámadott Úr most is itt van, és téged hív: „Kövess engem!”

Egy 16 éves lány levele fekszik előttem. Előző nap fogadta be életébe Jézus Krisztust. „A tegnapi nap volt valóban életem legszebb, és hiszem, hogy egyben legfontosabb napja is. Jézus Krisztus meggyújtotta szívemben szeretetének lángját, és azt kívánom, hogy sohase aludjon ki.”

„Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek” (Jn 10,10).

Keresztyénnek lenni azt jelenti: boldognak lenni. Te pedig erre születtél.

John Wesley mondta: „Ha valaki nem boldog, az nem igazi keresztyén. Mert ha keresztyénnek lenni és boldognak lenni valóban egy és ugyanaz, lehetetlen, hogy az egyik meglegyen a másik nélkül.” Boldogság, amelyik nem tűnik el, mint az árnyék, maradandó boldogság csak ott van, ahol Jézus Krisztus tölti be az ember életét. Tehát nem vallásos játszadozás, ha végiggondoljuk, mit is jelent keresztyénnek lenni, hiszen boldogságra születtünk.

Te is megtapasztalhatod ezt, ha rábírod magadat Jézus Krisztusra!

(F. Vogel: Találkozás Istennel – de hogyan?) ■

